Nr. 12. Lublin, dnia 30 lipca 1927 r. Rok VIII.

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Cena niniejszego numeru wynosi 1 zł. 50 gr. Dziennik wysyłany będzie po wpłaceniu zaliczki na prenumeratę za II półrocze 1927 r. w kwocie 6 zł. Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, zaś od osób prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj. W ogłoszeniach opłata za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce wynosi 50 groszy, za szpaltę 30 zł., za stronę 60 zł. Za ogłoszenia o zagubionych dokumentach liczy się 10 groszy od jednego wyrazu. Za ogłoszenie o rejestracji stowarzyszeń 5 zł. Wszelkie należności należy wpłacać do P[illegible] Kasy Oszczędności na konto czekowe Nr. 100.200.

Redakcja i Administracja [illegible] Urzędu Wojewódzkiego Niecała Nr. 14, drzwi 29 (I p.)

A.

210.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego *w sprawie Komisji Wojewódzkiej Odbudowy do umarzania pożyczek przyznawanych na odbudowę—akcja opinjodawcza Pow. Poż. Kom. Odb.*

L. 7245/II.

W Dzienniku Ustaw R. P. № 48 z dnia 1 czerwca r. b. zostało ogłoszone rozporządzenie № 3 Ministrów Robót Publ. i Skarbu w sprawie umarzania pożyczek, udzielonych na odbudowę w wykonaniu ustawy z d. 6.V 24 r. (D.U. 49 poz. 492).

W związku z powyższem oraz na skutek reskryptu Min. Rob. Publ. z d. 30.VI r. b. L. VIII-1310/Od powołuję jednocześnie do życia w myśl art. 11 ustawy z d. 6.V 24 r. (D. U. 49, poz. 492 **Wojewódzką Komisję Odbudowy** i polecam PP. Starostom bezzwłocznie podać do wiadomości jaknajszerszych warst poszkodowanych, którzy otrzymali pożyczki na odbudowę z P. Banku Rolnego, za pośrednictwem urzędów gminnych (względnie w sposób przyjęty w danej miejscowości) że: a) **podania o częściowe lub całkowite umorzenie pożyczki należy wnosić do Starostwa** z dołączeniem zaświadczenia urzędu gminnego (magistratu), że odbudowa budynków na które udzielono pożyczki została dokonana faktycznie i celowo. W zaświadczeniu tem ma być również stwierdzone istnienie warunków, przemawiających za umorzeniem pożyczki w części lub całości, oraz okoliczności, czy stan majątkowy petenta zmienił się na korzyć lub niekorzyść od czasu wniesienia podania o pożyczkę.

b) ubiegać się o całkowite lub częściowe umorzenie pożyczki mogą wyłącznie poszkodowani (wymienieni w art. 3 i 8 ustawy), którzy należą do najuboższej ludności i przysługiwało im pierszeństwo do uzyskania pożyczki na odbudowę, oraz instytucje o charakterze publicznym, jak: kościoły, świątynie prawnie uznanych wyznań, szkoły, domy ludowe, ochronki i zakłady sierot, o ile już się odbudowali, lub przeprowadzili odbudowę przynajmniej w granicach otrzymanego kredytu,

c) na wypadek śmierci poszkodowanego mogą uzyskać umorzenie (częściowe lub całkowite) tylko pozostali małżonkowie lub spadkobiercy w linji prostej.

Wniesione podania przekazują PP. Starostowie Powiatowej Pożyczkowej Komisji Odbudowy w celu wyrażenia opinji i postawienia wniosku dla Wojewódkiej Komisji Odbudowy.

Zaopinjowanie podań przez Pow. Poż. Kom. Odb. winno być oparte na rozpatrzeniu:

a) stanu majątkowego poszkodowanego, (b jego możności zarobkowania, c) wysokości jego przypuszczalnych dochodów, d) wpływu, jaki mowywrzeć uiszczenie pozostałych rat na egzystencję gospodarczą płatnika.

Umorzenie pożyczki, udzielonej instytucji o charakterze użyteczności publicznej, zależne jest od stanu majątkowego samej instytucji, jak również od stanu majątkowego osób lub zrzeszeń w istnieniu danej instytucji zainteresowanych, względnie ją utrzymujących i odpowiedzialnych za spłatę pożyczki.

Pożyczkowej Komisji Odbudowy przy rozpatrywaniu podań o umorzenie i uchwaleniu wniosków winny stosować się do regulaminu Poż. Kom. Odb. (Monitor № 200 z d. 1.IX 24 r. poz. 625).

Przy ustaleniu wysokości umorzenia pożyczki na odbudowę bierze się całkowitą sumę udzielonej pożyczki. Wnioski Pożyczkowej Kom. Odb. winny cyfrowo określać sumę pieniężną, podlegającą umorzeniu.

Dla ujednostajnienia toku postępowania umorzeniowego wskazuję następujący porządek czynności:

Referent Odbudowy sporządza przed posiedzeniem Poż. Kom. Odb. przedstawienie stanu faktycznego odrębnie dla każdego poszkodowanego, jak to uwidoczniono w ustępie 1 przyległego załącznika (lista umorzenia) i podaje do wiadomości Poż. Kom. Odb., która rozpatrzywszy podanie petenta o umorzenie opinjuje je i stawia stosowny w[illegible]. Opinja i wniosek winny być zaprotokuło[illegible] w księdze protokułów Poż. Kom. Odb., a dos[illegible] brzmienie opinji i wniosku określone zosta[illegible] ustępie 2 „listy umorzenia". Ponadto refer[illegible]udowy oblicza w zł. kwotę, jaką wypadn[illegible]ącić z sumy umorzeniowej za otrzymane [illegible]mogi i umieszcza ją w ustępie 3 „listy umorz[illegible]nia".

„Listę umorzenia" wraz z aktami poszkodowanego (podanie o umorzenie, zaświadczenia urzędu gm., podanie o pożyczkę i t. p.), **przesyła następnie P. Starosta do Wojewódzkiej Komisji Odbudowy**, której uchwały w wypadku, jeśli częściowe umorzenie nie przekracza 50% udzielonej pożyczki dla osób prywatnych, a 70% dla świątyń, szkół i domów ludowych, są ostateczne. Jeżeli zaś zajdzie konieczność umorzenia pożyczki ponad wskazane normy, względnie całkowitego umorzenia, rozstrzyga o tem na wniosek Wojewódzkiej Komisji Odbudowy p. Minister Rob. Publ. w porozumieniu z p. Ministrem Skarbu.

Uchwały ostateczne Wojewódzkiej Komisji Odbudowy będą wpisane do „listy umorzenia" jako ustęp 4, a następnie zostaną przekazane PP. Starostom do dalszego urzędowania jak wskazane w ustępie 5 „listy umorzenia". Natomiast wnioski Wojewódzkiej Komisji Odbudowy będę przedkładał Ministerstwu Robót Publicznych.

O odmownem załatwieniu podania powiadomi stronę Urząd Wojewódki przez Starostwo. Zaznaczam jednocześnie, że wartość pieniężna (podana w ustępie 3 „listy umorzenia") zapomogi, o którą ma być zmniejszona ostatecznie ustalona do umorzenia suma pożyczki w myśl postanowień art. 9 ustawy z d. 6.V 24 r. (D. U. 49, poz. 492)winna być przeliczona dokładnie na podstawie skali § 2 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z d. 14.V 24 r. (D. U. 42 poz. 441) przy uwzględnieniu rzeczywistej daty wypłaty zapomogi, wziętej z odnośnych aktów urzędowych (po b. B. Odbudowy). Wartość drewna względnie innych materjałów udzielonych na podstawie uchwał b. Komisji Zapomogowych oblicza się w/g przyjętej urzędownie wartości tychże i stosując relację z lipca 1919 r. t. j. 3.25 marek na 1 zł. (§ 6 rozp. z dn. 28.VII 24 r. D. U. 70 poz. 680).

Ponieważ termin spłaty pierwszej raty pożyczkowej dla tych poszkodowanych, którzy uzyskali pożyczkę w r. 1925, rozpoczyna się w grudniu r. b., należy o tem bezzwłocznie powiadomić takich poszkodowanych indywidualnie, bowiem o ile przed tym terminem nie uzyskają umorzenia pożyczki z P. Banku Rolnego, muszą wpłacić przypadającą w grudniu b. r. ratę.

Dlatego też polecam po wniesieniu podań o umorzenie podjąć natychmiast akcję opinjodawczą przez Poż. Kom. Odb. i przesyłać bez zwłoki wnioski do Wojewódzkiej Kom. Odbudowy, by poszkodowani nie byli narażeni na wpłatę rat pożyczkowych z tego powodu, że podania ich w porę nie zostały załatwione.

Z uwagi na postanowienia art. 11 ustawy z d. 6.V 24 r. (D. U. 49, poz. 492) polecam PP. Starostom wydać bezzwłocznie zarządzenia celem wyboru przez każdy sejmik trzech delegatów samorządu powiatowego, którzy wejdą w skład Wojewódzkiej Komisji Odbudowy oraz odpowiedniej liczby ich zastępców (conajmniej dwu). Nazwiska tych delegatów podadzą mi PP. Starostowie w nieprzekraczalnym terminie do dnia 1.IX r. b.

O terminie posiedzenia Wojewódzkiej Komisji Odbudowy dla spraw odnośnego p[illegible]tu będę zawiadamiał P P. Starostów celem [illegible]wania delegatów samorządu do przyjazdu do [illegible]na na oznaczony czas.

Djety i koszty podróży będą delegatom samorządu wypłacane w/g VII st. st. służb. funkcjonarjuszów państwowych.

Ewentualne zapotrzebowanie druków przyległego załącznika należy kierować do drukarni Wydziału Powiatowego w Łukowie.

Niniejsze pismo okólne jest dalszym ciągiem II-ej części mego okólnika (B. Akcja Pożyczkowa na odbudowę) № 105, zamieszczonego w Dzienniku Urzędowym z dn. 28.VI r. b. pod poz. 203.

Wojewoda Lubelski
w/z *Karasiński.*

Lublin, dn. 11 lipca 1927 r.

Załącznik do L. 7245/II.

Lista umorzenia.

Starostwo . . . .
L. . . . .

1) **Stan rzeczy.**

Orzeczeniem Powiatowej Poż. Kom. Odb. z d. . . . 192 r. za liczbą porządkową . . . została P. . . . . . ze wsi (kol) . . . . . gminy . . . . . przyznana pożyczka w/wysokości . . . . zł. i . . . . . m^3 drzewa z daniny las (z lasów państw.) razem na kwotę . . . . . . zł. na odbudowę następujących budynków . . . . przyczem petent otrzymał z P. Banku Rolnego I ratę pożyczki . . . . zł. w dn. . . . 19 r., II ratę . . . . . zł. w dniu . . . . 19 r., III ratę . . . . . zł. w d. . . . 19 r. Petent za otrzymaną pożyczkę odbudował do dnia . . . . 19 r. następujące budynki (wymienić odbudowane budynki, względnie stan odbudowy) . . . Uwagi: . . . .

Petent w dniu . . . . 19 r. wniósł podanie o umorzenie mu . . % sumy udzielonej pożyczki.

---

2) **Wniosek Pow. Pożyczkowej Komisji Odbudowy.**

Powiatowa Pożyczkowa Kom. Odbudowy w . . . . . . na posiedzeniu z d. . . . 19 r. za liczbą porządkową . . . . na podanie złożone przez p. . . . . ze wsi (kol) . . . . gminy . . . . w d. . . . . 19 r. w sprawie umorzenia mu . . . % sumy udzielonej pożyczki zaopinjowała i postawiła na podstawie art. 10 ustawy z dn. 6.V 24 r. (D. U. 49 poz. 492) i § 9 rozp. z d. 20.V 27 r. (D. U. 48 poz. 436) następujący wniosek: (przytoczyć dosłownie tekst opinji i wniosku Poż. Kom. Odb. z książki protokułów posiedzeń P. K. O.) . . . .

Za zgodność

M. P. Starosta

. . . . . dn. . . . . 19 r.

---

3) Z kwoty ustalonej do umorzenia przez Wojewódzką Komisję Odbudowy, a wykazanej w uchwale tejże komisji w ustępie 4 podlega potrąceniu w myśl postanowień art. 9 ustawy z dn. 6.V 24 r. (D. U. 49 poz. 492) kwota . . . . . zł. obliczona w sposób wskazany w § 6 rozp. z dn. 28.VII 24 r. (D. U. 70 poz. 680), jako wartość otrzymanych zapomóg na odbudowę.

Starosta

---

4) **Uchwała Wojewódzkiej Komisji Odbudowy.**

Wojewódzka Komisja Odbudowy na posiedzeniu w d. . . . 19 r. za liczbą porządkową . . . . wydała następującą decyzję (opinję) na podstawie art. 11 ustawy z d. 6.V 24 r. (Dz. U. 49 poz. 492): (dosłowne brzmienie uchwały względnie opinji z księgi protokułów) . . . .

Lublin, d. . . . 19 r.

M. P. Za zgodność
Wojewoda Lubelski:

---

5) Starostwo . . .
L. . . . . Odr.

Do Państwowego Banku Rolnego
w Warszawie.

Powyższe przesyłam z prośbą o przeprowadzenie umorzenia w myśl § 11 rozp. № 3 Min. Rob. Publ. i Skarbu z dnia 20.V 27 r. (D. U. 48 poz. 436).

. . . . . d. . . . 19 r.

Starosta

211.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych Sejmików Województwa Lubelskiego *w sprawie pomocy kredytowej dla rolników większej własności, poszkodowanych przez gradobicie.*

L. 9450/VI.

Gradobicia jakie miały miejsce w czerwcu r.b. wyrządziły poważne szkody rolnictwu na całym obszarze Państwa. Na pomoc kredytową dla małej własności Ministerstwo Rolnictwa uruchomiło fundusze, które zostały rozprowadzone za pośrednictwem Państwowego Banku Rolnego. Większa zaś własność, która do dalszego prowadzenia swych gospodarstw potrzebuje możliwie taniego kredytu, dotychczas pomocy nie uzyskała.

W związku z powyższem Ministerstwo Rolnictwa zarządziło udzielanie poszkodowanym przez gradobicia gospodarstwom większej własności niezbędnych dla ich podźwignięcia pożyczek przez Bank Gospodarstwa Krajowego.

Zainteresowani w korzystaniu z wymienionej pomocy kredytowej rolnicy winni występować do Banku Gospodarstwa Krajowego indywidualne, składając podania opatrzone potwierdzoną przez Pana Starostę opinją Wydziału Powiatowego o rozmiarach klęski i wysokości potrzebnej pomocy kredytowej.

Powyższe podaję Panom do wiadomości celem poinformowania zainteresowanych rolników o możności starania się o odnośną pomoc kredytową.

O warunkach udzielania kredytu przez Bank Gospodarstwa Krajowego zostaną Panowie powiadomieni dodatkowo.

Wojewoda Lubelski

(—) w/z *Karasiński.*

Lublin, dn. 4 lipca 1927 r.

212.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Przewodniczących Wydziałów Powiatowych Województwa Lubelskiego oraz Panów Prezydentów m. Lublina i Siedlec *w sprawie kredytów dla komunalnych Kas oszczędności.*

L. 5636/III.

W sprawie kredytów dla komunalnych Kas oszczędności i w związku z przeniesieniem tej akcji kredytowej z dniem 1 maja z Pocztowej Kasy Oszczędności do Banku Gospodarstwa Krajowego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zgodnie z informacjami otrzymanemi z Ministerstwa Skarbu reskryptem z dnia 17.VI br. L: SG 2624/27 zakomunikowało mi co następuję:

Kredyt, dotychczas udzielony kasom komunalnym przez Pocztową Kasę Oszczędności nie zostanie wycofany, lecz jedynie stopniowo likwidowany na warunkach, na jakich został udzielony. W ten sposób te kredyty zostaną zlikwidowane ratami w przeciągu około 10 kwartałów.

Przejmując na siebie udzielenie krótkoterminowego kredytu kasom komunalnym, Bank Gospodarstwa Krajowego udzielać będzie tego kredytu w miarę zapotrzebowania kas i w miarę przedstawienia przez nie dostatecznego zabezpieczenia wekslowego. Określenie wysokości kredytów, które Bank Gospodarsta Krajowego mógłby udzielić kasom komunalnym na razie nie jest przewidywane.

W razie potrzeby udzielenia poszczególnym kasom dłuższego kredytu, Bank uważa obecnie za bardziej właściwsze, zamiast udzielania lokat na książeczki, redyskonto weksli związku poręczającego, żyrowane przez Kasę, w terminie 10 kwartałów, spłaconych w kwartalnych ratach.

Stopa procentowa Banku Gospodarstwa Krajowego przy eskoncie weksli kas komunalnych wynosi obecnie 8 3/4%.

Wojewoda Lubelski

(—) *A. Remiszewski.*

Lublin, dnia 1 lipca 1927 r.

213.

Okólnik № 106.

Wojewody Lubelskiego do Panów Przewodniczących Wydziałów Powiatowych Województwa Lubelskiego oraz Panów Prezydentów m. Lublina i Siedlec *w sprawie zaciągania przez związki komunalne pożyczek krótkoterminowych.*

L. 4771/III.

W myśl art. 33 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. № 94, poz. 747) uchwały związków komunalnych w sprawie zaciągania pożyczek, z wyjątkiem pożyczek przeznaczonych na czasowe zasilenie funduszów kasowych, wymagają zatwierdzenia władz nadzorczych.

Przepis powyższy — zgodnie zresztą z obowiązującemi ustawami o ustroju związków komunalnych — należy rozumieć w ten sposób, że, jakkolwiek nie wszystkie pożyczki związków komunalnych muszą być zaciągane za zezwoleniem władzy nadzorczej, to jednakże nie mogą organa wykonawcze zaciągać żadnych pożyczek bez upoważnienia ich do tego przez odpowiednią uchwałę związku komunalnego, przyczem przez wyrażenie „uchwała związku komunalnego" rozumie się oczywiście uchwałę organu uchwalającego danego związku — czy to dotyczącą konkretnie określonej pożyczki, czy też upoważniającą organ wykonawczy do zaciągania w pewnym określonym czasie (np. w ciągu roku budżetowego), pożyczek obrotowych (na zasilenie funduszów kasowych)

do określonej wysokości oraz na ogólnie w tejże uchwale określonych warunkach.

Doszło do wiadomości Min. Spr. Wewnętrznych, że — wbrew powyższemu, art. 33 ustawy, przytoczonej na wstępie, stosowany jest w praktyce — zwłaszcza w gminach miejskich — częstokroć w ten sposób, iż pożyczki na czasowe zasilenie funduszów kasowych zaciągane są przez organa wykonawcze związków komunalnych (zwłaszcza przez magistraty) bez odpowiednich uchwał organów uchwalających, a nawet bez ich wiedzy.

Ponieważ praktyka powyższa niezgodna jest z obowiązującemi przepisami ustawowemi, a nadto może dać pole do dowolności i nadużyć organów wykonawczych związków komunalnych i narazić na szwank interesy gospodarcze odnośnych związków komunalnych, przeto zwracając stosownie do reskryptu Min. Spr. Wewnętrznych z dn. 21.V br. № S. F. 2731/27 uwagę związków komunalnych na niedopuszczalność tego rodzaju postępowania przez organa wykonawcze (Wydział Powiatowy, Magistrat, Wójt), polecam P.P. Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych i P.P. Prezydentom m. Lublina i Siedlec baczyć, aby w przyszłości omawiane wyżej wypadki nie miały miejsca.

Wojewoda Lubelski

(—) w/z *Karasiński.*

Lublin, dn. 8 lipca 1927 r.

214.

WYKAZ

uchodźców rosyjskich, którym nieodebrano unieważnionego poświadczenia co do nadania przynależności gminnej i uznania obywatelstwa polskiego, wydanego przez Magistrat lwowski

L. p.	Imię i nazwisko uchodźcy	Rok i miejsce urodzenia:	Imiona rodziców
1	Dr. Samuel Byk	1880 Kamieniec podolski	Mojżesz i Szime
2	Nachman Dub	1892 Płoskirów	Gersz i Gitla
3	Józef Herszkowicz	1894 Dzygówka (Podole)	Aron i Sima
4	Dr. Ida Hofstein	1893 Wołoczyska	Mojżesz i Chana
5	Józef Kleinman	1891 Kamieniec podolski	Majer i Tańba
6	Emanuel Zuckermann	1881 Wiedeń	Owszyj i Zofja
7	Salamon Weisberg	1889 Wasilków	Mojżesz i Rozalja
8	Szymon Kotker	1875 Połonne Wołyń	Samuel i Rachela
9	Izak Prass	1892 Koziatyn	Mojżesz i Beila
10	Jakób Kaplan	1863 Kijów	Izak i Berta
11	Eisig Grünberg	1893 Kijów	Samuel i Zalie
12	Owsiej Dubiński	1873 Jenisewelgród gub. Chersońska	Ansel i Berta
13	Dr. Szelwach Chaskelberg	1880 Stara Sieniawa gub. podolska	Michał i Henia
14	Salamon Szylman	1883 Sutkowce gub. podolska	Samuel i Sara
15	Dr. Grzegorz Kapłan	1889 Płoskirów	Abraham i Zofja
16	Daniel Schilfrin	1868 Rostów nad Donem	Józef i Pelagja
17	Antonina Schifrin	1902 Taganrog	Dawid i Adela
18	Józef Gerner	1887 Peszczanka gub. podolska	Michał i Elżbieta
19	Izak Schneider	1865 Płoskirów	Srul i Basia
20	Natalja Steinberg	1893 Lanckorona (Podole)	Mateusz i Paulina
21	Sura Schapira	1868 Płoskirów	Samuel i Dwojra
22	Dr. Jakób Hofmann	1891 Elizabetgród	Izak i Rut
23	Grzegorz Lenin	1890 Mohylew	Eljasz i Debora
24	Mojżesz Cajtlin	1876 Kijów	Josael i Basia

Urząd Wojewódzki
we Lwowie.

Odpis.

OKÓLNIK.

Do wszystkich Panów Wojewodów, Pana Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, wszystkich Panów Starostów Województwa lwowskiego oraz P. Prezydenta m. Lwowa i Dyrektora Policji we Lwowie.

L. AD. 8163 ex 1927 r.

Wymieniony w przyległym wykazie poddanym b. imperjum rosyjskiego, wydał lwowski Magistrat poświadczenie, że nabyli na podstawie art. 5 ust. z 20.I 1920 Dz. U. R. P. poz. 44, obywatelstwo Państwa Polskiego, tut. Urząd Wojewódzki na zasadzie art. 16 rozp. min. z 7.6 1920 Dz. U. R. P. poz. 320 unieważnił z urzędu powyższe poświadczenia, ponieważ wymienieni nie przedłożyli dostatecznych dowodów, że są pochodzenia polskiego. Ponieważ wymienionym nie odebrano wspomnianych poświadczeń, którymi mogą w błąd wprowadzić władze polskie, przeto uprasza się o zarządzenie poszukiwania za wymienionymi i ściągnięcia od nich rzeczonych poświadczeń oraz zawiadomienia o tem tut. Urzędu Wojewódzkiego, przy dołączeniu odebranych poświadczeń.

Za Wojewodę
Naczelnik Wydziału

Lwów, dnia 31 maja 1927 r. (—) *Kwaśniewski*

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego *w sprawie uchodźców rosyjskich — unieważnienie poświadczeń Magistratu m. Lwowa o uzyskaniu obywatelstwa polskiego.*

L. 6280/II.

Powyższe przesyłam do załatwienia i sprawozdania w terminie do dn. 13 września b. r.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
w/z *Bagieński.*

Lublin, dn. 8 lipca 1927 r.

215.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego i Magistratów m. Lublina i m. Siedlec *w sprawie upoważnienia urzędów gminnych i magistratów do poprawiania w kartach powołania stacji odjazdowej.*

L. 7282/II.Ad.

W myśl mego pisma okólnego z dnia 19 kwietnia r. b. L. 3710/II, ogłoszonego w № 8 „Dziennika Urzędowego Woj. Lub.“ zaliczonemu do stanu urlopowanych w razie zmiany miejsca jego zamieszkania — karta powołania, nadesłana przez P. K. U. pod dawnym adresem, winna być skierowana bezpośrednio do urzędu gminnego nowego miejsca jego zamieszkania.

Z uwagi na to, że w wypadkach, gdy chodzi o przejazd kolejami nazwa stacji odjazdu podana w karcie powołania nie pokrywa się niejednokrotnie z faktyczną stacją odjazdu zaliczonego do stanu urlopowanych, na skutek zarządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 25 czerwca r. b. № Wojsk. 2437/27, wydanego w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojsk. upoważniam urzędy gminne i magistraty miejsca zamieszkania powołanego do sprostowania w kartach powołania nazwy stacji odjazdu na stację właściwą, z której powołany ma faktycznie odjechać. Sprostowanie to ma uskuteczniać urząd gminy (magistrat) nowego miejsca zamieszkania powołanego przez skreślenie nazwy stacji odjazdu dawniejszego miejsca zamieszkania i wpisania nazwy stacji nowego miejsca zamieszkania względnie najbliższej stacji, z której powołany winien wyjechać. Skreślenie winno być uskutecznione w taki sposób, ażeby skreśloną nazwę można było z łatwością odczytać. Wpisanie nazwy nowej stacji winno być dokonane pismem wyraźnem i czytelnem.

Poprawka winna być podpisana przez wójta gminy (burmistrza) i zaopatrzona w pieczęć urzędową.

O dokonanej poprawce Urząd Gminy (Magistrat) winien bezzwłocznie zawiadomić tę P.K.U., którą wystawił kartę powołania.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
w/z. (—) *Bagieński.*

Lublin, dn. 23 lipca 1927 r.

216.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego i Magistratów m. Lublina i Siedlec *w sprawie przepisów rządu angielskiego, regulujących wwóz zwierząt domowych i produktów pochodzenia zwierzęcego do Anglji.*

L. 7074/VI.

Poniżej podaję do wiadomości i zastosowania przepisy rządu angielskiego, regulujące wwóz zwierząd domowych i produktów pochodzenia zwierzęcego do Anglji.

Zarazem przypominam Panom Starostom poprzednio wydane zarządzenia w sprawie wywozu żwierząt i mięsa do Angli, a mianowicie pisma z dnia 5.VII 1926 r. № 9524/VI, 17.VII 1926 r. № 10419/VI i 26.X 1926 r. № 14903/VI.

O poniższych przepisach proszę zamiadomić zainteresowane osoby.

Przepisy o kontroli wwozu bydła żywego, bydła bitego, siana i słomy do Angli.

I. Bydło obcokrajowe (bydło rogate, owce, kozy i inne przeżuwające oraz nierogacizna).

1) Przywóz do Wielkiej Brytanji (Anglji, Walji i Szkocji) wszelkiego bydła rogatego, owiec, kóz, i innych zwierząt przeżuwających, oraz nierogacizny z jakiegokolwiek innego kraju jest zabroniony;

II. Ładowanie psów i zwierząt gatunku psów, pochodzących z zagranicy.

Przewożenie do Wielkiej Brytanji psów lub zwierząt gatunku psów z jakiegokolwiek obcego kraju bez względu na to, czy te psy pochodzą z Wielkiej Brytanji lub nie, a także każdego psa (włącznie ze szczeniętami), króryby był w kontakcie z psami zagranicznemi **jest zabronione.** Specjalne pozwolenia na przywóz psa z zagranicy można otrzymać od sekretarza Ministerstwa Rolnictwa i Rybołóstwa, Whitehall Place, London S. W. 1 z zastrzeżeniem odbycia 6 miesięcznej kwarantanny na zasadach, ustalonych przez Ministerstwo.

1) Trzymanie psów na okrętach, przybywających do portów Wielkiej Brytanji.

Każdy pies, przywożony do Wielkiej Brytanji (oprócz psów przywożonych z Irlandji, Wysp Kanału i Wyspy Man) na którego londowanie niema specjalnego pozwolenia Ministerstwa Rolnictwa, musi w każdym wypadku zatrzymywania się okrętu w portach Wielkiej Brynji:

a) być na tymże okręcie trzymany na łańcuchu w obroży i w kagańcu drucianym, któryby uniemożliwiał ugryzienie przez tegoż psa jakiejkolwiek osoby czy zwierzęcia, lecz pozostawiał mu swobodę oddychania i możność picia wody,

b) lub też musi być trzymany w miejscu zamkniętem, skąd nie mógłby uciec.

Jeżeli pies taki zdechnie lub ucieknie z okrętu, to osoba, która się nim zajmuje, winna o tem natychmiast zawiadomić Ministerstwo Rolnictwa.

2) Przepisy o przeładowywaniu importowanych psów.

Importowany pies nie może być przeładowywany z jednego okrętu na drugi w żadnym porcie Wielkiej Brytanji, bez specjalnego pisemnego zezwolenia urzędnika Ministerstwa Rolnictwa lub urzędnika Komory Celnej.

III. Importowanie koni, osłów i mułów.

Każdy koń, osioł lub muł, przywieziony do Wielkiej Brytanji z innego kraju (z wyjątkiem Irlandji, Wysp Kanału i Wyspy Man), musi być zaopatrzony w świadectwo lekarza weterynarji odnośnego okręgu kraju importującego, stwierdzające:

a) pochodzenie, wiek i rodzaj danego okazu,

b) że zwierze było poddane oględzinom lekarskim bezpośrednio przed wysłaniem go do Wielkiej Brytanji, dla skonstatowania, że nie podlega ono chorobom następującym: gruczoły (zołzy), lymphangitis, maladie de coix, ospa końska, świerzb, parchy, influensa, pierścienica i łykawica,

c) że na 10 dni przed załadowaniem danego zwierzęcia lekarz weterynarji zastrzykiwał mu **malleine, która nie dała reakcji.**

W wypadkach dotyczących:

I. koni wysokiej krwi wyścigowych,

II. koni trenowanych do gry w polo,

III. zwierząt tresowanych,

IV. koni, osłów i mułów, przeznaczonych na eksport w przeciągu 14 dni po wyladowaniu, § c powyższego świadectwa może być opuszczony, lecz w takich wypadkach oprócz świadectwa weterynarza jest wymagana jeszcze deklaracja właściciela zwierzęcie lub sprzedawcy, czy też osoby, zajmujące się przeworzonem zwierzęciem. W deklaracji tej winny być ustalone punkty następujące:

I) wartość i cena danego okazu,

II) nazwisko i adres nabywcy jego w Wielkiej Brytanji.

III) adres stacji, do których okaz jest przeznaczony.

IV) oświadczenie, że zwierzę jest importowane jedynie w celach powyżej wymienionych.

Świadectwo i deklaracja mogą się odnosić do jednego lub większej ilości okazów. Dokumenty te winny być sporządzone w formie przepisanej i przedstawione urzędnikowi Urzędu Celnego w porcie wyładowania (p. ustawa o imporcie koni, osłów i mułów do Wielkiej Brytanji z r.1921).

IV. Eksport koni, osłów i mułów.

Żaden koń, osioł ani muł nie może być wywieziony z Wielkiej Brytanji do któregokolwiek z portów kontynentu europejskiego z wyjątkiem okazów, na które otrzymano specjalne świadectwo Jockey Club'u, lub pozwolenia Ministerstwa, bez uprzedniego zbadania go bezpośrednio przed załadowaniem przez weterynaryjnego Inspektora Ministerstwa. Zawiadomienie piśmienne o załadowaniu eksportowanego zwierzęcia winno być skierowane do Inspektora Ministerstwa w porcie załadowania nie później, jak do godz. 2-ej popołudniu w dzień, poprzedzający datę załadowania (p. ustawa o eksporcie koni, osłów i mułów 1921 r.)

Załadowanie koni, osłów i mułów odbywa się **wyłącznie** w portach następujących: Southampton, Folkestone, London, Harwich, Hull, Goole i Leith.

V. Import bydła bitego z kontynentu europejskiego jest zabroniony.

Zabroniony jest import bydła bitego (całych sztuk jak również części bydła rogatego, owiec, świń i kóz) z jakiegokolwiek kraju na kontynencie Europy do Wielkiej Brytanji (p. ustawa o imporcie bydła bitego (zakaz) z r. 1926 i przepisy uzupełniające).

Termin „bydło bite" obejmuje wszelkie produkty uboju, jako to: mięso, skóry niewyprawione i wyprawione, kości, mąkę kostną, rogi, róg sproszkowany, odpadki, krew, krew sproszkowaną i mąkę z krwi i wszelkie inne.

Wyjątki:

Zakaz (prohibicja) nie dotyczy:

a) wwozu słoniny, szmalcu, konserwów mięsnych lub ekstraktów mięsnych (określenie „Konserwy mięsne" nie odnosi się do wieprzowiny).

b) Wool grease fatty acids—tłuszcz wełniany (lanolina), kwas tłuszczowy.

c) Superfosfatów i fosfatów kostnych.

d) Blatów z rogu (horn plates),

e) gotowych (preparowanych) szynek i słoniny, przyczem każda szynka i każdy połeć słoniny winny być ostemplowane przez odpowiedzialnego urzędnika kraju eksportującego, który stwierdza podpisem własnoręcznym, że

albo I) szynka i słonina były zanurzane w słoną wodę (pod ciśnieniem 80 lbs, lub więcej, na jeden cal kwadratowy) i potem moczone w słonej wodzie w ciągu nie mniej niż 4 ch dni,

albo II) że szynka i słonina były solone na sucho lub wilgotno w ciągu nie mniej niż 10 dni.

Etykiety, ewentualnie stemple, winny zawierać nazwę fabryki, w której słonina była preparowana, oraz nazwę miejscowości i kraju, gdzie się dana fabryka znajduje. Na opakowaniu każdej oddzielnej paczki, zawierającej słoninę lub szynkę winny być przymocowane takie same etykiety, a to celem ułatwienia urzędnikom Urzędu Celnego przeprowadzenia inspekcji.

f) Skóry niewyprawione i wyprawione, które były specjalnie suszone i solone.

W tym wypadku jednak, kiedy skóry były solone przez zwilżanie, niezbędne jest świadectwo podpisane przez odpowiedzialnego urzędnika kraju eksportującego, stwierdzające, że dane skóry były solone w sposób odpowiedni w przeciągu 14 dni. Świadectwo to winno być przedstawione władzom celnym w porcie wyładowania.

g) Sierści krowiej, koziej i szczeciny świńskiej (czesanej, sortowanej, wiązanej), przyczem przy wyładowaniu sierści krowiej i koziej importer winien złożyć urzędnikowi Komory Celnej deklarację, stwierdzającą, że sierść została otrzymana ze skór preparowanych wapnem lub za pomocą procesu chemicznego.

Towary, na które uzyskać można z Ministerstwa Rolnictwa ulgi przy wyładowaniu.

Minister Rolnictwa skłonny jest udzielić ulg ogólnych importerom następujących kategorji ar-

tykułów zwierzęcego pochodzeni i na warunkach wskazanych. Ministerstwo będzie również uwzględniało podania o ulgi na wwóz innych produktów zwierzęcego pochodzenia dla specjalnych celów pod wyszczególnionemi warunkami. Podania o ulgi składane być winny uprzednio sekretarzowi Ministerstwa Rolnictwa i Rybołóstwa. Whitehall Place, London S. W. 1 Pozwolenia, świadectwa, lub deklaracje, wymagane w związku z powyższemi towarami, winny być złożone urzędnikowi Ceł i Akcyz w porcie wyładowania, w razie zażądania tychże.

1. Opakowanie wyrobów masarskich.

Do wyrobów takich winno być dołączone świadectwo, podpisane przez upoważnionego w tym celu urzędnika państwowego, okręgu, w którym pakowanie wyrobów masarskich dokonane zostało, stwierdzające, że opakowane produkty trzymane były w soli nieprzerwanie w ciągu najmniej 14 dni przed wyprawieniem ich dla załadowania na statek, udających się do Wielkiej Brytanji.

2. Szczecina myta i dezynfekowana.

Do takiej winno być dołączone świadectwo, podpisane przez odpowiednio upoważnionego urzędnika państwowego, kraju, w którym szczecina ta była obrabiana, stwierdzające bądź:

a) że szczecina przeszła okres fermentacji i wymyta została w roztworze odkażającym, równającym się co do swej skuteczności dezynfekcyjnej 5% roztworowi normalnego fenolu, albo też

b) że szczecina została wygotowana przez najmniej godzinę i że po wygotowaniu nie była wprowadzona w zetknięcie z materjałami surowemi, przybywającemi do fabryki, gdzie szczecina ta obrobiona została.

3. Szczecina farbowana.

Do takowej dołączone być winno świadectwo, podpisane przez należycie upoważnionego urzędnika państwowego, kraju, w którym szczecina ta była farbowana, stwierdzające, że szczecina ta została farbowana.

4. Włoś z krowiego ogona (oddzielony od ogona lub „dock".

Włoś taki może być dopuszczony pod warunkiem przedstawienia pozwolenia, stwierdzającego, że importer zgadza się zastosować do następujących warunków:

1) że włoś zabrany zostanie z portu wyładowania bez niepotrzebnej zwłoki do fabryki, w której ma być zużytkowany, i niezwłocznie zostanie zdezynfekowany przy pomocy jednej z metod dezynfekcyjnych następujących:

a) przez zanurzanie bez przerwy w ciągu godziny w środku dezynfekcyjnym, równającym się co do swej skuteczności normalnemu 5% roztworowi fenolu, albo też,

b) zostanie zdezynfekowany jedną z metod, praktykowanych w fabrykach dla dezynfekcji włosia końskiego, na mocy przepisów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

2) Że materjały, w które włoś był opakowany, spalone zostaną w fabryce, do której włoś został zwieziony.

3) Że włoś nie będzie pozostawał w zetknięciu ze zwierzętami, dopóki nie zostanie zdezynfekowany, stosownie do wymagań wyżej wymienionego warunku pod 1).

5. Podukty wieprzowe: policzki, głowizna, nogi, żołądki, ozory, skóra.

Takowe dopuszczone być mogą do wwozu na następujących warunkach:

I) Każdy ładunek winien być wwożony w hermetycznych beczułkach i przed wywiezieniem z fabryki do portu załadowania do Wielkiej Brytanji beczułki winne być zewnętrznie zdezynfekowane przez dokładne obmycie takowych w normalnym 5% roztworze fenolu, lub środku dezynfekcyjnym skuteczności równającej się wyżej wymienionemu roztworowi.

II) Do każdego ładunku dołączone być winno świadectwo podpisane przez upoważnionego urzędnika państwowego, okręgu, w którym produkty te były pakowane, z wyszczególnieniem rodzaju zawartości beczułek, i stwierdzające: a) że produkty te trzymane były w roztworze soli lub w soli, stale w ciągu najmniej 14 dni przed wywiezieniem ich do załadowania na statek, udający się do Wielkiej Brytanji, oraz, że b) beczułki, w których produkty powyższe mają być importowane, zostały dezynfekowane w prawnie przepisany sposób.

6. Parowana mąka kostna, sproszkowane kości, sproszkowane mięso, sproszkowane rogi, sproszkowane kopyta.

Do każdego ładunku dołączone winno być świadectwo należycie upoważnionego urzędnika państwowego kraju pochodzenia towaru, stwierdzające:

I. fabrykę pochodzenia towaru, którą winna być jedna z fabryk, zatwierdzonych przez Ministerstwo.

II. że materjał, o którym mowa w świadectwie, poddany został jednej z następujących metod sterylizacyjnych (zaznaczając, która metoda w danym wypadku stosowaną została), a mianowicie:

a) poddany suchej temperaturze 140°C, w ciągu niemniej jak trzech godzin, albo też

b) poddany wilgotnej temperaturze pod ciśnieniem pary nie mniejszej, niż dwadzieścia funtów na cal kwadratowy w ciągu minut 15, albo też

c) kości po połamaniu takowych poddane zostaną działaniu pary gotującej się benzyny o temperaturze od 95° do 115°C. w ciągu niemniej jak czterech godzin, poczem poddane ciśnieniu pary w wysokości 80 funtów na jeden cal kwadratowy w ciągu 2 godzin.

III. że po takiem działaniu przedsięwzięte zostaną wszelkie środki ostrożności, celem zapobieżenia ponownej infekcji produktów już sterylizowanych,

IV. że sterylizowane produkty opakowane zostały w fabryce do nowych worków, i że

V. przed załadowaniem sterylizowanych produktów na wóz, statek, lub barkę, dla dostawienia do portu wyprawienia towaru do Wielkiej Brytanji, wspomniany wóz, statek, lub barka zostały zdezynfekowane roztworem, równającym się co do swej skuteczności 5% roztworowi normalnego fenolu.

7.

a) **„Dry-Limed Glue Stock Pieces“. Mogące się składać ze skór lub z „Fleshing“.**

b) **Solone skóry cielęce.**

c) **Solone głowy cielęce (Pieces).**

d) **Odpadki białej skóry (Waste).**

Do każdego transportu wyżej wymienionych towarów winno być dołączone świadectwo należycie upoważnionego urzędnika państwowego pochodzenia towaru, stwierdzające:

I) rodzaj materjału, oraz miejsce pochodzenia,

II) że produkt został zapakowany na miejscu w nowe worki,

III) że po zapakowaniu przedsięwzięte zostały wszelkie środki ostrożności dla niedopuszczenia do ponownej infekcji towaru,

IV) że przed załadowaniem produktu na wóz, statek, lub barkę dla dostawienia takowego do portu wysyłki do Anglji, wyżej wymieniony wóz, statek, lub barka zostały zdezynfekowane środkiem dezynfekcyjnym, równającym się co do swej skuteczności normalnemu roztworowi 5% fenolu, oraz że

V) produkty te były solone przez dni 14.

Przeładowanie w Europie tułowiów (lub części) przywożonych z innych państw.

Towary wzmiankowane w rozporządzeniu o wwozie tułowiów (zakaz), pochodzących z poza granic Europy, lecz załadowanych w porcie kontynentu, podpadają pod powyższe rozporządzenie o ile następnie załadowane zostały na statek do Anglji. Jeżeli jednak towary takie są przewożone do portu europejskiego, bądź ze statku wprost na statek lub barkę nie lądując na brzeg, na co przedstawiony został zadawalający dowód, w takim razie rozporządzenie powyższe nie ma tu zastosowania.

Dla skór solonych na mokro, załadowanych na kontynencie dla przeładowania na statek, wymagane jest dołączenie bądź świadectwa, podpisanego przez urzędnika państwowego kraju pochodzenia, na dowód, że były one solone na wilgotno przez przeciąg nie mniej jak 14 dni, bądź też świadectwo, podpisane przez T-wo Okrętowe i zawizowane przez Konsula Jego Brytyjskiej Mości w porcie przeładowania na statek, stwierdzające: 1) kraj pochodzenia towaru, 2) że skóry były solone na wilgotno i 3) że skóry te znajdowały się conajmniej przez 14 dni w drodze do portu załadowania na statek.

IX. Wwóz zagranicznego siana i słomy.

14) Wwóz siana i słomy do Wielkiej Brytanji jest wzbroniony, z wyjątkiem:

a) siana lub słomy przywożonej z Irlandji, Wysp Kanału, Wyspy Man, Kanady, Australji, Nowej Zelandji, Związku Południowej Afryki, Stanów Zjednoczonych i Norwegji.

b) siana lub słomy, które w czasie wwozu użyte zostało do opakowania towarów,

c) słomy wyrobionej, nie przeznaczonej na paszę lub ściółkę dla bydła, oraz

d) siana lub słomy, przybywającej do portu na mocy specjalnego pozwolenia Ministerstwa.

Egzemplarz każdego z wyżej wymienionych rozporządzeń może być otrzymany od sekretarza Ministerstwa Rolnictwa Rybołówstwa, Whitehall Place, London S. W. I.

Ostrzeżenie. Wszelkie niezastosowanie się do któregokolwiek żądania wyżej wzmiankowanych rozporządzeń, lub do pozwolenia lub warunków przez takowe nakazanych czyni winowajcę podległym na zasadzie ustawy o chorobach zwierząt z r. 1894, karze L. 20, a w pewnych wypadkach i karze więzienia.

(—) podpis nieczytelny—sekretarz.

Ministerstwo Rolnictwa i Rybołóstwa Whitehall Place London S. W. I—1 października 1926 r.

Wojewoda Lubelski

w/z *Karasiński.*

Lublin, dn. 28 maja 1927 r.

217.

W Y K A Z

zaraźliwych chorób zwierzęcych panujących na terenie Województwa Lubelskiego w maju 1927 r.

N o s a c i z n a.

Pow. Biłgoraj	gm. Księżpol, Potok, Tarnogród
„ Chełm	miasto Chełm, gm. Swierże
„ Hrubieszów	gm. Werbkowice
„ Krasnystaw	„ Zakrzew
„ Konstantynów	„ Bohukały
„ Sokołów	„ Jabłonna, Repki, Sadowne
„ Tomaszów	„ Krynice
„ Węgrów	„ Grębków Sadowne
„ Zamość	„ Mokre, Tereszpol, Zwierzyniec

Z o ł z y:

Pow. Janów	gm. Chrzanów
„ Łuków	„ Łuków

S w i e r z b k o n i:

Pow. Garwolin	gm. Ułęż
„ Węgrów	„ Korytnica m. Węgrów

Z a r a z a p ł u c n a:

Pow. Lublin	gm. Bełżyce, Brzeziny, Jaszczów, Mełgiew, Piaski, Piotrków, Zemborzyce, miasto Lublin.
„ Lubartów	„ Ludwin.

Gruźlica:

Pow. Puławy — gm. Opole

Wąglik:

Pow. Siedlce — gm. Tarków
„ Zamość — „ Suchowola, Szczebrzeszyn

Wścieklizna:

Pow. Biłgoraj — gm. Kostomłoty, Sitnik
„ Chełm — „ Chełm, Cyców, Bukowa, „ Krzywiczki, „ Siedliszcze, Swierże, „ Staw.
„ Garwolin — „ Miastków Osiecki
„ Hrubieszów — „ Grabowiec, Horodło, „ Miętkie, Uchanie.
„ Janów Lubelski — „ Annopol, Gościeradów, Kraśnik, Zakrzówek.
„ Konstantynów — „ Janów Pod. Pawłów
„ Krasnystaw — „ Łopiennik
„ Lublin — miasto Lublin
„ Lubartów — gm. Ludwin
„ Łuków — „ Gułów, miasto Łuków
„ Puławy — „ Gołąb
„ Radzyn — „ Zerocin-Biała
„ Sokołów — „ Korczew
„ Tomaszów — „ Łaszczów Majdan Górny, Rachanie m. Tomaszów
„ Węgrów — „ Korytnica, Stara Wieś Ruchna, Borze.
„ Włodawa — „ Włodawa
„ Zamość — „ Zamość

Pomór trzody chlewnej:

Pow. Lubartów — gm. Chudowola miasto „ Lubartów

Różyca świń.

Pow. Chełm — gm. Staw, Rejowiec, miasto Chełm
„ Hrubieszów — „ Horodło
„ Janów Lubelski — „ Brzozówka, Zaklików
„ Sokołów — „ Kowiesy, Wyrozęby
„ Zamość — „ Krasnobród, Skierbieszów

Cholera drobiu:

Pow. Biała — gm. Sidorki
„ Radzyń — „ Milanów
„ Włodawa — miasto Parczew

218.

Wojewoda Lubelski
L. 9534/VI

Tablica № 1.

TAKSA

do obliczania wartości samowolnie ściętego uszkodzonego lub zabranego z lasu drewna obowiązująca na terenie Województwa Lubelskiego zatwierdzona przez Wojewódzką Komisję Ochrony Lasów w Lublinie w dniu 30 czerwca 1927 r. na podstawie art. 811 zbioru Praw Ces. Ros. t. VIII ks. 6 i Art. 40 Dekretu w przedmiocie organizacji Urzędów Ochrony Lasów z dnia 16.I 1919 r. (Dz. Pr. № 8 poz. 117).

Podział Województwa według klas wartości drzewa

Do I kl. wartości drewna włączone są powiaty	Do II kl. wartości drewna włączone są powiaty	Do III kl. wartości drewna włączone są powiaty	Do IV kl. wartości drewna włączone są powiaty
1) Garwolin 2) Lublin 3) Puławy	1) Hrubieszów 2) Janów 3) Krasnystaw 4) Lubartów 5) Łuków 6) Siedlce 7) Sokołów 8) Węgrów	1) Biała 2) Chełm 3) Radzyń 4) Tomaszów 5) Włodawa 6) Zamość	1) Biłgoraj 2) Konstantynów

Członkowie Komisji:
(—) *J. Kosmulski.*
(—) *W. Przanowski.*
(—) *T. Madler.*
(—) *S. Kopeć.*

Zatwierdzamy do stosowawania się.

Przewodniczący Komisji
Wojewoda Lubelski
(—) *A. Remiszewski.*

Wojewódzki Inspektor Ochrony Lasów
(—) *L. Szyszkowski.*

Lublin, dnia 3o czerwca 1927 r.

Tabela Nr. 2.

Rodzaje drzew		Średnica na pniu w centymetrach: 1—5	6—10	11—15	16—20	21—25	26—30	31—35	36—40	41—45	46—50	51 — 55	56 — 60	61 — 65	66 — 70
		Cena za jedną sztukę w złotych i groszach													
Dąb	I	0.35	1.70	3.40	4.75	8.50	16.80	25.60	37.40	67.85	88.75	112.50	184.50	234.75	283.50
	II	0.31	1.55	3.10	4.35	7.75	15.20	23.20	33.82	61.20	80.00	101.45	167.30	212.85	257.10
	III	0.28	1.40	2.80	3.90	7.00	13.90	21.18	30.90	55.58	72.68	92.15	152.50	194.10	234.40
	IV	0.26	1.28	2.56	3.59	6.40	12.65	19.28	28.13	50.55	66.10	83.80	137.75	175.30	211.70
Jesion	I	0.28	1.12	1.95	5.30	8.40	17.40	27.40	38.85	71.00	92.00	115.00	176.40	211.10	252.00
	II	0.26	1.02	1.80	4.85	7.70	16.10	25.30	35.90	67.45	87.40	109.30	162.40	194.30	232.00
	III	0.24	0.93	1.63	4.43	7.00	14.85	23.40	33.20	58.65	76.00	95.00	147.60	176.55	210.80
	IV	0.21	0.85	1.50	4.10	6.40	13.80	21.70	30.80	53.50	69.40	86.70	134.40	160.80	192.00
Klon, Jawor Wiąz	I	0.20	0.80	1.40	3.70	5.90	13.90	21.80	31.00	54.00	69.90	87.40	140.00	167.50	200.00
	II	0.18	0.73	1.27	3.45	5.45	12.85	20.20	28.70	50.55	65.50	81.90	129.40	154.80	184.80
	III	0.15	0.62	1.10	2.93	4.62	10.15	15.20	22.70	42.00	54.50	68.10	115.65	138.40	165.20
	IV	0.14	0.56	0.98	2.70	4.20	9.20	14.40	20.50	38.80	50.25	62.80	105.55	126.30	150.80
Sosna	I	0.22	0.66	1.10	3.30	5.30	11.60	17.40	23.50	38.65	49.00	62.45	96.30	119.55	150.50
	II	0.20	0.61	1.00	3.10	4.90	11.10	16.60	22.45	36.75	46.60	59.40	89.60	111.20	140.00
	III	0.18	0.54	0.90	2.70	4.30	9.50	14.20	19.20	31.00	39.40	50.15	78.40	97.30	122.50
	IV	0.15	0.45	0.75	2.30	3.65	7.95	11.95	16.10	26.90	34.10	43.35	67.20	83.40	105.00
Modrzew	I	0.24	0.71	1.18	3.53	5.65	12.40	18.60	25.10	42.00	53.25	67.90	103.00	127.90	161.00
	II	0.22	0.65	1.10	3.20	5.20	11.50	17.20	23.25	40.20	51.00	65.00	97.45	120.90	152.25
	III	0.20	0.60	1.00	2.90	4.70	10.30	15.40	20.80	34.20	43.30	55.20	86.25	107.00	134.75
	IV	0.18	0.53	0.88	2.60	4.20	9.00	13.50	18.20	30.00	38.10	48.50	73.50	91.20	114.80
Jodła i świerk	I	0.20	0.40	1.00	3.30	5.85	13.60	20.30	28.60	41.70	56.80	71.90	102.45	122.50	141.50
	II	0.18	0.37	0.92	3.13	5.50	12.15	19.00	26.75	40.40	52.70	66.70	93.60	111.80	129.20
	III	0.16	0.33	0.83	2.80	4.95	11.35	17.70	25.00	39.40	50.20	63.50	87.60	104.70	121.00
	IV	0.13	0.25	0.65	2.20	3.90	8.80	13.70	19.30	30.80	39.20	49.60	72.80	87.00	100.50
Akacja	I	0.18	0.56	1.10	2.25	3.80	10.00	14.40	20.00	34.50	44.40	54.75	96.10	—	—
	II	0.13	0.52	1.00	2.10	3.50	9.10	13.10	18.20	32.00	41.30	50.80	87.70	—	—
	III	0.12	0.47	0.95	1.85	3.20	8.30	12.00	16.60	29.65	38.20	47.10	79.60	—	—
	IV	0.11	0.43	0.86	1.73	2.90	7.50	10.80	15.00	27.50	35.50	43.70	72.70	—	—
Buk	I	0.17	0.70	1.75	3.15	5.20	10.95	16.70	23.80	42.70	55.30	70.80	107.00	134.20	170.10
	II	0.15	0.65	1.60	2.90	4.80	10.00	15.20	21.70	39.00	50.60	64.75	97.90	122.80	155.70
	III	0.14	0.58	1.45	2.60	4.30	9.10	13.90	19.80	35.65	46.20	59.15	89.15	111.80	141.80
	IV	0.13	0.53	1.30	2.40	3.95	8.25	12.55	17.90	32.15	41.65	53.30	81.20	101.90	129.15

U W A G I

1) W razie stwierdzenia, iż ścięte uszkodzone lub zabrane z lasu drewno miało wyraźne cechy drewna opałowego — wartość takiego drewna obliczona być winna:

a) w/g $^2/_3$ wartości drewna użytkowego tego samego rozmiaru i gatunku, jeżeli pniak po ściętym drzewie wykazuje średnicę mniejszą niż 20 ctm.

b) w/g $^1/_2$ wartości drewna użytkowego jeżeli średnica pniaka wynos od 20 — 30 ctm. włącznie i

c) w/g $^1/_3$ wartości drewna użytkowego, jeżeli pniak ma więcej niż 30 ctm. średnicy.

2) Wartość samowolnie ściętego, uszkodzonego lub zabranego z lasu drewna została obliczona dla miejscowości:

a) włączonych do klasy I-ej na podstawie cen jednostkowych I-ej klasy wartości drewna wyszczególnionej w cenniku D. L. P. w Radomiu z dn. 24.I.27 r. Nr. 184/4.I (okólnik Nr. 13) i z podwyżką do cen sprzedażnych (pismo D. L. P. z d. 27.V r.b. Nr. 184/67/I) oraz z uwzględnieniem cen wyszczególnionych w piśmie z dnia 26.V 27 r. Nr. 1255/H/27 D.L.P. w Warszawie.

b) włączonych do klasy II-ej na podstawie cen jednostkowych I A klasy wartości drewna wyszczególnionych w cenniku D.L.P w Siedlcach z dn. 20.II 27 r. Nr. 21100 i z podwyżką do cen sprzedażnych (pismo D. L. P. z dnia 23.V r. b. L. 9809), oraz na podstawie cen jednostkowych II-ej klasy wartości drewna wyszczególnionej w wyżej pomienionym cenniku D.Z.P. z podwyżką do cen sprzedażnych.

Członkowie Komisji:
(—) *J. Kosmulski.*
(—) *W. Przanowski*
(—) *T. Madler.*
(—) *S. Kopeć.*

Zatwierdzamy do stosowania się.

Przewodniczący Komisji
Wojewoda Lubelski
(—) *A. Remiszewski.*

Wojewódzki Inspektor Ochrony Lasów
(—) *L. Szyszkowski.*

Lublin, dnia 30 czerwca 1927 roku.

Tabela Nr. 3.

Rodzaje drzew	Klasa wartości drzewa	1—5	6—10	11—15	16—20	21—25	26—30	31—35	36—40	41—45	46—50	51—55	56—60	61—65	66—70	UWAGI
		Średnica na pniu w centymetrach Cena za jedną sztukę w złotych i groszach														
Grab	I	0.22	0.90	2.25	4.00	6.70	14.20	21.60	30.90	49.70	64.40	82.55	128.50	161.20	204.30	c) Włączonych do klasy III-ej na podstawie cen jednostkowych I A i I klas wartości drewna wyszczególnionych w wyżej wymienionych cennikach D.L.P. w Siedlcach i Radomiu z podwyżką do cen sprzedażnych, d) Włączonych do klasy IV-ej na podstawie cen jednostkowych II i IV klas wartości drewna wyszczególnionych w wyżej wymienionych cennikach D. L. P. w Siedlcach i Radomiu z podwyżką do cen sprzedażnych.
	II	0.20	0.80	1.95	3.50	5.80	13.30	20.25	28.90	46.70	60.60	77.50	123.10	154.45	195.80	
	III	0.17	0.66	1.65	2.95	4.90	10.60	16.10	23.00	36.85	47.80	61.15	100.50	126.00	159.80	
	IV	0.15	0.60	1.50	2.70	4.55	9.50	14.50	20.70	32.15	41.70	53.30	91.70	115.00	145.80	
Klon pospolity	I	0.22	0.90	1.80	3.60	6.00	12.70	18.25	25.35	39.40	50.80	62.60	97.60	—	—	
	II	0.20	0.80	1.55	3.10	5.25	11.85	17.10	23.70	37.00	47.75	58.80	93.55	—	—	
	III	0.17	0.66	1.35	2.65	4.45	9.45	13.60	18.90	29.20	37.70	46.40	76.35	—	—	
	IV	0.15	0.60	1.20	2.40	4.10	8.50	12.20	17.00	25.45	32.85	40.45	69.70	—	—	
Brzoza	I	0.17	0.70	1.40	2.75	4.65	9.90	14.30	19.85	31.60	40.70	50.15	76.80	—	—	
	II	0.15	0.59	1.20	2.35	3.95	9.15	13.20	18.30	29.20	37.70	46.40	71.40	—	—	
	III	0.13	0.54	1.10	2.15	3.65	8.45	12.15	16.90	29.30	35.20	43.40	69.90	—	—	
	IV	0.12	0.48	0.95	1.90	3.25	7.50	10.80	15.00	23.10	29.80	36.80	57.00	—	—	
Olsza czarna, szara, trześnia i inne owocowe	I	0.17	0.69	1.20	3.30	5.20	11.40	17.40	24.95	41.00	53.10	67.00	100.30	123.20	151.75	
	II	0.15	0.58	1.00	2.80	4.40	10.50	16.10	23.00	37.95	49.15	62.00	93.30	114.55	141.10	
	III	0.13	0.55	0.95	2.60	4.10	9.70	14.85	21.20	35.45	45.90	56.90	91.35	112.15	138.15	
	IV	0.12	0.48	0.84	2.30	3.60	8.60	13.20	18.90	30.00	38.90	49.00	74.50	91.50	112.65	
Osika i lipa	I	0.23	0.90	1.60	4.30	6.80	14.10	22.20	31.50	51.10	67.25	82.80	133.00	154.15	190.00	
	II	0.21	0.82	1.45	3.90	6.15	13.10	20.60	29.20	46.90	60.75	75.90	124.60	149.10	178.00	
	III	0.18	0.72	1.30	3.45	5.40	11.00	17.40	24.70	39.50	51.20	63.95	103.60	123.95	148.00	
	IV	0.16	0.64	1.15	3.10	4.80	9.65	15.20	21.25	34.80	45.10	56.40	93.80	112.25	134.00	
Wierzba Topola	I	0.10	0.41	0.66	1.40	2.30	5.60	8.50	12.10	21.00	27.90	36.40	54.35	67.70	80.25	
	II	0.08	0.38	0.61	1.30	2.15	4.80	7.30	10.40	19.50	25.85	33.75	48.10	59.95	71.00	
	III	0.07	0.35	0.56	1.20	2.00	4.40	6.70	9.50	18.00	23.80	31.10	44.20	55.10	65.30	
	IV	0.06	0.30	0.50	1.10	1.70	3.85	5.85	8.30	15.50	20.60	26.90	37.70	47.00	55.70	

Członkowie Komisji:

(—) *J. Kosmulski.*
(—) *W. Przanowski.*
(—) *T. Madler.*
(—) *S. Kopeć*

Zatwierdzamy do stosowania się.

Przewodniczący Komisji
Wojewoda Lubelski

(—) *A. Remiszewski.*

Wojewódzki Inspektor Ochrony Lasów

(—) *L. Szyszkowski.*

Lublin, dnia 30 czerwca 1927 r.

Tablica Nr. 4.

TAKSA

do obliczenia wartości samowolnie zabranej z lasu karpiny, leżaniny, gałęzi, chrustu i innych użytków oraz płodów leśnych.

Wyszczególnienie sortymentu	Klasa wartości drewna	Za 1 m. p.	Za 1 wóz parokonny	Za 1 wóz jednokonny	Za wiązkę
		Złotych i groszy			
Karpina sosnowa	I	3.6	5.1	3.6	1.1
	II	3.3	4.8	3.3	1.0
	III	3.0	4.5	3.0	0.9
	IV	3.0	4.5	3.0	0.9
Karpina gatunków liściastych	I	2.0	3.1	2.0	0.65
	II	1.8	2.9	1.8	0.5
	III	1.6	2.7	1.6	0.4
	IV	1.6	2.7	1.6	0.4
Leżanina wszystkich gatunków drzew	I	—	2.0	1.6	0.35
	II	—	1.8	1.4	0.3
	III	—	1.6	1.2	0.25
	IV	—	1.6	1.2	0.25
Gałęzie drzew liściastych	I	4.5	4.5	3.0	0.5
	II	4.2	4.2	2.8	0.45
	III	3.9	3.9	2.6	0.4
	IV	3.9	3.9	2.6	0.4
Gałęzie drzew szpilkowych	I	4.2	4.2	2.8	0.45
	II	3.9	3.9	2.6	0.4
	III	3.7	3.7	2.45	0.35
	IV	3.7	3.7	2.45	0.35
Chróst wszystkich gatunków drzew	I	1.2	2.0	1.3	0.25
	II	1.0	1.8	1.2	0.2
	III	0.8	1.4	0.95	0.15
	IV	0.8			0.15
Zbieranina	I	—	1.4	0.95	0.2
	II	—	1.2	0.8	0.15
	III	—	1.0	0.65	0.1
	IV	—	1.0	0.65	0.1
Kora garbarska	I	6.0	12.00	8.00	2.00
	II	5.5	11.00	7.35	1.85
	III	5.0	10.00	6.65	1.65
	IV	4.5	9.00	6.00	1.55
Wióry i trzaski	I	3.8	5.7	3.8	0.9
	II	3.6	5.5	3.6	0.8
	III	3.4	5.3	3.4	0.7
	IV	3.4	5.3	3.4	0.7
Ściółka leśna i mech	I	3.3	4.4	2.95	0.95
	II	3.1	4.2	2.8	0.85
	III	3.0	4.1	2.7	0.75
	IV	3.0	4.1	2.7	0.75

Wyszczególnienie sortymentu	Klasa wartości drewna	Za 1 sztukę	Za 100 sztuk	Za 1 hl.	Za 100 kg.
		Złotych i groszy			
Szyszki sosnowe	I			3.00	
	II			2.8	
	III			2.6	
	IV			2.6	
Szyszki świerkowe	I			2.4	
	II			2.2	
	III			2.0	
	IV			2.0	
Szyszki jodłowe	I			2.40	
	II			2.20	
	III			2.00	
	IV			2.00	
Żołądź i bukiew	I			9.0	
	II			8.5	
	III			8.0	
	IV			8.0	
Drzewka na choinki	I	4.0	400.00		
	II	3.0	300.00		
	III	2.0	200.00		
	IV	2.0	200.00		
Kopanice na sanie	I–IV	2.00			
Żywica stwardniała	I–IV				20.00
Żywica płynna	I–IV				25.00
Korzenie drzew miękkich pozyskiwane w zagajnikach	I–II	1.20	120.0		
	III–IV	0.80	80.0		

UWAGI:
1 wóz jednokonny $=\frac{2}{3}$ wozu parokonnego
1 wiązka gałęzi chróstu $=\frac{1}{10}$ wozu parokonnego
gałęzie liczą się od 4-ch cm. grubości
chróst do 4-ch cm. grubości.

Członkowie Komisji:
(—) *J. Kosmulski.*
(—) *W. Przanowski.*
(—) *T. Madler*
(—) *S. Kopeć.*

Zatwierdzamy do stosowania się.

Przewodniczący Komisji
Wojewoda Lubelski
(—) *A. Remiszewski.*

Wojewódzki Inspektor Ochrony Lasów
(—) *L. Szyszkowski.*

Lublin, dnia 30 czerwca 1927 r.

219.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego oraz Prezydentów m. m. Lublina i Siedlec *w sprawie składu osobowego Wojew. Kom. Kwalif. dla licencjon. ogierów.*

L. 9048/VI.

Zawiadamiam Panów Starostów (Prezydentów), że zgodnie z art. 2 roporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państw. z dnia 1o lipca 1925 r. w przedmiocie wykonywania nadzoru państw. nad ogierami (Dz. Ust. R. P. № 73 poz. 511 1925 r.) powołana została Wojewódzka Komisja Kwalifikacyjna dla przeprowadzenia licencji ogierów na rok 1927/28 w składzie następującym:

1) P. Inż. Tadeusz Madler — Przewodniczący, P. Henryk Radomski, Zastępca Przewodniczącego.

Członkowie:

2) Jan Kazimierz Chodowiecki mjr. W. P. Przedst. Centr. Zw. Kół. Rol.

3) Jan Wolski — insp. sekc. hod. L. T. R. przedst. Lub. Tow. Roln.,

Zastępcy Członków:

Radosław Blenau — insp. hod. Przedstaw. Cent. Zw. Kół. Roln.

Włodzimierz Wnukowski — insp. hod. Przedstaw. Centr. Zw. Kół. Roln.

Witold Pruski — ins. hod. Przedstaw Centr. Zw. Kół. Roln.

Kazimierz Sobolewski — insp. hod. Przedst. Centr. Zw. Kół. Roln.

Leon Kuczyński Przedst. Lub. Tow. Rol. na pow. bialski.

Józef Kiełczewski Przedst. Lub. Tow. Roln. na pow. biłgorajski.

St. Tittenbrun Przedstaw. Lub. Tow. Roln. na pow. chełmski.

Wincenty Snieśko Przedst. Lub. Tow. Roln. na pow. garwoliński.

Władysław Milowicz. Przedstaw. Lub. Tow. Roln. na pow. hrubieszowski.

Józef Pliszczyński Przedst. Lub. Tow. Roln. na pow. janowski.

Z. Koziełł-Poklewski Przedstaw. Lub. Tow. Roln. na pow. konstantynowski.

Edward Kałużyński Przedst. Lub. Tow. Rol. na pow. krasnystawski.

Mieczysław Morawski Przedst. Lub. Tow. Roln. na pow. lubelski.

Marceli Zaremba Przedst. Lub. Tow. Roln. na pow. lubartowski.

Aleksy Hempel Przedstaw. Lub. Tow. Roln. na pow. łukowski.

Antoni Wołk-Łoniewski Przedst. Lub. Tow. Rol. na pow. puławski

Zarski Przedstaw. Lub. Tow. Rol. na pow. radzyński.

Stanisław Krasiński Przedstaw. Lub. Tow. Rol. na pow. siedlecki.

Michał Hewell Przedstaw. Lub. Tow. Roln. na pow. sokołowski.

Wł. Rulikowski Przedstaw. Lub. Tow. Rol. na pow. tomaszowski.

L. Kurella Przedstaw. Lub. Tow. Roln. na pow. węgrowski.

Cz. Karpiński Przedstaw. Lub. Tow. Rol. na pow. włodawski.

K. Lipczyński Przedstaw. Lub. Tow. Rol. na pow. zamojski.

Wojewoda Lubelski
(—) w/z *Karasiński.*

Lublin, dn. 5 lipca 1927 r.

220.

Ministerstwo
Spraw Wewnętrznych
Warszawa
dn. 9 czerwca 1927 r.
№ SG. 2415/27

Odpis.

Do Pana Wojewody w Warszawie, Łodzi, Kielcach, Białymstoku, Lublinie, Wilnie, Brześciu n/B., Nowogródku, Łucku.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia Pana Wojewodę, że Ministerstwo Skarbu okólnikiem L. D. P. O. 1508/VII, skierowanym do wszystkich izb skarbowych, wydziału skarbowego województwa śląskiego, urzędów opłat stemplowych, urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych, którym są poruczone sprawy opłat stemplowych — zezwoliło gminnym kasom pożyczkowo-oszczędnościowym, zorganizowanym na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 roku (Dz. U. R. P. № 118, poz. 1o69), na kasowanie znaczków stemplowych na wekslach według zasad podanych w § 157 rozporządzenia z dnia 2o listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123 poz. 713).

Skasowanie znaczków stemplowych, umieszczonych na wekslu własnym, płatnym na rzecz lub na zlecenie gminnej kasy pożyczkowo-szczędnościowej, ma nastąpić w dniu otrzymania weksla przez kasę.

Co się zaś tyczy kasowania znaczków stemplowych na obligach, to Ministerstwo Skarbu oznajmiło, że nie może zezwolić gminnym kasom pożyczkowo-oszczędnościowym także na kasowanie znaczków stemplowych na obligach, wystawionych przez klijentów tych kas, gdyż ustęp ostatni art. 116, ustawy z dnia 1 lipca 1926 roku o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. № 98, poz. 57o) upoważnia Ministra Skarbu do udzielania takiego zezwolenia wyłącznie spółdzielniom.

Ministerstwo Skarbu zaznaczyło jednak, że nawet bez specjalnego zezwolenia gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe mogą — tak jak każdy płatnik — na mocy art. 23. a) wyżej powołanej ustawy — kasować znaczki stemplowe na obligach przez przepisanie tych znaczków początkowemi lub końcowemi wyrazami obligu.

W przedmiocie zwolnienia od opłat stemplowych poręk przy pożyczkach, udzielonych przez gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe, Mi-

nisterstwo Skarbu oświadczyło, że zwolnienie takie, aczkolwiek niedopuszczalne na zasadzie przepisów obowiązujących, a w szczególności ustępu ostatniego art. 120 ustawy o opłatach stemplowych, który to ustęp ma zastosowanie wyłącznie do obligów, stwierdzających otrzymanie pożyczki od zakładu zastawniczego, nie oliczonego na zysk, pod zastaw przedmiotów już używanych — mogłoby nastąpić dopiero w drodze zmiany powołanej ustawy, a mianowicie, ustępu drugiego art. 117.

W związku z powyższem oświadczeniem, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, że Sejmowa Komisja Skarbowa w uchwalonym przez nią w marcu b. r. projekcie ustawy, zmieniającej niektóre postanowienia obowiązującej ustawy o opłatach stemplowych, nadała ustępowi pierwszemu powołanego artykułu 117 następujące brzmienie.

„Pismo, stwierdzające udzielenie poręczenia (poręka), podlega opłacie w kwocie 3 zł.; suma opłat od wszystkich poręczeń, tyczących się tego samego zobowiązania, nie może przewyższać połowy opłaty od pisma, stwierdzającego zobowiązanie, dla którego udzielono poręczeń".

Skoro projektowana zmiana art. 117. której uchwalenie przez ciała ustawodawcze uległo chwilowej zwłoce, skutkiem zamknięcia sesji sejmowej — stanie się ustawą, zniknie niewspółmierne obciążenie drobnych pożyczek opłatami stemplowemi od poręk.

O powyższem zechce Pan Wojewoda zawiadomić zainteresewane gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe.

Dyrektor Departamentu
Weissbrod.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Przewodniczących Wydz. Powiat. *w sprawie udzielenia zezwoleń gminnym kasom pożyczkowo-oszczędnościowym na kasowanie znaczków stemplowych na wekslach i obligach oraz zwolnienia od opłat stemplowych porek przy pożyczkach, udzielanych przez wspomniane kasy.*

L. 5542/Sm.

Przesyłam powyższe do wiadomości i wydania stosownych zarządzeń.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
w/z *T. Majewski.*

Lublin, dn. 9 lipca 1927 r.

221.

Odpis.

Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych.

W dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28 maja r.b. № 46 zostało ogłoszone Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej (z mocą ustawy), zmieniające dotychczasowe przepisy ustawowe o przymusie ubezpieczenia budynków od ognia i o Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych. Na mocy nowego rozporządzenia Polska Dyrekcja Ubezpieczeń Wzajemnych zmienia nazwę na Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych.

Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń Wzajemnych kierować będzie Naczelny Dyrektor oraz Rada składająca się z 20 członków z których 13 wybierają sejmiki wojewódzkie, 4 rady miejskie Krakowa, Lwowa, Łodzi i Wilna, 3 zaś mianuje Minister Skarbu według swego uznania.

Nowe rozporządzenie mocno podkreśla społeczny charakter Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń wzajemnych jako Instytucji prawno-publicznej, mającej na celu dobro społeczne, a nie osiąganie zysków i ustala ścisłe współdziałanie instytucji tej z organami samorządowemi zarówno w dziedzinie samych ubezpieczeń jak i bezpośredniej walki z klęskami losowemi. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych bowiem corocznie znaczną część swych nadwyżek bilansowych przekazywać będzie wojewódzkim związkom samorządowym na cele budownictwa ogniotrwałego. Niezależnie od tego w preliminarzu budżetowym Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych umieszczane będą z roku na rok kredyty na akcję przeciwpożarową.

Niezależnie od przymusowego ubezpieczenia budynków od ognia Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych uprawniony jest do przyjmowania na zasadzie umów dobrowolnych ubezpieczeń od ognia zbiorów, inwentarzy i wszelkiego rodzaju ruchomości, znajdujących się w budynkach, które Zakład ma prawo ubezpieczać, lub pozostających z temi budynkami w gospodarczym związku ubezpieczeń od gradobicia oraz ubezpieczeń żywego inwentarza od upadku. W razie uzyskania zezwolenia Ministerstwa Skarbu Zakład będzie mógł również przyjmować ubezpieczenia budowli fabrycznych oraz mienia w nich się znajdującego.

Działalność Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych obejmuje cały obszar Rzeczypospolitej, z wyjątkiem województw Poznańskiego, Pomorskiego i miasta st. Warszawy. Na terenie województwa Śląskiego Zakład będzie mógł działać w zakresie ubezpieczeń dobrowolnych za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

Rozporządzenie przewiduje sankcje karne (kary pieniężne i areszt) za opór lub przeciwdziałanie czynnościom ustawowym Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w zakresie ubezpieczeń przymusowych.

W związku z nowem Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Minister Skarbu reskryptami z dnia 31 maja za №№ 2151/UU/III i 2150/UU/III powołał p. Władysława Strzeleckiego, dotychczasowego Delegata Ministra Skarbu, sprawującego funkcję Rady i Wydziału Rady P. D. U. W. na Dyrektora Naczelnego i Dr. Jana Stanisława Łazowskiego, dotychczasowego zastępcę Prezesa Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych — na Zastępcę Naczelnego Dyrektora Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Przewodniczących oraz Panów Prezydentów m. Lublina i Siedlec *w sprawie zmian*

przepisów ustawowych dotyczących Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych.

L. 5632/Sm.

Przesyłam powyższe do wiadomości.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
w. z. *Majewski.*

222.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Przewodniczących Wydziałów Powiatowych na terenie Województwa Lubelskiego *w sprawie Szkoły Instruktorów Przemysłu Ludowego w Warszawie.*

L. 6639/Sm.

Znaczenie przemysłu ludowego nie znajduje należytej oceny u społeczeństwa, skutkiem czego kręgi jego rozwoju zamykają się w szczupłych stosunkowo granicach. Wskazanem jest zatem spowodowanie zmiany tego stanowiska u obywateli, gdyż przemysł ludowy przy odpowiedniej organizacji może się stać przy nieznacznych nawet wkładach poważnem źródłem bogactwa narodu, pobudzając równocześnie do życia inicjatywę, przedsiębiorczość i zdolności mas ludowych. Ponadto sprawa likwidacji bezrobocia wysunęła konieczność wstrzymania dotychczasowego nadmiernego napływu ludności wiejskiej, oraz małomiasteczkowej do środowisk wielkomiejskich, gdyż nadzielenie tych elementów napływowych pracą w miastach jest niemożliwe, wobec trudności w wyszukaniu pracy dla miejscowej warstwy robotniczej. W następstwie tego stała się aktualną sprawa dopomożenia ludności wiejskiej i małomiasteczkowej, nie znajdującej pracy na roli, do stworzenia na miejscu, t. j. bez uciekania się do beznadziejnej w obecnych warunkach wędrówki do wielkich miast, warsztatów pracy w miejscach ich stałego pobytu przez podjęcie akcji zmierzającej do ożywienia ludowego przemysłu domowego, oraz podniesienia jego poziomu pod względem techniki, tudzież przez oparcie go na zdrowej kalkulacji kupieckiej, aby wytworzyć z niego podstawę bytu materjalnego, ewentualnie nawet źródło dobrobytu szerokich warstw ludowych. Celem ożywienia w społeczeństwie zainteresowania w tym kierunku Urząd Wojewódzki zorganizował Towarzystwo Przemysłu Ludowego, którego zadaniem jest rozwinąć intenzywną działalność, zdążającą ku zyskaniu dla powyższych zamierzeń możliwie najliczniejszego grona zwolenników, a zamierzonem jest również utworzenie bazaru, któryby, drogą rozpowszechniania wyrobów przemysłu ludowego popularyzował tę ideę wśród najszerszych warstw.

Akcja ta wyda jednakże pożądane owoce tylko w tym wypadku, jeżeli w poszczególnych miejscowościach na terenie całego województwa pracować będą w tej dziedzinie ludzie fachowi, ujmując w swe ręce kierownictwo oraz celową propagandę powyższej akcji ze znajomością rzeczy tudzież wedle zakreślonego zgóry programu. Stworzenie kadr kwalifikowanych pod tym względem jednostek jest zadaniem szkoły instruktorów przemysłu ludowego w Warszawie.

Szkoła ta ma na celu przygotowanie sił do samodzielnego prowadzenia warsztatów na wsi, lub też do pracy instruktorskiej. Szkoła posiada działy: tkactwa, kilimiarstwa i koszykarstwa. Początek roku szkolnego 1 września 1927 r. Przyjmuje się kandydatów płci obojga w wieku od lat 16. Kandydaci winni złożyć świadectwo z ukończenia najmniej 7-mio oddziałowej szkoły powszechnej i podanie, w którem winny być wymienione: wiek, wykształcenie, stan rodzinny, zajęcie rodziców i dokładny adres zamieszkiwania, oraz cel, dla którego kandydat pragnie wyuczyć się danego rzemiosła. Każdy z kandydatów może się zapisać przy wstępie tylko na jeden z działów. Wpisowe wynosi zł. 10. Opłata za naukę wynosi 300 zł. rocznie. Suma ta może być rozłożona na raty kwartalne lub miesięczne.

Przy kursach są dwie gospody: dla dziewcząt i chłopców za opłatą 5 zł. miesięcznie. Pościel i sienniki należy mieć swoje. T-wo ułatwia możność stołowania się w tanich kuchniach „Bratnich Pomocy" wyższych uczelni.

Bliższych informacyj udziela Sekretarjat towarzystwa przy ul. Tamka 1, gdzie należy również składać podania ze świadectwami do dnia 25 sierpnia.

Komunikując o powyższem Panu Przewodniczącemu, ze szczególnym naciskiem podkreślam ważność omawianego zagadnienia i polecam treść niniejszego okólnika podać do wiadomości mieszkańców wszystkich gmin na terenie powierzonego Panu powiatu, przy równoczesnem wszczęciu energicznej akcji w kierunku pozyskania możliwie największej ilości kandydatów, reflektujących na ukończenie powyższej szkoły, przyczem wskazanem byłoby subwencjonowanie przez Sejmik, w razie zaistnienia odpowiednich funduszów, kandydatów niezamożnych.

Wyrażam przytem nadzieję, iż Pan Przewodniczący przez odpowiednie i gorliwe pokierowanie powyższą akcją doprowadzi do pomyślnych w tym kierunku rezultatów, stwarzając w ten sposób podstawy dla przyszłego rozwoju przemysłu ludowego w powiecie.

Sprawę wpisów i przyjęcia do szkoły winien Pan Przewodniczący z uwagi na to, iż kandydaci załatwiając tę kwestję osobiście, mogliby to uczynić niewłaściwie względnie z opóźnieniem, ująć w swe ręce i po złożeniu przez reflektantów odnośnych podań porozumieć się w tym względzie bezpośrednio z sekretarjatem szkoły, a następnie ułatwić o ile możności tymże kandydatom wszelkie dalsze kroki.

O wyniku wdrożonej akcji przedłoży mi Pan Przewodniczący sprawozdanie w terminie do 15 sierpnia b. r., podając zarazem ilość oraz nazwiska kandydatów, którzy w tym roku będą uczęszczać do szkoły.

Wojewoda Lubelski
(—) w/z *Karasiński.*

Lublin, dn. 29 lipca 1927 r.

223.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów oraz Panów Przewodniczących Wydziałów Powiatowych Województwa Lubelskiego *w sprawie udzielenia poparcia przedstawicielem tygodnika „Świat“ przy zbieraniu przez nich materjałów do wspomnianego pisma.*

L. 5818/I.

Tygodnik „Świat“ wychodzący w Warszawie zamierza wydać w jesieni b. r. specjalny numer, poświęcony działalności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, władz administracyjnych II instancji i samorządów.

Na skutek pisma Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 9 czerwca b. r. L. P.P. 1325/27 polecam Panom Starostom i Przewodniczącym Wydz. Powiat. udzielić poparcia upoważnionym przez redakcję przedstawicielom wymienionego tygodnika przy zbieraniu przez nich materjałów do wspomnianego czasopisma.

Wojewoda Lubelski
(—) w/z *Karasiński.*

Lublin, dn. 27 lipca 1927 r.

224.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego za wyjątkiem w Puławach *w sprawie poszukiwania Nalepy Edwarda.*

L. 5820/VI.

Mieszkaniec wsi Linja, gm. Opole, pow. Puławskiego Edward Nalepa wydalił się z domu w dniu 13.XI ub. r. i dotychczas nie powrócił. Wymieniony ma lat 12, wzrostu średniego, włosy c blond, oczy niebieskie, twarz okrągłą.

Proszę Panów Starostów o zarządzenie poszukiwania wyżej wymienionego i w razie pozytywnego wyniku powiadomienia o tem bezpośrednio Starostwo Puławskie z powołaniem się na L. 9396 z dn. 8.VI b.r.

Wojewoda Lubelski
w. z. *Karasiński.*

Lublin, dn. 28 lipca 1927 r.

225.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego za wyjątkiem w Janowie Lubelskim *w sprawie poszukiwania Starucha Tomasza.*

L. 5941/I.

Tomasz Staruch, syn Juljanny, urodz. dnia 27.XII 1906 r. pozostający na opiece Jana Starucha, zamieszkały w Dzierzkowicach powiatu Janowskiego wydalił się z domu dnia 23.VI 1926 r. i dotychczas nie powrócił.

Rysopis zaginionego: wzrost niszki, włosy ciemno-blond, oczy piwne, twarz owalna, ubranie stare kortowe.

Proszę Panów Stanostów o zarządzenie poszukiwania wyżej wymienionego i w razie pozytywnego wyniku powiadomić o tem bezpośrednio Starostwo Janowskie z powołaniem się na L. 16213/27 z dn. 13.VI b. r.

Wojewoda Lubelski
(—) w/z *Karasiński.*

Lublin, dn. 28 lipca 1927 r.

226.

Ogłoszenia o zarejestrowanych stowarzyszeniach.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego zostały wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków następujące stowarzyszenia:

Postanowienie Wojewody		№ rejestru	Nazwa Stowarzyszenia	Siedziba Stowarzyszenia	
Data	Liczba			miejscowość	powiat
9.VI.1927	2994/I	862	Zamojskie Towarzystwo Opieki nad sierotami.	Zamość	Zamojski
9.VI. „	3947/I	863	Gminne Kółko Łowieckie.	Ludwinów gm. Krzywiczki	Chełmski
10.VI. „	5740/I	864	Towarzystwo Przyjaciół Szkół Zawodowych Żeńskich.	Lublin	Lubelski
14.VI. „	5216/I	865	Towarzystwo Przyjaciół Szkoły Zawodowej Żeńskiej.	Siedlce	Siedlecki
15.VI. „	4516/I	866	Gminne Kółko Łowieckie.	Wygnanka gm. Białobrzegi	Łukowski
15.VI. „	5787/I	867	Wiejskie Kółko Łowieckie.	Wólka Petryłowska gm. Bukowa	Chełmski
17.VI. „	4842/I	868	Gminne Kółko Łowieckie.	Wola Skromowska gm. Firlej	Lubartowski

Postanowienie Wojewody		№ rejestru	Nazwa Stowarzyszenia	Siedziba Stowarzyszenia	
Data	Liczba			miejscowość	powiat
17.VI.1927	4457/I	869	Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej.	Ksawerówka gm. Fajsławice	Krasnostawski
18.VI. "	4587/I	870	Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej.	Międzyleś, gm. Miedzna	Węgrowski
18.VI. "	4677/I	871	Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej.	Starościn, gm. Samoklęski	Lubartowski
21.VI. "	5057/I	872	Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej.	Witowiec, gm. Końskowola	Puławski
21.VI. "	5317/I	873	Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej.	Zawada gm. Mokre	Zamojski
21.VI. "	5352/I	874	Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej.	Izdebno gm. Gorzków	Krasnostawski
21.VI. "	5354/I	875	Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej.	Godów	Puławski
16.VII. "	5459/I	876	Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej.	Szczebrzeszyn	Zamojski
16.VII. "	5550/I	877	Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej.	Zagroda, gm. Siennica Różana	Krasnostawski
16.VII. "	5581/I	878	Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej.	Puszno, gm. Godów	Puławski
16.VII. "	5584/I	879	Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej.	Kośmin, gm. Zyrzyn	Puławski

227.

RUCH SŁUŻBOWY

do dnia 27 lipca 1927 r.

a) w Urzędzie Wojewódzkim.

Przyjęci do służby państwowej.

Mieczysław Kolasiński dopuszczony do służby przygotowawczej w charakterze praktykanta III kategorji.

Jan Szefer przyjęty w charakterze kontraktowego referenta za wynagrodzeniem w/g VIII grupy uposażenia.

Inż. Rościsław Wójcicki, przyjęty w charakterze kontraktowego referenta za wynagrodzeniem w/g VII grupy uposażenia do Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych.

Stanisław Oskiera, przyjęty w charakterze kontraktowego pracownika za wynagrodzeniem w/g XII grupy uposążenia.

Michał Abramowicz, przyjęty w charakterze kontraktowego pracownika za wynagrodzeniem w/g XII grupy uposażenia.

Awansowani z dniem 1 lipca b. r.

Inż. Konrad Jankowski, Dyrektor Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych — awansowany do V st. sł.

Mikołaj Bużański, Inspektor Starostw, — awansowany do VI st. sł.

Jan Nartowski, prow. Inspektor Farmac. w VII st. sł.—awansowany do VI st sł.

Aleksander Strzałkowski, kierownik Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy w Siedlcach—awansowany do VII st. sł.

Stefan Rzeczkowski, prow. urz. XI st. sł. — awansowany do X st. sł.

Jadwiga Szyszkowska, urz. XII st. sł.—awansowana do XI st. sł.

Regina Piaskowska, prow. urz. XII st. sł. — awansowana do XI st. sł.

Jadwiga Szyszkowa, kontr. prac. za wynagrodzeniem XI grupy uposażenia — mianowana prowizorycznym urzędnikiem XI st. sł.

Wanda Wróblewska, kontr. prac. za wynagrodzeniem X grupy uposażenia — mianowana prowizorycznym urzędnikiem X st. sł.

Zwolnieni:

Adolf Jasiński, kierownik P. U. P. P. w VI st. sł. zwolniony na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Mieczysław Przysiecki, prow. Komisarz Ochrony Lasów w VII st. sł. zwolniony z dniem 30 czerwca b. r. na podstawie art. 63 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Leontyna Filipska, urz. VIII st. sł. zwolniona z dniem 30 czerwca r. b. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbia cywilnei.

Michalina Wojciechowska, urz. X st. sł. zwolniona z dniem 30 czerwca r. b. na podstawie

art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Przeniesieni:

Józefa Michalewska, urzędniczka XI st. sł. przeniesiona do Starostwa w Puławach.

Ludwik Osiecki, urz. VI st. sł. mianowany Naczelnikiem Wydziału i przeniesiony do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu.

b) w Starostwach:

Przyjęci do służby państwowej.

Juljusz Otto, przyjęty w charakterze kontraktowego Komisarza Ochrony Lasów na obwód Zamojski za wynagrodzeniem w/g VIII grupy uposażenia.

Władysław Dorosz, dopuszczony do służby przygotowawczej w charakterze praktykanta III kategorji w Starostwie w Janowie Lubelskim.

Józef Greloch, przyjęty w charakterze kontraktowego pracownika za wynagrodzeniem w/g XII grupy uposażenia do Starostwa w Tomaszowie.

Jan Białkowski, przyjęty w charakterze kontraktowego pracownika za wynagrodzeniem w/g XII grupy uposażenia do Starostwa w Chełmie.

Awansowani

Edward Barcz, urz. VIII st. sł. w Starostwie we Włodawie ustalony w służbie państwowej i mianowany referendarzem w VIII st. sł.

Józef Gąsowskj, kontr. prac. za wynagrodzeniem w/g XI grupy uposażenia w Starostwie w Garwolinie—mianowany prowizorycznym urzędnikiem XI st. sł.

Walerjan Burnus, kontr. prac. za wynagrodzeniem w/g XI grupy uposażenia w Starostwie w Garwolinie—mianowany prowizorycznym urzędnikiem XI st. sł.

Michał Henning, kontr. prac. za wynagrodzeniem w/g XI grupy uposażenia w Starostwie w Puławach — mianowany prowizorycznym urzędnikiem XI st. sł.

Wacław Makarewicz, kontr. prac. za wynagrodzeniem w/g X grupy uposażenia w Starostwie we Włodawie — mianowany prowizorycznym urzędnikiem X st. sł.

Michał Gyurkovich, kontr. prac. za wynagrodzeniem w/g grupy XI uposażenia w Starostwie w Radzyniu — mianowany prowizorycznym urzędnikiem X st. sł.

Eugenjusz Dąbrowski, prow. urz. XI st. sł. w Starostwie w Sokołowie—awansowany do X st. sł.

Karol Ziubrynowicz, prakt. I kat. w Starostwie w Biłgoraju—mianowany urzędnikiem w VIII st. sł. i przeniesiony do Starostwa w Hrubieszowie.

Stanisław Walewski, prakt. I kategorji w Starostwie w Lublinie—mianowany urzędnikiem w VIII st. sł.

Bazyli Łysejko, prow. urz. XII st. sł. w Starostwie w Łukowie—awansowany do XI st. sł.

Roman Raczyński, prow. urz. XII st. sł. w Starostwie w Zamościu—awansowany do XI st. sł.

Gustaw Wyrostek, prow. urz. XII st. sł. w Starostwie w Białej Podl. — awansowany do XI st. sł.

Maciej Urych, urzędnik w VIII st. sł. w Starostwie w Lublinie—ustalony w służbie państwowej i mianowany referendarzem w VIII st. sł.

Władysław Leżoń, powiatowy lekarz weterynarji w VIII st. sł. w Starostwie w Janowie Lubel.—awansowany do VII st. sł.

Władysław Koziołkowski, powiatowy inżynier w VII st. sł. w Starostwie w Garwolinie — mianowany Radcą Budownictwa w VI st. sł.

Czesław Witkowski, kontr. prac. za wynagrodzeniem w/g XII grupy uposażenia w Starostwie w Biłgoraju przesunięty do XI grupy uposaż

Zwolnieni:

Dr. Jan Kuczewski, kontraktowy lekarz powiatowy za wynagrodzeniem w/g VIII grupy uposażenia w Starostwie w Garwolinie—zwolniony na własną prośbę z dniem 30 czerwca b. r.

Paulina Bohlemowa, kontr. prac. za wynagrodzeniem w/g XI grupy uposażenia w Starostwie w Tomaszowie — zwolniona z dniem 30 czerwca b. r. na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Rudolf Wolanin, kontr. prac. za wynagrodzeniem w/g XI grupy uposażenia w Starostwie w Sokołowie—zwolniony z dniem 30 czerwca r. b. na własną prośbę.

Inż. Ludomir Rackiewicz, urz. VI st. sł. w Starostwie w Łukowie — zwolniony z dniem 30 czerwca r. b. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej i przeniesiony w stan spoczynku.

Stanisław Karwowski, kontraktowy pracownik XI grupy uposażenia w Starostwie w Sokołowie—zwolniony z dniem 30 czerwca r. b. na własną prośbę.

Przeniesieni:

Stefan Saganowski, Komisarz Ochrony Lasów w VIII st. sł. w Województwie Kieleckiem, przeniesiony na stanowisko Komisarza Ochrony Lasów na obwód Siedlecki w Województwie Lubelskiem.

Dr. Kazimierz Narkiewicz, powiatowy lekarz w VII st. sł. w Starostwie w Krasnymstawie, przeniesiony na takież stanowisko do Starostwa w Garwolinie.

Witold Stodolnicki, powiatowy lekarz weterynarji w VII st. sł. w Starostwie w Lublinie przeniesiony na równorzędne stanowisko do Starostwa w Wołożynie Województwa Nowogródzkiego.

B.

228.

Przeniesienie siedziby Urzędu gminnego gminy Jaszczów ze wsi Jaszczów do osady Biskupice.

L. 5257/III.

Na podstawie upoważnienia Ministerstwa Spraw Wewn. z dnia 4.VI b. r. Nr. OL. 65o/27 zarządzam przeniesienie siedziby urzędu Gminnego w gminie Jaszczów ze wsi Jaszczów do osady Biskupice.

Wojewoda Lubelski

(—) *A. Remiszewski.*

Lublin, dnia 1 lipca 1927 r.

229.

Zmiana nazwy Urzędu Pocztowo-telegraficznego.

W dniu 15.VII b. r. został przeniesiony Urząd Pocztowo-telegraficzny z Dęblina do siedziby w Irenie.

230.

Otwarcie nowych Urzędów pocztowo telegraficznych.

Na czas trwania sezonu letniego t. j. do 31 sierpnia zaprowadza się w Upt. Nałęczów służbę telefoniczną w kat. „C“ t. zn. od godz. 8—21 (dotychczas od 8—12 i od 15—18).

W agencjach pocztowych Trzydnik Duży pow. Janów Lub. zaprowadzono służbę telegraficzną i telefoniczną oraz uruchomiono centralę telegraficzną dla wymiany telegramów i rozmów międzymiastowych.

W agencji pocztowej Osieck k. Pilawy, pow. Garwoliński zaprowadzono służbę telegraficzną i telefoniczną.

W dniu 2o czerwca b. r. została uruchomiona agencja pocztowo-telegraficzna Wodynie, powiat Siedlce, z pełnym zakresem działania w dziale nadawczym i oddawczym.
Wymianę poczty uskutecznia agencja z urzędem pocztowym Stoczek k-Łukowa.

W agencji poczt. Trzydnik Duży, pow. Janów Lub., uruchomiono centralę telefoniczną dla wymiany telegramów i rozmów międzymiastowych

W dniu 2o czerwca 1927 roku została otwarta w Kosinie agencja pocztowa w pełnym zakresie w dziale pocztowym.
Kierownictwo Agencji zostało powierzone Kazimierzowi Stazica.

W agencji pocztowej Karczmiska, pow. Puławski, zaprowadzono służbę telegraficzną i telefoniczną.

231.

Ustalenie nazwy miejscowości Leśna w pow. Konstantynowskim.

L. 5401/III.

W Monitorze Polskim z dnia 15-go czerwca b. r. Nr. 135 poz. 246 zostało ogłoszone obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z d . 8.VI 1927 r., ustalające nazwę miejscowości „Leśna“ w gminie Witulin, powiatu Konstantynowskiego w województwie lubelskim na „Leśna Podlaska“.

232.

Zmiana siedziby Biura Mierniczego Przysięgłego.

Na podstawie ust. 4 art. 8 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. Ust. Nr. 97 poz. 682) ogłaszam, że Mierniczy Przysięgły Inż. Jan Kownacki zarejestrowany w tut. Urzędzie Wojewódzkim, przeniósł siedzibę biura swego z Łukowa, Nowopijarska 1 do Białej Podlaskiej.

Za Wojewodę Lubelskiego

inż. Jankowski

Dyrektor Okr. Dyr. Rob. Publ.

233.

Komunikat Zarządu Obwodowego Funduszu Bezrobocia w Lublinie.

Na mocy rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15.VI 1927 r. (D.U.R. P. Nr. 56 poz. 497 z dnia 27 czerwca 1927 roku) Zarząd Obwodowy podaje do wiadomości, że w stosunku do bezrobotnych pracowników umysłowych, nie korzystających dotychczas z zasiłków, zawiesza się przepis art. 2 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz.U.R.P. Nr. 67, poz. 650) w brzmieniu ustawy z dnia 28 października 1925 r. (Dz. U.R.P. Nr. 12o poz. 863), wymagający pozostawiania zabezpieczonego w stosunku najmu pracy przez 2o tygodni w 12-tu miesiącach przed dniem zgłoszenia rozwiązania tego stosunku oraz przedłuża się termin zgłaszania prawa do świadczeń: i że wymienieni bezrobotni pracownicy umysłowi mają prawo do otrzymywania zasiłków, o ile:

1) udowodnią, że conajmniej przez 20 tygodni w okresie czasu po 1 października 1924 roku pozostawali w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, wymienionych w art. 1 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia;

2) do dnia 31 sierpnia 1927 zgłoszą swe prawa do świadczeń.

Pracownicy umysłowi, którzy do dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia wyczerpali zasiłki z funduszu bezrobocia w ciągu okresu ustalonego w ust. 2 art. 13 ustawy z dnia 18-go lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 650), przedłuża się okres tych zasiłków do 26 tygodni.

Wykonując powyższe Państwowy Urząd Po-

średnictwa Pracy w Lublinie przystąpił do rejestracji bezrobotnych pracowników umysłowych zgłaszających prawo do zasiłku i będzie prowadził takową w godzinach urzędowych nieprzerwanie do dnia 31 sierpnia 1927 r. włącznie.

234.

Ostrzeżenie.

L. 5016/III.

Podaje się do publicznej wiadomości, że według sprawozdań Starostw i Magistratów: w Wadowicach — Wojew. Krakowskiego, w Rzeszowie, Samborze, Nisku i Lwowie — Woj. Lwowskiego, w Łodzi, Łasku i Pabjanicach — Wojew. Łódzkiego, w Swieciu — Wojew. Pomorskiego, w Prużanie — Wojew. Poleskiego, w Pleszewie— Wojew. Poznańskiego, w Kołomyji — Wojew. Stanisławowskiego, w Skałacie, Brodach i Kamionce Strumiłowej — Wojew. Tarnopolskiego, w Lubomli — Wojew. Wołyńskiego, w Białej Podlaskiej i Krasnymstawie — Wojew. Lubelskiego — włóczą się po kraju i wyłudzają wsparcia następujące osoby:

1) Aniela Grochowska ur. 21.XII 1904 r. córka Józefa i Franciszki przynależna do gm. Zagórnik, pow. Wadowice.

2) Mateusz Kocan z Przybyszówki, pow. Rzeszów.

3) Zygmunt Seget ur. w r. 1901 z Sambora.

4) Ian Małek ur. w r. 1890 syn Urszuli z Ulanowa pow. Nisko.

5) Franciszek Owczarczyk, ur. w r. 1890, syn Jana z Ulanowa, pow. Nisko.

6) Jan Tatarewicz, ur. w r. 1903, syn Jana i Anny ze Lwowa.

7) Władysław Stawiany, ur. 6.VI 1903 r. syn gnacego i Stanisławy z Łodzi.

8) Teofil Raif ur. 28.XI 1896 r. w Zelowie, pow. Łaski, syn Teofila i Zofji z Stechlików.

9) Gustaw Kopsch, ur. w r. 1888. syn Rajnholda i Marji z Łodzi.

10) Aleksander Osiński, syn Adama i Magdaleny z Pabjanic.

11) Walenty Puścian, ur. 11·VII 1902 roku w Brzostowie, pow. Ostrów, Wojew. Białostockie, syn Gracjana i Teofili z Bębenków wraz z żoną i 2 dzieci, zamieszkali w gminie Bagniewo, pow. Swiecie.

12) Wasyl Andrusiewicz, syn Andrzeja i Praksedy, stały mieszkaniec gminy Rudnickiej, pow. Prużańskiego.

13) Józef Bączyk, ur. 23.II 1903 r.

i 14) Roman Godlewski, ur. 3.VIII 1903 roku obydwaj z m. Pleszewa.

15) Józef Marynowski, ur. w r. 1894 w Debesławcach, pow. Kołomyjskiego, syn Dmytrja i Marji.

16) Józef Zmora, syn Bartłomieja i Jawdochy, ur. i przynal. do gminy Kaczanówka, pow, Skałackiego, lat 40.

17) Bronisław Andrusyn, syn Stefana i Wiktolji, ur. w Turówce, pow. Skałackiego i tam przynależny.

18) Dawid Turek (Turg), syn Simona Lejby i Racheli, ur. 22.XII. 1897 w Brodach.

19) Jakób Lejb Dalicz recte Mohr, syn Chaskla i Ety Lei, ur. 25.XI 1900 r. w Brodach.

20) Miron Smacha, syn Barbary, ur. w roku 1901 w Jazienicy Polskiej, pow. Kamionka Strumiłowa.

21) Mieczysław Kitarzewski, syn Franciszka i Anieli, ur· 24.VII 1910 r. w Lubomlu.

22) Bronisław Wiczuk lat 28 z gminy Rossosz, pow. Bialskiego.

23) Stanisław Pastuszak, syn Marcina i Katarzyny, ur. w roku 1877 w Latyczowie, pow. Krasnymstawskiego i tam przynależny.

Wobec tego, że wyżej wymienione osoby czują wstręt do pracy i wyludzają pod rozmaitymi pozorami datki pieniężne od zarządów gminnych chwilowego miejsca pobytu, a w podanych gminach przynależności prawa do opieki trwałej już utracili — Urząd Wojewódzki Lubelski, podając powyższe do wiadomości — zwraca uwagę, że ewentualnie udzielone wsparcia nie będą zwracane.

Za Wojewodę Lubelskiego

Naczelnik Wydziału

w/z *T. Majewski.*

Lublin, dn. 22 czerwca 1927 r.

235.

Ostrzeżenie.

L. 5646/III.

Niniejszem podaje się do publicznej wiadomości, że według sprawozdań Starostw i Magistratów w. Grajewie i Nowogrodzie Wojew. Białostockiego, Radomiu, Pińczowie, Busku, Końskiem i Kozienicach—Wojew. Kieleckiego, Grybowie — Wojew. Krakowskiego, Drohobyczu — Wojew. Lwowskiego, Łodzi, Sieradzu i Kaliszu— Wojew. Łódzkiego, Słonimiu — Wojew. Nowogrodzkiego, Łunińcu—Wojew. Poleskiego, Turce,— Wojew. Stanisławowskiego, Skałacie i Podhajcach — Wojew. Tarnopolskiego i Włodawie — Wojew. Lubelskiego — włóczą się po kraju i wyłudzają wsparcia następujące osoby:

1) Stanisław Kosmaczewski, s. Mateusza i Adeli, ur. 19-X—1894 r., przynależny do os. Radziłów, pow. Szczuczyńskiego.

2) Michał Chabarek, s. Jana i Walerji, przynależny do m. Nowogród, pow. Łomżyńskiego.

3) Stanisław Siara, s. Jana i Magdaleny, lat 22, przynależny do m. Radomia.

4) Hipolit Swoboda, s. Franciszka ur. 3.VIII—1885 we Lwowie, zamieszkały we wsi Dolany, pow. Pińczowskiego.

5) Stanisław Wroński z Zawiercia.

6) Mordko Faktor, s. Izraela Moszka i Chaji Rywki, ur. 13. V—1896 r. w Nowym Korczynie, pow. Stopnickiego.

7) Stanisław Szymański — przynależny do gm. Końskie.

8) Józef Krzyżyk, s. Karola i Eleonory, ur. w 1896 r. z pow. Kozienickiego.

9) Marja Mól z Turskich, ur. 26. I—1894 r., c. Michała i Katarzyny z Gryblów, przynależna do gm. Grodek, pow. Grybowskiego.

10) Wasyl Garbier z Bilcza, pow. Drohobyckiego.

11) Emil Jaworski, ur. w. 1889 r., syn Władysława z m. Łodzi.

12) Włodzimierz Prokofiew, ur. 4. IV — 1891 r., s. Włodzimierza i Katarzyna z m. Łodzi.

13) Antoni Antczak, s. Jana i Antoniny, ur. 31. V — 1894 r. mieszkaniec wsi Wandalin, gm. Złoczew, pow. Sieradzkiego.

14) Józef Grzeszkowski, ur. w 1876 r. w Kaliszu, s. Władysław i Walerji.

15) Wacław Bronic—mieszkaniec folw. Lipowiec, gm. Kozłowszczyzna, pow. Słonimskiego.

16) Jerzy Gacuk) mieszkańcy
17) Marjan Wieczorkiewicz) m. Łunińca.

18) Iwan Demko, s. Mikołaja i Marji, ur. w 1900 r. w Wysocku wyższem, pow. Turka.

19) Józef Topolski, ur. w 1898 r. w Skałacie, s. Jana i Justyny, ustatnio zamieszkały w Złoczowie.

20) Paweł Hapij, s. Andrzeja i Anny, ur. w 1900 r. w Zarwanicy, pow. Podhajce i tamże przynależny.

21) Jan Rudyński, s. Mikołaja i Józefy, ur. 5. V—1885 r., zredukowany st. posterunkowy P. P., przynależny do gm. Grzymałów, pow. Skałackiego.

22) Józef Łuciuk, s. Ludwika i Elżbiety, lat 21, mieszkaniec m. Włodawy.

Ponieważ wyżej wymienione osoby czują wstręt do pracy i wyłudzają pod rozmaitymi pozorami datki pieniężne od zarządów gminnych chwilowego miejsca pobytu, a w podanych gminach przynależności prawa do opieki trwałej już utracili, przeto Urząd Wojewódzki Lubelski, podając powyższe do wiadomości, zwraca uwagę, że ewentualnie udzielone wsparcia nie będą zwracane.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
w/z *T. Majewski.*

Lublin, dn. 22 lipca 1927 r.

236.

Wykaz
zarejestrowanych lekarzy w ciągu I półrocza 1927 r.

Województwo Lubelskie.

Dr. Klepacki Witold — Lublin, Dr. Derecki Faustyn — Lublin, Dr. Oborska Jadwiga — Lublin, Dr. Chromiński Cyprjan — Lublin, Dr. Piotrowski Mieczysław — Klimowizna, Dr. Blumenfeld Gustaw — Irena, Dr. Unieszowski Adam — Chełm, Dr. Weinberg Lejb — Józefów, dr. Rubinsztein Mojżesz — Izbica, Dr. Fiumel Antoni — Chełm, Dr. Brończyk Stanisław — Chełm, Dr. Marczewski Stanisław — Dęblin, Dr. Stefanoff Zofja — Siedlce, Dr. Jabłoński Władysław — Janów, Dr. Minc Ludwik — Wojsławice, Dr. Petersburg Mieczysław — Zaklików, Dr. Sylbersztein Karol — Końskowola, Dr. Szenbrun Dorota — Lublin, Dr. Nudelman Leon — Puławy, Dr. Mosur Marjan—Zaklików, Dr. Lind Leopol— Baranów, Dr. Kurdjawcewa Ludmiła — Dęblin, Dr. Kapuściński Albin — Skierbieszów, Dr. Mańkowska Leona — Radzyń, Dr. Grojsblat Mojżesz — Tyszowce, Dr. Spasowicz Janina — Lublin, Dr. Rusiniak Stanisław — Włodawa, Dr. Goldsztein Gitla — Zamość, Dr. Klarner Józef — Kierz, Dr. Rzewuska Halina—Lublin, Dr. Paciorek Jan—Puławy, Dr. Perec Mojżesz — Hrubieszów, Dr. Dmowski Władysław — Łęczna.

Województwo Wołyńskie.

Dr. Stachurski Henryk — Ratno, Dr. Aukszstukais Witkowska — Włodzimierz, Dr. Baley Świętosław — Dubno, Dr. Gutes Leja—Deražne, Dr. Łodziński Kazimierz — Poczajew, Dr. Połońska Leja — Krzemieniec, Dr. Jewdokimowa Łucja — Łuck, Dr. Turowicz Atanazy — Olesk.

Województwo Poleskie.

Dr. Raginis Józef — Łuniniec, Dr. Korsak Józef Witold — Dywinia, Dr. Koreywo Muraszkowa Marja — Pińsk, Dr. Regirer Aleksander — Wysokie Litew., Dr. Mostowlańska Chaja — Brześć n-B., Dr. Romecki Bronisław — Sarny, Dr. Zwierz Józef — Brześć, Dr. Woronowicz Stanis aw — Pińsk, Dr. Jurkiewicz Władysław— Kamień Koszyr, Dr. Bender Abram — Stolin, Dr. Skotnicki Jakób Herman — Pińsk, Dr. Glat Chaim — Malecz, Dr. Cepryński - Ciekawy Stanisław — Brześć n-B. Dr. Grudziński Kazimierz — Brześć, Dr. Arjan Aleksander Bereza — Kartuska.

237.

PROTOKUŁ
ze Zjazdu Inżynierów Drogowych Województwa Lubelskiego.

odbytego w Lublinie w dniach 21 i 22 lutego 1927 r.

Zjazd zagaja Pan Wojewoda Lubelski, podkreślając wielkie znaczenie praktyczne Zjazdu, oraz dziękując za łaskawe przybycie na Zjazd Dyrektorowi Dep, Drog. M. R. P. prof. Nestorowiczowi.

Zgodnie z porządkiem dziennym Zjazdu pierwszy referat wygłosił Dyr. O. D. R. P. inż. J. Marynowski na temat: spraw organizacyjnych, obejmujący następujące tezy:

1) Zespolenie Pow. Zarz. Drog. w Wydz. Pow. Sejm.

2) Personel P.Z.D. i służby linjowej na drogach bitych.

3) Ustalenie księgowości P.Z.D.

4) Zapewnienie P.Z.D. środków lokomocji.

5) Organizacja robót na drogach gminnych.

6) Zestawienie budżetów dróg P.Z.D.

Na temat spraw organizacyjnych wywiązała się ożywiona dyskusja, w której zabierali głos:

Inż. Koziołkowski,—wyraża wątpliwość co do skuteczności przeprowadzenia akcji zespole-

nia P.Z.D. z Wydz. Pow. Sejm., a to ze względu na trudności praktycznego przeprowadzenia takiego zespolenia, nadmiaru pracy w Wydz. Pow. jak również trudności znalezienia odpowiedniego lokalu.

Co do organizacji robót na drogach gminnych wątpi, czy rady gminne podołają prowadzeniu rachunkowości, zestawień i kosztorysów.

P. E. Lehr (z Puław) w sprawie organizacji pracy na drogach gminnych uważa, że powiaty należy podzielić na okręgi z drogomistrzami na czele, którzy by opiekowali się drogami za równo powiatowemi jak i gminnemi. W każdej wsi winien być ustanowiony Komitet drog., głównym celem którego byłaby kontrola wykonywanych szarwarków.

P. St. Gurba (z Lubartowa) w sprawie organizacji pracy na drogach gminnych uważa za pożądane aby: 1) Gminy delegowały do P.Z.D. na Zjazdy drogowe pomocników sekretarzy, którzy mogliby by być użyci jako kierownicy robót na drogach gminnych, oraz 2) aby członków gminnych komisji załatwiających różne sprawy drogowe opłacały gminy.

Inż. Krynicki (z Konstantynowa) zapytuje o cele zjazdu.

Pan Wojewoda w odpowiedzi na powyższe pytanie zaznacza, że wszelkie uwagi i wnioski panów inżynierów będą przedstawiały pierwszorzędny materjał dla przyszłych rozporządzeń i po rozpatrzeniu ich przez Urząd Wojewódzki względnie M. R. P. będą odpowiednio wyzyskane.

Inż. Krynicki stawia wniosek, aby czy to drogą ustawy czy też rozporządzenia zostało ustalone, jaka ilość służby drogowej winna przypadać na daną ilość dróg.

Inż. Radziewanowski (z Międzyrzeca) uważa, że sprawa zespolenia P. Z. D. z Wydz. Sejm. jest kwestją lokalną i że dzisiejszy stan jest lepszy. Co do środków lokomocji, których obecnie prawie inż. drog. nie posiadają żadnych, a które tak ważną rolę odgrywają w ogólnej rozbudowie dróg, uważa za bardzo pożądane, aby Sejmiki przyszły w ten lub inny sposób z pomocą inżynierowi powiatowemu.

Wreszcie dla ulepszenia organizacji robót na drogach gminnych uważa za b. pożyteczne organizowanie kursów przy P.Z.D. dla członków Komisyj Drogowych i sołtysów celem wyjaśnienia jak należy budować i konserwować drogi.

P. Mikusiński (techn. sam. z Włodawy) prosi aby referat inż. J. Marynowskiego był przesłany Sejmikowi i P. Z. D.

Inż. Pohoski (z Zamościa) uważa, że zespolenie P.Z.D. z Wydz. Sejm. istnieje przeważnie na papierze i ogranicza się do nadzoru gospod. nad drogami samorządowemi. Jest zdania że zespolenie winno być bezwzględnie wprowadzone w życie, co zaś do lokalu, to zawsze lokal na biuro drogowe można znaleźć.

Zdaniem mówcy winny być również wydane zarządzenia i wskazówki co do naprawy księgowości P.Z.D. gdyż obecna księgowość ogromnie kuleje. Należałoby dalej znacznie poprawić środki lokomocji inż. drog. co by dało dużą oszczędność i możność szybkiego załatwiania wszelkich spraw drogowych.

P. Mizgalewicz (techn. sam. z Puław) uważa jako niezbędny warunek polepszenia administracji drogowej zespolenie P. Z. D. z Wydz. Sejm. i nie widzi przy tem zespoleniu żadnych trudności.

Uważa natomiast za bardzo szkodliwą rzecz politykę w dziedzinie drogowej.

Dla należytej opieki dróg uważa jako niezbędny warunek należyte skompletowanie odpowiednio wykwalifikowanego personelu, który dziś ogromnie szwankuje, co odbija się bardzo na utrzymaniu i budowie dróg.

Inż. Bellert (z Tomaszowa) uważa, że zespolenie P.Z.D. z Wydz. Sejm. nie jest tak łatwe do przeprowadzenia, a to ze względu na nadmiar pracy w Wydz. Pow. przy zespoleniu, inny sposób dokonywania wypłat na drogach państwowych w porównaniu z drogami samorządowemi itp.

Przy zespoleniu należałoby prowadzić specjalny dziennik podawczy drogowy, do czego niezbędna byłaby siła kancelaryjna (do dyspozycji inż. drog.).

Co do organizacji robót na drogach gminnych, to te należy budować przedewszystkiem za środki uzyskane z zamiany szarwarków na gotówkę.

Ponieważ szarwark odbywa się w ciągu 4—6 miesięcy, należałoby przyjąć na sezon pozostałych 6 miesięcy specjalnych dróżników dla konserwacji dróg gminnych.

P. Bielawski (techn. sam. z Zamościa) w sprawie organizacji robót na drogach gminnych jest zdania, że na każdą gminę należy wyznaczyć dróżników dla dróg gminnych.

Dla obznajomienia się z sprawami drogowemi proponuje urządzenie kilkudniowych kursów drogowych przy D, Z, P. dla wójtów, pomocników sekretarzy i sołtysów.

Dla lepszego rozwoju dróg gminnych uważa za bardzo pożądane zwiększenie składek drogowych, na które chętnie ludność zgodziłaby się.

P. Krzyształowski (z Janowa Lub.) w sprawie organizacji służby drogowej uważa za pożądany podział powiatu na 2—3 Okręgi z drogomistrzami na czele, z tem że drogomistrze w swym okręgu sprawowaliby nadzór nad wszystkiemi drogami (państw. pow. i gmin.).

Uważa za bardzo niepożądany objaw w wynagrodzeniu służby niższej (dróżników) fakt., iż pobory tych ostatnich na państwowych drogach są niższe od poborów dróżników na drogach samorządowych blisko o 100%, co wpływa bardzo demoralizująco na służbę.

Inż. Kowalewski (z Warszawy) uważa, że przy zespoleniu P. Z. D. z Wydz. Sejm. należy wydzielić sprawy drogowe w oddzielny referat drogowy przy Sejmiku. Zespolenie to winno być szerzej pojęte co do praw, obowiązków i odpowiedzialności. Sam inżynier drogowy wszystkiego nie może dokonać, pomoc ze strony Starostwa jest niezbędna.

Co do organizacji personelu technicznego uważa, że prócz technika do dróg gminnych nie-

zbędny jest jeszcze technik jako pomocnik inżyniera.

Celem obznajomienia personelu drogowego dla dróg gminnych (jak wójtów, sołtysów) z budową dróg uważa, że zamiast kursów lepiej będzie zorganizować na miejscu kilkudniowy pokaz budowy drobnego odcinka drogi.

Inż. Bellert w sprawie budżetów drogowych uważa, że należy wprowadzić pewne zmiany celem zwiększenia środków na budowę dróg. Obecne ustawy zezwalają na pobieranie podatku drogowego max. 100% dodatku do podatku gruntowego, co jest niewystarczające. Inne źródła zgodne z ustawą też nie dają wiele na budowę dróg. Jako wniosek stawia, aby wyjednać zmianę ustawy o poborze podatku drogowego w tym sensie, aby ten podatek był ściągany ogólnie z całego Państwa i następnie dzielony na powiaty proporcjonalnie do potrzeb i warunków lokalnych powiatu.

Inż. Krynicki zaznacza, że w imieniu Sejmiku Janowskiego droga Janów — Łęgi winna być przejęta przez Państwo, a to ze względu na wielką ilość mostów (około 1000 mb.) i niemożności utrzymania ich przez Sejmik.

Inż. Koziołkowski w sprawie szybkiego rozwoju dróg w powiecie Częstochowskim zaznacza, że na tak pomyślny rozwój sieci dróg wpłynęły:

1) tani kamień miejscowy (4—6 zł. m^3)

2) niedroga robocizna (tłuczka 1 m^3—2—3zł.)

3) duże środki techniczne (4 wały)

4) uzyskanie pożyczek znacznych.

Aby dorównać powiatowi Częstochowskiemu w ilości budowanych klm. dróg uważa za niezbędne:

1) Zwiększenie norm podatku drogowego

2) Przestrzeganie terminu ściągania podatku drogowego

3) Ściąganie całości podatku drogowego.

Inż. Radziewanowski stawia wniosek, aby dla celów pomyślniejszej rozbudowy dróg:

1) sporządzenie budżetów drogowych oraz ściąganie podatków drogowych było uskuteczniane w mies. listopadzie i grudniu,

2) aby pieniądze z podatku drogowego były wyłącznie zużywane na cele drogowe,

3) opłaty przewozowe zostały zmniejszone do minimum, względnie rozłożone na raty, co ułatwi samorządom przy braku kamienia miejscowego nabywanie kamienia z miejscowości odległych, a obfitujących w ten materjał,

4) konieczne unormowanie płac dróżników na drogach państwowych w sensie polepszenia ich bytu.

Prof. M. Nestorowicz zwraca przedewszystkiem uwagę na pocieszający objaw zrozumienia przez Lubelski Urząd Wojewódzki wielkiego znaczenia sprawy drogowej. Widzi ogromne poparcie rozwoju dróg ze strony Województwa, a co za tem idzie i Sejmików powiatowych, jednak uważa, że w lwiej części rozwój dróg zależy od P. Z. D.

Dzięki swej inicjatywie P. Z. D. bardzo wiele mogą zdziałać na terenie swoich powiatów.

Zespolenie P. Z. D. z Wydz. Sejm. należy rozumieć w szerokim zakresie: cała gospodarka drogowa winna się ześrodkować w jednym Zarządzie Drogowym.

Pobory niższej służby drogowej państwowej w stosunku do tejże służby samorządowej faktycznie w Województwie Lubelskiem przedstawiają anomalję czego nie ma w innych Województwach.

Choć sprawa wynagrodzenia dróżników będzie poddana rewizji (dziś już pobierają o 10% więcej), jednak napewno pobory ich będą mniejsze od służby samorządowej.

Co do służby średniej technicznej to rekrutować ją jest wskazanem z pośród wychowańców państwowych szkół drogowych (Warszawskiej, Kowelskiej i Lwowskiej), traktując ich początkowo jako praktykantów pod kontrolą inż. drog. i drogomistrzów.

O polepszenie środków lokomocji już od dawna Dep. Drog. M. R. P. robi starania i postawił wniosek, aby te środki lokomocji mogli inżynierowie drogowi nabywać na własność, państwo zaś i Sejmiki zwracałyby na utrzymanie i amortyzację czy to w postaci pewnego ryczałtu czy też od przejechanych klm.

Urząd Wojewódzki winien wpłynąć na sejmiki aby pomogły do nabycia środków lokomocji inż. drog. czy to dając gwarancję spłaty, czy nawet płacąc za te środki.

W sprawie norm opłat drogowych M. R. P. prowadzi spór z Min. Skarbu, które stara się zmniejszyć podatki drogowe, by łatwiej móc ściągnąć podatki państwowe, jednak jest nadzieja, że podatki drogowe będą zwiększone.

Dziś sprawa ta przedstawia się następująco: M. R. P. uważa, że dodatek (na cele drogowe) do podatku gruntowego winien wahać się w granicach 75 — 100% podatku gruntowego, większy zaś podatek może być nakładany jedynie za zgodą władz centralnych. Natomiast Min. Skarbu, normy te chce ograniczyć do 50 — 75% z tem jednak, że częściej będzie zezwalać na stosowanie norm wyjątkowych.

Co się tyczy konkretnych odpowiedzi na zapytania pp. inżynierów to:

co do szerokości dróg gminnych, to szerokość ich niema ścisłych ograniczeń, zależy od Samorz. Wojew. a narazie od Wydz. Pow., winna być dostosowana do miejscowych warunków: drogę węższą można poszerzyć, wywłaszczając odpowiedni pas ziemi.

Co się tyczy budowy drogi Zamość-Hrubieszów, to inicjatywa jest obecnie spóźniona, ale budowa tej drogi będzie w pierwszej kolejności, i gdy będzie kredyt inwestycyjny M. R. P. poprze akcję P. Z. D. w tym kierunku.

Co do przejęcia mostów w Janowie Podl. przez Państwo, to przedewszystkiem muszą być zestawione kosztorysy. Sejmik może się spodziewać dużej dotacji z M. R. P. Na studja mostowe w tym roku przeznaczono 6000 zł.

Co do taryfy na przewóz materjałów kamiennych M. R. P. stara się o ulgi, ale wielkich ulg nie należy spodziewać się, gdyż samowy-

starczalność kolei jest rzeczą pierwszej wagi.

Co do norm podatków drogowych, ponieważ jest obecnie moment układania budżetów, należy prosić Urząd Wojew. w wypadku, gdy normy te są niewystarczające, o wyjednanie u Władz centralnych zwiększenie tych norm.

Inż. Marynowski w odpowiedzi na zapytanie jednego z inż. drog. w sprawie użycia służby drogowej wyjaśnia, że służbę drogową Państwową można użyć również przy drogach samorządowych i odwrotnie.

Co zaś do przeniesienia kredytów z jednego działu do drugiego wyjaśnia, że sejmikom kategorycznie zabroniono dokonywania takich przeniesień i za to Sejmiki są odpowiedzialne.

Pan Wojewoda uważa, że słabe rezultaty dotychczasowej gospodarki drogowej Województwą należy widzieć w braku dobrej, sprężystej organizacji drogowej. Społeczeństwo jest niezadowolone z dotychczasowych porządków i uważa, iż o wiele lepsze byłyby rezultaty, gdyby istniał większy rygor (wspominają czasy okupantów, którzy dzięki swej energji i rygorowi dochodzili do bardzo dodatnich rezultatów).

Inżynier drogowy winien wytrwale wykonywać swe obowiązki i z zapałem umieć radzić sobie samemu, a nie uciekać się do narzekań.

Istnieje wtedy możliwość osiągnięcia takich wielkich rezultatów jak w pow. Częstochowskim (sprawozdanie zamieszczone w kalendarzu Samorządowym na rok 1927).

Bardzo wiele środków na cele drogowe można ściągnąć z gmin, a także ze spółek drogowych. Stosowanie szarwarku może być najrozmaitsze, przepisów, które by ujmowały w pewne ścisłe ramki stosowanie szarwarków, nie ma.

Należy wykorzystać wszelkie możliwe sposoby co do budowy dróg. W akcji drogowej winni współdziałać z inżynierem drogowym: sekretarz Sejm. inspektor samorz., sekretarz gminy, wójt, sołtys.

Zespolenie P. Z. D. z Wydziałami Sejm. zależne jest od warunków lokalnych, daje ono dodatnie wyniki przez zespolenie wysiłków.

Starosta odpowiada za powiat organizacyjnie, co zaś do spraw techn. odpowiedzialność całkowicie leży na inż. drog.

Księgowość, buchalterja winna być załatwiana przez Sejmiki, sprawy techniczne załatwia inż. drog.

Co do środków lokomocji inż. drog. winien mieć całkowitą swobodę ruchu i najlepiej sprawę rozwiążą własne środki lokomocji za zwrotem ryczałtowej sumy od przejechanego klm.

W dalszym ciągu swego przemówienia p. Wojewoda rozpatruje szczegółowo sprawę dostarczania kamienia dla dróg i zapytuje się Kierowników P. Z. D. o przyczyny małej ilości dostarczonego kamienia.

Pan Wojewoda uważa, że przyczyną słabego rozwoju dróg jest brak miejscowego kamienia w niektórych powiatach Wojew. Lub. Jest to objaw bardzo przykry, gdyż brak kamienia nie powinien stać na przeszkodzie rozwojowi dróg. Przeszkodę tę należy usuwać przez odpowiednią organizację np. łączenie się w Związki celowe w kierunku zasilania powiatów w materjał kamienny — zamiejscowy

Prof. M. Nestorowicz uważa, że sprawa specjalnych związków dla zasilania kamieniami powiatów biednych w kamień ma pierwszorzędne znaczenie. Przedsiebiorstwa takie istnieją na Górnym Śląsku i prosperują z bardzo dobrymi wynikami.

W Polsce istnieje kooperatywa, do której należy 15 miast i 15 Sejmików, tworząc „Spółkę Akcyjną" z ośrodkiem w Katowicach.

W Województwie Lubelskiem zainteresowanych sprawą sprowadzania kamienia z poza granic powiatu jest 8 powiatów południowych.

Jako źródła zasilania tych 8 powiatów w kamień mogłyby służyć, z jednej strony klinkiernia w Izbicy (pow. Krasnystaw), z drugiej zaś kamieniołomy w podłużnem pow. Kostopolskiego.

Sprawa ewentualnego uruchomienia i eksploatacji tych kamieniołomów przedstawia się jak następuje:

Przedewszystkiem należy wybudować odcinek linji kolejowej z Kamieniołomów do najbliższej stacji kolejowej około 18 klm. (szyny kolejowe dla tego odcinka M. R. P. zakupiło). Koszta budowy odcinka wyniosłyby w przybliżeniu 700.000 zł.

Uruchomienie kamieniołomów kosztowałoby około 300.000 zł. Czyli razem 1.000.000 zł.

M. P. R. nosi się z zamiarem rozbudowy tych kamieniołomów kosztem 1.500.000 zł. przyczem suma ta jest wstawioną do budżetu inwestycyjnego.

Zainteresowane miasta i Sejmiki winny się zorganizować, zasięgnąć pożyczkę, uruchomić kamieniołomy i pewną ilość lat spłacać ratami zaciągnięty dług.

Dziś należy urobić odpowiednio opinję w Sejmikach o potrzebie i znaczeniu podobnych spółek dla eksploatacji kamieniołomów. Winien się zawiązać Komitet organizacyjny z siedzibą w Lublinie i pod patronatem Urzędu Wojewódzkiego.

Komitet ten winien wejść w kontakt z Komitetem Katowickim.

Również wskazanem jest uruchomienie klinkierni przez samorządy, którym o wiele łatwiej jest uskutecznić to, niż władzom rządowym.

Współczesne klinkiernie wyrabiają o wiele taniej i szybciej klinkier niż miało to dotychczas miejsce, stosując nowe typy ulepszonych pieców.

M. R. P. prowadzi korespondencję z Ameryką w sprawie budowy nowoczesnej klinkierni i sposobu sfinansowania jej.

Inżynierowie drogowi winni zebrać dane co do złoży gliny w danym powiecie, przyczem należy ustalić grubość warstwy gliny, obszar i odległość od najbliższej stacji kolejowej. Pożądane byłoby również wykonanie z tej gliny kilka cegieł i poddanie jej laboratoryjnemu badaniu w Politechnikach.

Oprócz uruchomienia kamieniołomów w Pod-

łużnem (pow. Kostopolski) istnieje możliwość uruchomienia kamieniołomów pod Sandomierzem (własność Sejmiku Sandomierskiego), gdzie możnaby eksploatować piaskowiec kwarcytowy.

Kamieniołom ten znajbuje się od najbliższej stacji kolejowej Dwikozy w odległości 16 klm.

W eksploatacji tego kamieniołomu zainteresowaną jest cukrownia miejscowa, która zapewne przyczyniłaby się do uruchomienia wspólnej akcji eksploatacyjnej.

Przedstawiciel **Kostopola** (inż. drog.) w krótkich słowach podaje dane o produkcji kamieniołomów w Berestowcu i cenach na różne gatunki materjałów kamiennych.

Co się tyczy przyszłych kamieniołomów w powiecie Kostopolskim to przy wkładach, jak zaznaczył prof. M. Nestorowicz 1.000.000 zł. możnaby otrzymać w przybliżeniu 75.000 tonn kamienia rocznie, wybierając jednocześnie kostkę (w ilości zależnej od wysokości zamówień).

Cena kostki w przybliżeniu wyniosłaby około 70 zł. za tonnę, łamańca 9—13 zł. za tonnę.

Inż. H. Zamorowski (Z Wydz. Budownictwa Magistratu m. Lublina), uważa, że Magistrat Lubelski zapewne przyłączy się do przyszłej spółki eksploatacji kamieniołomów w powiecie Kostopolskim.

Pan Wojewoda zaznacza, że Klesów nie jest w stanie zadośćuczynić wszystkim zapotrzebowaniom i dlatego też należy tworzyć nowe źródło kamienia, któreby pokryło potrzeby.

Inż. J. Wasilewski (z Dyrekcji) podkreśla, że przyszła nowa placówka winna mieć na uwadze gwarancję zbytu kostki.

Pan Wojewoda w odpowiedzi na powyższą uwagę zaznacza, że wobec produkcji kostki tylko w ilości 10% jako minimum, reszty zaś kamienia łamanego, czy szabru (50%), kostka będzie miała zbyt zapewniony.

Przedstawiciel **Kostopola** wyjaśnia, że obecne wysokie ceny na materjały kamienne, z Berestowca („Tow. Eksp. Kamień") tłumaczą się tem, że około 70% akcji Towarzystwa należą do do osób prywatnych, które otrzymują duży %%, bo około 20%, prócz tego tenuta dzierżawna wraz ze świadczeniami socjalnemi wynosi około 11%.

Prof. M. Nestorowicz uważa, że M. R. P. da sejmikom o wiele lżejsze warunki dzierżawy niż osobom prywatnym.

Prace Komitetu Organizacyjnego winny się rozpocząć niezwłocznie. Komitet Organ. winien iść drogą utorowaną przez Komitet organizacyjny w Katowicach.

Dyr. Rob. Publ. w Lublinie winna mieć nadzór i opiekować się Komitetem. M. R. P. chętnie udzieli pomocy materjalnej, gdy będzie zrealizowany budżet inwestycyjny.

Pan Wojewoda proponuje, aby w skład Komitetu organizacyjnego weszli przedstawiciele magistratu miasta Lublina, Sejmiku Lubelskiego i Magistratu miasta Chełma.

Na tem wyczerpano drugi punkt porządku dziennego.

Następnie zgodnie z porządkiem dziennym Inż. J. Wasilewski odczytał referat na temat „Konserwacja dróg"; zawierający następujące tezy:

1) Racjonalne odwodnienie dróg
2) Racjonalna b u d o w a podłoża i nawierzchni,
3) Tłuczeń,
4) Prawidłowe wykonanie remontu
5) Intensywniejsze wyzyskanie pracy wałów mech.
6) Powszechniejsze korzystanie z pracy akordowej,
7) Sprawa drożników.
8) Utrzymanie zewnętrznego porządku na drogach bitych.
9) Utrzymanie dróg gruntowych"

Załącznik Nr. 1.

Po odczytaniu referatu wywiązała się dyskusja, w której wzięli udział:

Inż. Kurkowski uważa, że bardzo ważne znaczenie ma sortowanie gatunków kamienia na gatunki twarde i miękkie, co winni wykonywać dróżnicy.

Uwałowanie 1 klmtr. dziennie uważa za normę nierealną, gdyż w zależności od gatunku kamienia można mniej lub więcej uwałować, np. kamień klesowski bardzo trudno się wiąże, tembardziej przy tłuczce maszynowej.

Co zaś do premji mechaników walców parowych uważa, że premje należy płacić nie od klm uwałowanych, lecz od godzin pracy.

Co do redukcji dróżników (około 25%) i zwiększenia długości obchodu do 20 klm. to uważa, że jest to projekt nieracjonalny i redukcje nie są pożądane.

Co zaś do stosowania kar administracyjnych za przekroczenia drogowe, to w praktyce kary te nakłada jedynie służba drogowa, zaś ani policja, ani władza gminna nie baczą na pociąganie winnych do odpowiedzialności.

Inż. Bellert w sprawie estetycznego wyglądu dróg zapytuje gdzie można nabyć znaki drogowe i hektometrowe i uważa, że znaki te winny być bezwarunkowo ujednostajnione, aby nie było dotychczasowej ich różnorodności.

Uważa, że zjazdy drogowe winny być koniecznie brukowane.

P. E. Lehr w sprawie reorganizacji służby drogowej, uważa, że możliwe byłyby redukcje natomiast reszta winna być lepiej wynagradzana.

Co do dróg żwirowych uważa, że są bardzo dobre ale niewiadomo czy dla ruchu automobilowego będą się nadawały.

P. St. Gurba również jest za redukcją dróżników, z tem, że pozostałym należy poprawić wynagrodzenie.

Inż. Rudolf (z Chełma) uważa, że należy rozkwalifikować drogi w zależności od intensywności ruchu na zasadzie map. ruchu. Na drogach o małym ruchu istnieje możliwość zredukowania ilości dróżników tak, aby obchód wynosił około 10 klm.

Inż. Milewski (z Sokołowa) zapytuje się czy należy wieś zwykłą zaliczyć do osiedli o zwartem zabudowaniu.

P. Mizgalewicz uważa, że jest wiele dróg zupełnie zapuszczonych i tam należy pozostawić większą ilość dróżników.

Inż. J. Wasilewski w odpowiedzi na pytania powyższe wyjaśnia że:

Co do premji mechanikom, to należy płacić ję za ilość przepracowanych godzin, a nie od klm.

Co do sortowania kamieni należy bezwzględnie odrzucić kamienie zwietrzałe, resztę zaś pomieszać.

Pan Wojewoda stwierdza, że Województwo Lubelskie w porównaniu z innymi Województwami Rzplitej pod względem dróg bitych Wojewódzkich (posiada 500 klm.) i bitych powiatowych (posiada 152 klm.) stoi na ostatniem miejscu, pod względem zaś dróg powiatowych gruntowych (posiada 2173 klm.) i gminnych gruntowych (posiada 7300 klm.) stoi na pierwszem miejscu w Polsce.

Rozwój dróg — to ambicja Województwa, która zarazem jest wyrazem prac samorządowych.

Są drogi, mające znaczenie nie tylko dla Województwa, lecz i dla całej Polski. Do takich dróg zalicza się droga od uzdrowiska Nałęczów do st. kol. Nałęczów.

Niezbędnem jest głębokie przekonywanie miejscowego społeczeństwa o konieczności budowy tej lub innej drogi.

O ile takiego przekonania wywołać się nie da, wtedy trzeba użyć wszelkich innych środków, aby bezwględnie dopiąć celę.

Na tym zakończono obrady pierwszego dnia „Zjazdu".

Następny dzień poświęcono sprawom wodnym i meljoracyjnym, a wieczorem tego dnia zakończono omawianie spraw drogowych (budowa dróg i mostów).

W dalszym ciągu posiedzenia **Inż. Szramomowicz** (ref. Oddz. Wodn. O. D. R. P.) odczytał referat na temat „Krótki rys o meljoracjach rolnych", wyjaśniając istotę meljoracyj i najważniejsze szczegóły ich wykonania, na które inż. drogowi muszą zwrócić uwagę jako rzeczoznawcy do spraw wodnych i meljoracyjnych.

Referat ten został umieszczony w Dzienniku Urzędowym № 10 z dn. 7.VI b. r. poz. 191 str. 215 w części poświęconej sprawom wodnym i meljoracyjnym.

Następnie **Inż. A. Wasilewski** odczytał referat na temat „Techniczne przygotowania budowy dróg i mostów", zawierający następujące tezy:

1) Techniczne przygotowania budowy dróg i mostów,
2) Przyjęcie bardziej ekonomicznego typu dróg bitych o znaczeniu lokalnym,
3) Spółki drogowe,
4) Wybór systemu prowadzenia budowy",

Załącznik № 2.

Pozatem wywiązała się dyskusja:

P. St. Gurba uważa, że byłoby pożądane aby M. R. P. wydało stałe przepisy projektowania dróg (podobnie jak przy projektowaniu mostów).

Co do 3 mtr. szerokości jezdni szabrowej uważa, że będzie to niepraktyczne ze względów na wyrabianie kolejki przez furmanki.

W sprawie przetargów uważa, że niezbędnym warunkiem jest ogłaszanie w dziennikach miejscowych.

Co do referatu Inż. A. Wasilewskiego prosi o przesłanie go powiatowym inżynierom do wiadomości.

P. Bielawski uważa, że zredukowanie szerokości jezdni do 3 mtr. przyczyniłoby się do szybkiego rozwoju dróg ale kształt nawierzchni byłby niesystematyczny 1 + 3 + 2,5 = 6.5 mtr.

Inż. A. Wasilewski zaznacza, że szerokość 3 mtr. jest czasowa, potem będzie zwiększona do 4 mtr.

Inż. Krynicki zapytuje skąd brać normy robocizny przy projektach.

Inż. Wasilewski w odpowiedzi zaznacza, że w/g Reszefora.

P. **Mizgalewicz** prosi o zaznaczenie w Dzienniku Urzęd. Woj. o bezwzględnej potrzebie zestawienia projektów przed rozpoczęciem robót.

Inż. Radziewanowski uważa, że 3 mtr. szerokość jezdni szabrowej jest za wązka ze względu na ruch, mijanie byłoby niewygodne.

Jako niezbędne warunki przy budowie dróg uważa: gwarancję niezbędnych środków materjalnych, walec parowy i pewne środki lokomocji.

Inż. Wasilewski zaznacza, że o ile chodzi o ruch, droga o jezdni bitej szerokości 3-metrowej zupełnie wystarcza jeżeli będzie połączona z drogą letnią 2.5 m. szer.

Co do robót oddawanych przedsiębiorcom, to przedsiębiorcy muszą otrzymywać gotówkęw miarę postępu robót, a więc zbytecznem jest przy rozpoczęciu robót rozporządzać całą gotówką.

Co do instrukcji prowadzenia budowy dróg (projektów), to Dyrekcja ją opracuje i prześle zarządom drogowym.

Inż. Kurkowski jest przeciwny budowie dróg z jezdnią 3 metr. gdyż wzmożony ruch samochodowy będzie utrudniony, jak również ze względu na bezpieczeństwo przy mijaniu się samochodów z wozami konnemi, wreszcie z powodu dużych kosztów konserwacji drogi z jezdnią 3 mtr.

Jako minimum szerokości korony drogi uważa 8 mtr.

Obecny ciężki stan drogi w Wojew. wytworzony zdaniem jego wskutek ogólnego kiepskiego stanu finansowego Państwa, jak również ze względu na bezpieczeństwo przy mijaniu się samochodów z wozami konnemi, wreszcie z powodu dużych kosztów konserwacji drogi z jezdnią 3 mtr.

Co do oddania budowy dróg przedsiębiorcom to uważa za pożądane, jednak wobec dzisiejszych trudnych warunków gospodarczych że dobrze jest budować drogi sposobem gospodarczym.

Zarządy drogowe często są sparaliżowane w swych pracach przy prowadzeniu robót przez

Sejmiki, które przetrzymują gotówkę przeznaczoną na budowę dróg i mostów.

Uważa za niezbędne, aby wszystkie wpływy na drogi i mosty szły do kasy na rachunek drogowy i pod żadnym pozorem nie powinny być używane na inne cele prócz drogowych.

P. E. Lehr również uważa, że korona drogi winna mieć minimum 8 mtr. ze względu na rozwój ruchu automobilowego.

Co do przeprowadzenia robót sposobem przedsiębiorczym, uważa, że tylko dostawę materjałów można oddawać przedsiębiorcom, resztę robót sposobem gospodarczym, stosując akordy.

Inż. A. Wasilewski podkreśla, że ważniejsze drogi winny mieć 4—4½ m. szeroką jezdnię, a tylko lokalne 3 m. (dla małego ruchu), gdyż chodzi tu głównie o ekonomję i danie możności przejazdu po twardej nawierzchni, wreszcie należy uważać ją jako tymczasową.

Inż. Bellert uważa, że sposób prowadzenia robót jest sprawą lokalną, może być zarówno dobry sposób gospodarczy czy też przedsiębiorczy czy nawet mieszany zależnie od kalkulacji.

P. St. Gurba uważa, że drogi lokalne najlepiej budować brukowane. Co zaś do robót wykonywanych przy pomocy ludności, to nie należy oddawać je przedsiębiorcom.

P. Bielawski jest zdania, że lepiej mieć dróg więcej choć o węższej jezdni.

Zapytuje się czy można będzie budować przepusty z cegły.

Inż. J. Marynowski wyjaśnia, że M. R. P. nieprzychylnie się odnosi do sprawy przepustów z cegły.

Inż. Kowalewski stawia wniosek ażeby wydać polecenie inż. pow. w sprawie wyprostowywania dróg, co uważa za bardzo ważną rzecz przy przebudowie dróg.

Co do szarwarków podkreśla, że zachodzą duże trudności przy zmuszaniu dużej własności do opłacania uchwalonej przez radę gminną kwoty z morga.

Następnie zapytuje się czy sejmik jako jeden z członków Spółki drogowej po zadeklarowaniu $^2/_3$ niezbędnego kapitału na budowę drogi może resztę członków przymusić do przystąpienia do spółki?

Inż. Wasilewski wyjaśnia, że nie ma możliwości zastosowania ustawy o spółkach drogowych w wypadku gdy Sejmik zadeklaruje $^2/_3$ kosztów budowy drogi nie przez zmuszenie ludności do wpłacenia pozostałej $^1/_3$ kosztów budowy, gdyż byłoby to wbrew tendencjom ustawy.

Spółki drogowe (rzecz skomplikowana), należy organizować w wypadku niemożliwości zebrania środków w inny sposób.

Co do rozbudowy sieci dróg w Woj. Lub. to sprawa ta zależy od następujących czynników:

1) Materjały kamienne, koszty których dominująco wpływają na cenę klm. drogi, należy tak kalkulować, by cena kamienia była najniższa.

2) Środki finansowe najwięcej mogą wpłynąć na pomyślny rozwój dróg.

Dużą pomoc mogą przynieść zorganizowane szarwarki.

3) Środki techniczne a przedewszystkiem wały, które powinny mieć Sejmiki; koszt wału parowego średnio wynosi około 40.000 zł. (można nabyć na spłatę).

4) Sprężyste kierownictwo, które w bardzo znacznym stopniu może się odbić w wynikach rozbudowy dróg.

Bardzo jest pożądane, zachęcenie kierowników budowy dróg do intensywnej pracy przez stosowanie systemu premjowego wynagradzenia co już zostało zapoczątkowane w pow. Krasnostawskim, gdzie niezależnie od pensji inżynier otrzymuje 1000 zł. od każdego wybudowanego kilometra nowej drogi.

P. Mizgalewicz (z Sejmiku Puławskiego) uważa, że bardzo pożyteczne jest korzystanie z pracy studentów dyplomantów przy projektowaniu dróg tembardziej, że koszt jednego klm. wyniesie około 60 zł. co w porównaniu z ceną przedsiębiorców jest bardzo mało.

Inż. A. Wasilewski wyjaśnia, że bezwarunkowo będzie wymagane przez O.D.R.P. aby projekty dróg były przedstawione Dyrekcji przed rozpoczęciem budowy.

Pan Wojewoda zapytuje się, czy Panowie inżynierowie pow. bywali na odprawach komendantów policji, na co otrzymuję odpowiedź, że nie bywali nigdy.

Wobec tego zaleca, aby udać się przynajmniej raz do roku na odprawę komendantów i przypomnieć policji o tych obowiązkach drogowych, których funkcjonarjusze policji nie przestrzegają.

W sprawie rozbudowy dróg, uważa że źle jest wykorzystywany § 29 Ustawy Drogowej co do dróg gminnych.

Obowiązkiem inspektorów samorządowych jest wywrzeć nacisk na radę gminną, aby uchwaliła budowę tej lub innej drogi gminnej.

Również do obowiązków inspektora samorządowego łącznie z sekretarzem Sejmiku jest organizowanie spółek drogowych.

Obecnie na terenie Województwa Lubelskiego niema wcale Spółek drogowych, a mogłaby niejedna spółka zawiązać się np. dla drogi Parczew — Radzyń, która to droga jest bardzo potrzebna.

Następnie Pan Wojewoda zapytuje się dlaczego klinkiernia w Budach obecnie jest nieczynna?

Inż. Bellert w odpowiedzi wyjaśnia, że przyczynę unieruchomienia klinkierni w Budach przez Sejmik Tomaszowski jest żądany wysoki czynsz dzierżawny i wogóle zły stan finansowy Sejmików.

Pan Wojewoda zaznacza, że Urząd Wojewódzki wyświetli jakie faktycznie były przyczyny w przeszkodzie uruchomienia klinkierni, faktem jest, że 2.000.000 szt. klinkieru nie pozostało w powiecie, co bardzo jest niepożądane.

Co do 3 mtr. jezdni zupełnie dowolny wybór.

Co do sposobu budowy dróg to najfatalniejszy jest sposób oddawania jednemu przedsiębiorcy wszystkich robót, winna być jaknajwiększa rywalizacja, konkurencja.

Najlepsze wyniki dają sposoby mieszane: gospodarczo-przedsiębiorcze.

Co do wynagrodzenia inżynierów powiatowych, to będą oni otrzymywać maximum według ustaw.

Prócz tego wszelkie wynagrodzenia od Sejmików w postaci premji, remuneracji etc. będą bardzo dobrze widziane przez Urząd Wojewódzki.

Co do przetargów, należy ściśle stosować się do rozporządzeń M.R.P.

Następnie Pan Wojewoda zwraca uwagę panom inż. drog., że walce naogół mało pracowały w ubiegłym roku.

Wały winny wyjść jaknajwcześniej, nie później jak 20 kwietnia, zaś remont ich winien być zakończony w dn. 1 kwietnia.

Co do wykazów dostarczonego kamienia na drogi należy je perjodycznie przedstawiać ODRP najbliższy termin naznacza się na dzień 1 kwietnia 1927 r.

Co zaś do bibljotek, to te winny być zorganizowane przy Sejmikach i winny zawierać potrzebne dzieła z dziedziny drogowej, mostowej, wodnej i meljoracyjnej.

W ostanim punkcie porządku dziennego „Zjazdu" w „Wolnych wnioskach" zabierali głos:

P. Bielawski (z Sejmiku Zamojskiego) stawia następujący wniosek w sprawie klinkierni:

„Ponieważ zmodernizowanie istniejących, bądź też budowa nowych klinkierni celem zwiększenia produkcji i obniżenia kosztów wyrobu jest kwestja niezmiernie dla sprawy drogowej ważną przeto należałoby:

1) Zorganizować w możliwie krótkim czasie zamierzoną wycieczkę do Belgji i Holandji celem zapoznania się ze współczesną techniką produkcji klinkieru, w której to wycieczce obok przedstawicieli Dyrekcji M.R.P. mogliby wziąć udział również kierownicy poszczególnych klinkierni.

2) Niezależnie od wycieczki należałoby stworzyć wespół z sejmikami wielkotysięczny fundusz na wynagrodzenie autora za najlepsze rozwiązanie sprawy zmodernizowania istniejących klinkierni, (a które są wszystkie jednego typu) ogłosiwszy w tym celu konkurs, jak w kraju tak też i zagranicą.

Inż. J. Marynowski uważa, że sprawa powyższa jest zawiła i dość trudna do rozwiązania.

Inż. Pohoski zapytuje się czy referaty wygłoszone na zjeździe będą przesłane inżynierom drogowym.

Pan Wojewoda w odpowiedzi na to pytanie komunikuje, że będą przesłane tylko w streszczeniu.

P. Krajski zapytuje się jak należy postępować przy wycinaniu drzew niezmiernie rozrosłych i psujących drogę, gdyż Dep. Kultury sprzeciwia się ich usuwaniu.

Inż. J. Marynowski w odpowiedzi, wyjaśnia, że drogi-aleje winny zachować swój wygląd estetyczny i zabronionem jest wycinanie drzew.

P. Wojewoda, kończąc posiedzenie „Zjazdu" zwraca uwagę, że praca inteligenta w Polsce jest niedoceniona.

Należy wywalczyć dla inteligencji należne jej stanowisko.

W Polsce musi się skończyć okres niedoceniania pracy umysłowej.

Przez wyniki w swej pracy inteligent winien wykazać co może zdziałać.

Załącznik № 1 do protokułu Zjazdu Inżynierów drogowych Woj. Lubelskiego.

Konserwacja dróg.

1) Odwodnienia dróg. Na pierwszem miejscu stoi naturalnie racjonalne odwodnienie dróg. Przedewszystkiem więc chodzi o pogłębienie i wyregulowanie spadków starych rowów szosowych, które często były kopane nie według jakiegokolwiek projektu, a wprost równolegle do terenu. W razie potrzeby należy przekopywać od rowów szosowych specjalne rowy odpływowe. W każdym razie w rowie przy drożnym woda stać nie może. W razie zupełnej niemożności osuszenia terenu, należy wywyższyć nasyp drogowy, tak aby poziom szosy ponad poziomem zwierciadła wody leżał nie mniej niż 60 do 75 cm. W razie przylegania szosy do zbiorników wody należy przy dochodzeniach wodno-prawnych dostosować do powyższego maksymalną wysokość piętrzenia wody, co powinno być uwidocznione czerwoną kresą na specjalnej łacie i objaśnione niższej służbie drogowej. W razie niemożności obniżenia poziomu zwierciadła wody przez właściciela stawu, należy na koszt tego ostatniego podnieść nasyp drogowy. Jako przykład niszczenia szosy przez zbyt wysoki poziom wody w stawie może służyć Garbów w pow. Puławskim.

2) Racjonalna budowa podtorza i nawierzchni. Oprócz nieprawidłowo zaprojektowanych rowów plagą wielu naszych dróg, zwłaszcza z kategorji dawnych t. z. gubernialnych, często budowanych przez gminy bez należytego nadzoru technicznego, jest brak warstwy filtracyjnej lub połączenia takowej drenami z rowami. Przy sądowaniu kory szosowej powyższe należy ściśle ustalać, aby podczas wykonywania gruntownej naprawy zamiast pogrubienia, które w tym wypadku chybia celu stosować gruntowną przebudowę z podsypaniem brakującej lub niedostatecznej warstwy filtracyjnej i ułożeniem sączków, przyczem działanie tych ostatnich należy mieć pod stałą kontrolą. Przy przebudowie odcinków o większym ruchu pożądane jest stosowanie podkładu kamiennego, co często nieznacznie tylko zwieksza koszta roboty a wartość roboty podnosi bardzo. Również należy zaniechać zwykłego pogrubienia odcinków podmiejskich, na których tłuczniowa nawierzchnia, jako zbyt słaba dla intensywnego ruchu ciężarowego i trudna do oczyszczenia z błota winna być stopniowo zamieniona na bruk, o ile możności półkostki lub klinkieru. To samo należy również stosować na odcinkach przechodzacych przez wszelkiego rodzaju osiedla przy fabrykach i stacjach kolejowych.

3) Tłuczeń. Ponieważ większość powiatów jeszcze długo będzie pracować kamieniem

polnym, więc należy zwrócić specjalną uwagę na jego sortowanie, aby uniknąć nierównomiernego ścierania się, powodującego tworzenie się dołków. Czynność ta tak, b. ważna nie powinna być nigdy powierzana tłukaczom, jak to często ma miejsce, lecz wyłącznie służbie drogowej. Odsortowany zwietrzały kamień złożony w oddzielne kupki, należy wytłukiwać wyłącznie na kliny. Powyższe dotyczy kamienia dostarczonego sposobem gospodarczym od włościan przy dostawach zaś wykonywanych przez przedsiębiorców, materjał zwietrzały powinien być bezwzględnie odrzucony. Ponieważ niezależnie od powyższego tłuczeń z kamienia polnego jest zawsze różnorodny pod względem twardości i ścieralności, a tłukacze mają zwyczaj tłuc najprzód gatunki bardziej miękkie, a później dopiero twarde, więc dla uniknięcia większych skupień kamienia miękkiego, tłuczeń należy przed rozsypaniem przemieszać. O ileby przy rozsypaniu tłucznia okazało się, że pomimo dozoru spotyka się tłuczeń zbyt wielki, (dla uniknięcia czego tłukacze winni mieć kółka wymiarowe), okrągły lub płaski, takowy należy z powierzchni rozsypanej warstwy starannie wyzbierać. Młotki do tłuczki najpraktyczniejsze są stosowane wszędzie na zachodzie małe stalowe na długich giętkich trzonkach, za kowadło zaś służy warstwa tłucznia. System ten wymaga znacznie mniejszego wysiłku ze strony tłukacza. Należy też nadmienić o potrzebie zaopatrzenia tłukaczy w specjalne okulary. Brak ochrony oczu przy tłuczce kamienia, jak to powszechnie ma miejsce u nas, powoduje tak rozpowszechnioną trachomę powiek.

4) **Prawidłowe wykonywanie remontu.** Przy drobnym remoncie, oprócz oskardowania reperowanych powierzchni, rafowania starego i nowego tłuczenia, używania rafowin i ubijania żelaznemi tarankami, należy zwrócić uwagę, aby robota była dokonywana przy udziale wilgoci; o ile więc łatanie odbywa się w suchą pogodę, należy drożników zaopatrzyć w beczułki do wody. Dla prawidłowego wykonywania kapitalnego remontu dla łatwiejszego zajeżdżania dobrze jest łatki lub brzegi łatek zasypywać żwirkiem. Przedewszystkiem należy przyjąć za zasadę, aby przez cały czas wykonywania roboty był obecny drogomistrz, którego tylko chwilowo może wyręczyć zastępca. Wtedy łatwiej będzie uniknąć takich niedokładności jak brak znaków ostrzegawczych i objazdów, rozsypywanie tłucznia na nieoskardowaną lub źle oskardowaną nawierzchnię, niedostateczny dowóz wody, przedwczesne użycie klinów, lub ich niedostateczną ilość. Ten ostatni brak powodujący t. z. ostrość szosy, tak nielubianą przez automobilistów, może być usunięty przez użycie dobrego żwiru.

5) **Wyzyskanie pracy wałów mechanicznych.** Bardzo ważnem jest dopilnowanie racjonalnego wyzyskania pracy wałów mechanicznych. Jak widać ze sprawozdań z ubiegłego roku największą sprawność, a mianowicie 13 km. uwałowanej szosy wykazał wał parowy Nr. 1, który wykonywał robotę na terenie pow. Sokołowskiego i Siedleckiego, najmniejszą zaś około 2½ klm. wał parowy Nr. 5, który pracował na terenie Lubelskiego i Puławskiego powiatu.

Ogółem zostało wykonane przez 10 wałów państwowych i 1 samorządowy (pozostałe 2 samorządowe sprawozdań nie przedstawiły) z górą 103 km. pogrubienia lub budowy nowych dróg, przeciętnie więc na 1 wał wypada zgórą 9 km. Dzienniki wałowania za wyjątkiem pow. Lubartowskiego, Sokołowskiego, Krasnostawskiego i Garwolińskiego prowadzone były naogół niedostatecznie akuratnie. Zwraca się też uwagę, że przeciętny wydatek węgla nie powinien przewyższać 3, 5—4 tonn na 1 km. Wydatek większy dowodzi albo defektu wewnętrznego, najczęściej w postaci niedokładnej kompresji, co wymaga kapitalnego remontu wała, albo niedostatecznego dozoru nad rozchodem paliwa. O ile przy wale jest oskardnik, należy go bezwarunkowo stosować ze względu na znaczną oszczędność. Ponieważ obecnie po zwiększeniu się ilości wagów na terenie województwa (do 15 szt.), każdy powiat będzie posiadał wał mechaniczny do wyłącznej dyspozycji, więc w roku bieżącym sprawność działania wałów zależna będzie całkowicie od miejscowego Zarządu Drogowego, który musi dopilnować bezwzględnego wykonania remontu wała w sezonie zimowym, aby już wczesną wiosną móc wyjechać na robotę i ułożyć taki program robót, aby wał mógł pracować bez zatrzymania, wreszcie dopilnować, aby praca była prowadzona jaknajbardziej intensywnie, co zwłaszcza wobec oczekiwanego zwiększenia zakresu robót na drogach samorządowych staje się aktualnem. W tym celu w stosunku do obsługi wała powinno się stosować nie diety za pobyt na robocie, lecz premje zależnie od ilości uwałowanych km. lub nadgodziny za wałowanie dłużej niż 8 godzin. W każdym razie wydajność wała powinna się równać mniej więcej około 1 setki dziennie.

6) **Stosowanie robót akordowych.** Przy wykonywaniu wszelkiego rodzaju robót drogowych zaleca się jaknajpowszechniejsze stosowanie pracy akordowej, która nie tylko jest bardziej korzystną dla rezultatów pracy lecz jednocześnie i dla robotnika jest korzystniejszą i przyjemniejszą od pracy dniówkowej, która w większym stopniu pozbawiona jest dla niego treści. Praca akordowa wymaga jednak ścisłego normowania akordów i pod tym względem jest dla kierownictwa bardziej kłopotliwą. Dla porównania rezultatów pracy dniówkowej i akordowej może służyć następujące zestawienie: ilość dniówki przy wałowaniu przeciętnie wynosi dwudziestu kilku ludzi, gdy tymczasem przy wykonywaniu pracy partją ludzi akordowo do tej czynności (bez rafowania) wystarcza 10 ludzi, w czem około połowy kobiet.

7) **Sprawa drożników.** Co się tyczy stałej służby drożniczej, to takowa musi ulec modyfikacji, gdyż obecny koszt utrzymania drożników, wynoszący przeszło 25% kredytów drogowych, nie pokrywa się przez wykonywaną przez nich pracę, która winna być zastąpioną przez bardziej wydajną pracę zwykłych akordowych robotników. Nadmienić należy, że w Wielkopolsce n.p. stałych drożników niema i drogomistrze po-

sługują się w miarę potrzeby najemnymi robotnikami. Ponieważ jednak u nas dróżnik, oprócz wykonywania na drodze pewnej pracy obowiązany jest jeszcze, z powodu częstszych mośliwości uszkodzeń, uskuteczniać obchód swojego odcinka, na co traci około 2 g. dziennie, czyli $^1/_4$ swojego czasu, więc dla wykonywania tej ostatniej czynności należy zostawić na drogach około 25% ogólnej ilości dróżników, przeznaczając ich wyłącznie do służby nadzorczej nad stanem dróg i bezpieczeństwem publicznem. Ułatwienie nabycia tym dróżnikom własnych rowerów (na długoterminowe spłaty) pozwoliłoby posługiwać się nimi przy wykonywaniu takich czynności jak dozorowanie robotników najętych, uskutecznianie wywiadów w sprawie zakupów materjałów, przyjmowanie od furmanów dowożonego materjału itp. Uposażenie takich dróżników będzie mogło być zwiększone (co wobec teraźniejszych głodowych norm jest b. aktualne) ponadto mogliby oni prawie wszyscy korzystać z bezpłatnych rządowych mieszkań z kawałkiem ziemi, co by ich przywiązało do służby.

8) **Utrzymanie porządku na drogach.** Należy też u nas większą uwagę zwrócić na zewnętrzny porządek na drogach, jak urządzanie placów składowych na materjał, usuwanie z rowów i poboczy pni, krzewów i zielska, oraz utrzymanie w należytym stanie poboczy dla zachowania poprzecznego profilu na całej szerokości drogi. Praktyczniej jest przy ścince trawy zamiast oczyszczenie do burty, zostawiać przycinane pod sznur metrowe pasy przecinając jedynie co 5 metrów na szerokość łopaty, ścieki poprzeczne. Przy sadzeniu drzewek przydrożnych należy pamiętać, że tylko równe, wysokopienne (od 2m do koronki) i starannie przywiązane do równego palika, drzewka szlachetniejszych gatunków mają szanse utrzymania się na drogach natomiast pospolite, małe i krzywe rózgi prędzej czy później jak wykazała praktyka ulegną zniszczeniu, w czem zresztą nie będzie wielkiej straty, gdyż sadzonki takie nie tylko nie podnoszą estetyki drogi, lecz raczej ją szpecą. Ziemia przy drzewkach, o ile są owocowe, powinna być motykowana, a ochronne kamienie bielone. Wszelkie znaki drogowe, jak drogowskazy, znaki ostrzegawcze i kilometrowe powinny być dokompletowane i utrzymane w zupełnym porządku. Znaki ostrzegawcze samochodowe najpraktyczniejsze są fabrycznego wyrobu z grubej blachy sztancowanej emaljowane na gorąco, jako nie ulegające zniszczeniu. Cena ich (9 zł.) jest niższa od nietrwałych i nieestetycznych tablic, wyrabianych na miejscu, jak np. w jednym z powiatów w cenie 20 zł. Metalowe tablice najlepiej umieszczać na słupach żelaznych ze starych szyn, przyczem część w ziemi zabezpieczyć trzeba siderostenem od rdzy, a część nadziemną pomalować olejną farbą przepisowego białego koloru. Przed siedzibą dróżnika powinna być tablica z napisem „dróżnik obchodu Nr. . . . .". Należy też zwrócić uwagę na wykorzystanie art. 10 i 16 ustawy z dnia 7.X 1921 r., a mianowicie należy wymagać od gmin oczyszczania z kurzu i błota odcinków przechodzących przez osiedla, oraz doprowadzenia do porządku przez właścicieli przylegających gruntów przepustów przy zjazdach z dróg bitych tak do posesji, jak i na drogi boczne, przytem te ostatnie, zwłaszcza na gruntach gliniastych winny być na dług. 25 m. zabrukowane. Właściciele zjazdów obowiązani są na zasadzie art. 34 § 37 Rozporządzenia Wykonawczego z dnia 26.IV 24 r. zabrukowywać place przed zajazdem wraz z przylegającemi ściekami i pobocznemi i utrzymywać je w porządku. W miejscach takich winny być ustawione na koszt właściciela zjazdu tablice z napisem, że zatrzymywanie się pojazdów na drodze i zanieczyszczanie takowej jest wzbronione. Wszystko to są drobne szczegóły jednak należy pamiętać, że utrzymanie porządku i estetyki na drogach jest dowodem kultury kraju. Tymczasem porządek ten zależny jest nietylko od wysokości sum asygnowanych na konserwację dróg, lecz również i to w znacznym stopniu od staranności służby drogowej.

9) **Utrzymanie dróg gruntowych.** Co się tyczy dróg gruntowych, to roboty na nich sprowadzają się przedewszystkiem do regulacji trasy i kopania rowów.

Przedewszystkiem zachodzi więc kwestja szerokości dróg. Otóż pod tym względem okólnik M. R. P. z dnia 6. V — 1919 r. Nr. IV.14 310 ustala jedynie wymiary techniczne, któremi należy się kierować przy projektowaniu nowych dróg, nie przesądza jednak uprawnień co do szerokości pasa ziemi, należącego do dróg istniejących. Pod tym względem dla terenu b. Królestwa Kongresowego miarodajne jest postanowienie Rady Administracyjnej z dnia 20.IV 1816 r. ustalające szerokość wielkich traktów na 7 sążni, czyli 12.6 m., średnich na 5 sążni, czyli 9 m. i bocznych na 2 sążnie, czyli 3, 6 m. wszystkie te wymiary należy rozumieć bez rowów. O ileby jednak jakaś droga de facto była szerszą od przytoczonych wymiarów, to w razie 30-letniego przedawnienia potrzeba uciekania się do wywłaszczenia odpada. Co do wymiarów pożądanych, to dla dróg gminnych najodpowiedniejszą szerokością przy drogach ogólniejszego znaczenia byłoby 8 m. w koronie, dla dróg lokalnych 6 m. T. z. system amerykański w naszym zmiennym klimacie i dla naszego ciężarowego ruchu należy traktować raczej jako sposób wykonywania robót ziemnych, sprawę utrwalania nawierzchni rozwiązuje on przeważnie w stopniu niedostatecznym. Do tego celu najlepiej służy nawożenie na jezdnię kilkunastocentymetrowej warstwy żwiru, który na drogach o mniejszym ruchu oddaje znakomite usługi. Na drogach ważniejszych jednocześnie z kopaniem rowów należy wykonywać wszelkie niezbędne ziemne roboty dla przygotowania plantu pod twardą nawierzchnię. Wszystkie powyższe roboty o ile dotyczy to dróg gminnych należy wykonywać przy pomocy świadczeń w naturze, zamienionych na akord. Aby uniknąć skutków niestawiania się ludności na roboty, do uchwały rady Gminnej należy wstawić artykuł zamieniający świadczenia na sumy pieniężne. Wzór takiego statutu o świadczeniach w naturze na podstawie art. 29 i następnych ustawy z dnia 10.XII 1920 r. został

przez Dyrekcję opracowany. Ponieważ o organizacji nadzoru technicznego była już mowa, więc tylko wypadnie nadmienić, że świadczenia w naturze przy dostatecznym nadzorze technicznym (bez którego tracą zupełnie swą wartość) są bardzo poważnem źródłem bezgotówkowej siły dla poprawy dróg, co w obecnej dobie braku środków obiegowych nie jest do pogardzenia, tembardziej, że od dobrych dróg w stosunku prostym zależy dobrobyt Państwa. Nie powinniśmy więc oszczędzać na racjonalnie zorganizowanym nadzorze technicznym, gdyż oszczędzając grosze, tracimy miljony.

Załącznik № 2 do Protokułu Zjazdu inżynierów drogowych Woj. Lub.

Techniczne przygotowanie budowy dróg i mostów.

a) Drogi.

Należyty postęp i prawidłowe pod względem technicznym wykonania budowy wymaga wszechstronnego przygotowania zawczasu danych i dokładnego zaznajomienia się z warunkami miejscowemi.

Cel ten osiągamy przez przeprowadzenie badań wstępnych, a następnie opracowanie technicznego projektu szczegółowego.

Jakkolwiek ogólny kierunek projektowanej drogi jest nam znany i zasadniczo unikamy zchodzenia ze starej drogi, to jednak b. często spotykamy się z koniecznością lokalnego parokilometrowego skorygowania istniejącego kierunku, a niekiedy nawet zupełnego zaniechania starej drogi i usytuowania trasy w dogodniejszych warunkach terenowych. Równocześnie badanie tej sprawy z wykonaniem studjów szczegółowych nie jest odpowiednie. Zazwyczaj takie wstępne badania nie wymagają zdjęć instrumentalnych ponieważ w naszym województwie mamy do czynienia ze spadkami niwelety nie przekraczającymi 4% z wyjątkiem n. p. niektórych okolic pow. Puławskiego i Zamojskiego.

Wystarczy zatem dokonanie objazdu lub w wypadkach ważniejszych obchodu projektowanej trasy. Równocześnie należy zaprojektować normalne przekroje drogi, uwzględniające przyjętą szerokość i grubość warstw składowych jezdni.

Tak opracowany projekt wstępny, składający się: 1) ze sprawozdania technicznego, 2) mapy sztabowej w skali 1 : 100000 z wkreśloną projektowaną trasą i 3) przekrojów normalnych, winien być przedstawiony Dyrekcji do aprobaty (w dwóch egzemplarzach). Po uzyskaniu tej aprobaty można przystąpić do opracowania projektu szczegółowego.

Jest rzeczą b. wskazaną, ażeby projekt szczegółowy był opracowany na dłuższej partji, w każdym razie na odcinkach nie krótszych aniżeli 4—5 km.

Początek i koniec trasy winien być doprowadzony do jakiegoś charakterystycznego punktu np. skrzyżowanie drogi lub osiedle.

Warunki techniczne i sposób wykonania projektu szczegółowego podane są w „Okólniku Ministra R. P. z dn. 6.V 1919 r. № 14-310 ze zmianą, co do budowy nawierzchni, wprowadzoną rozp. M. R. P. z dn. 29.X 1924 r. Nr. XII-792.

Jakkolwiek to ostatnie rozporządzenie odnosi się do dróg państwowych to jednak, co do grubości warstw piasku podkładu kamiennego i szabru ma tem więcej zastosowanie także dla dróg samorządowych.

Przy projektowaniu trasy należy unikać i stosować tylko wyjątkowo łuki o promieniach większych niż 200 m., minimalne bowiem są dla każdej klasy drogi przepisane.

Przepusty i mosty winny być projektowane według typów M. R. P. przyczem nie mogą być stosowane otwory mniejsze jak O.60 m. w świetle. Światło przepustu ma być obliczone według szematu, ustalonego rozp. M. R. P. z dn. 22.III 1926 r. L. XIII-300, który jednak może mieć zastosowanie dla objektów obsługujących zlewnię do 50 km.², ponieważ dla większych zlewni wypadają zbyt wielkie rozpiętości. Objętość przepływu wód katastrofalnych z większych zlewni należy obliczać w sposób bardziej szczegółowy, a mianowieie na podstawie zdjętych przekrojów poprzecznych terenu zalewowego i spadku zwierciadła wielkich wód.

Szczególną uwagę trzeba poświęcić opracowaniu prawidłowego projektu robót ziemnych. Samo analityczne obliczenie ilości robót ziemnych nie daje możności przeprowadzenia odpowiedniego rozdziału mas ziemnych, należyty rezultat i największą ekonomję osiąga się dopiero przez wykonanie graficznego ruchu ziemi, który winien być przeprowadzony równocześnie z projektowaniem niwelety, a to celem natychmiastowego sprawdzenia prawidłowego jej położenia. Bezwarunkowo unikać przytem trzeba wszelkich odkładów t. j. nadmiaru ziemi, której nie możemy zużytkować w nasypie, względnie, którą trzebaby przewozić na znaczniejszą odległość.

Ważną również jest sprawa uwzględnienia wykupna gruntów w miejscach, gdzie trasa nie przebiega po starej drodze o wystarczającej szerokości, zwłaszcza jest to kwestja drażliwa, jeżeli droga biegnie wzdłuż działek włościańskich. I dlatego celem umożliwienia uregulowania tych spraw zaraz po zatwierdzeniu projektu, powinny być w projekcie wykazane grunta podlegające wykupieniu.

Ponieważ nie wolno przystępować do budowy na odcinkach, gdzie sprawa wykupna gruntów nie jest ostatecznie załatwiona w sensie uzyskania zgody właścicieli gruntów, które mają być pod drogę zajęte, przeto pertraktacje w sprawie dobrowolnego odstąpienia, względnie sprzedaży tych gruntów muszą być na pewien czas przed przystąpieniem do budowy podjęte i przeprowadzone.

Przytem należy się starać, ażeby odstąpienie gruntów nastąpiło w drodze dobrowolnej ugody i tylko w wyjątkowych wypadkach, kiedy właściciel żąda zbyt wygórowanego odszkodowania, lub też nie ma możności stwierdzenia tytułu własności— możemy wkroczyć na drogę postępowania wywłaszczeniowego, ustaloną rozp. M. R. P. z dnia 20 lipca 1922 r. w przedmiocie wywłaszczenia lub

zajmowania gruntów i materjałów do budowy i utrzymania dróg publicznych.

Kosztorys, który jest syntezą i niejako uwieńczeniem całej pracy sporządzenia projektu technicznego, powinien być oparty na uprzednio opracowanej analizie cen jednostkowych wszystkich robót i na t. zw. przedmiarze, czyli obliczaniu ilości robót.

Końcowa suma kosztorysu jest głównym celem, ponieważ od jej wysokości zależy niekiedy wogóle wykonanie budowy.

Zbyt wygórowanie zestawiony kosztorys wywołać może zniechęcenie tych czynników, które koszta budowy ponieść będą musiały, co w konsekwencji może spowodować nawet jej zaniechanie. Z drugiej jednak strony przesadnie oszczędny kosztorys, oparty na cenach, za które gdzieindziej udało się roboty wykonać, zawdzięczając jakiejś wyjątkowej konjukturze prowadzi do przekroczenia kosztorysu, czego w zasadzie dopuszczać się nie powinno, lub co gorsza uniemożliwić może zakończenie budowy z powodu niedostatecznej wysokości kredytów na ten cel przewidzianych.

Dlatego też, ażeby racjonalnie rozwiązać to trudne zagadnienie, należy obliczenie ilości robót przeprowadzić jaknajszczegółowiej i przewidzieć o ile możności wszystkie roboty w zakres danej budowy wchodzące.

Celem uzyskania możliwie najbardziej realnego kosztorysu należałoby posługiwać się raczej cenami jednostkowymi, wziętymi z praktyki (co musi być wyraźnie zaznaczone), podając równocześnie dla porównania ceny jednostkowe, obliczone na podstawie jednego z używanych podręczników analizy cen.

Do opracowywania projektów szczegółowych powinno się w pierwszym rzędzie wykorzystać sposobność, jaką daje M. R. P. przez przysłanie na studja drogowe studentów dyplomantów, którzy pod kierownictwem profesora i asystentów politechniki wykonywują te projekty, jako prace dyplomowe. W tym celu należy przedkładać Dyrekcji zawczasu odpowiednie zgłoszenia.

b) Mosty.

„Przepisy o budowie i utrzymaniu mostów drogowych“ zatw, rozp. M.R.P. z dn. 9.XI 1925 r. L. XIII 1927 r. szczegółowo wskazują, jakim warunkom odpowiadać winien projekt wstępny i szczegółowy budowy mostu.

Zadaniem projektu wstępnego jest:

1) Racjonalne usytuowanie mostu.

2) Wyznaczenie niezbędnego światła mostu dla przepuszczenia wód katastrofalnych.

3) Obliczenie przybliżonych kosztów budowy.

Tutaj chciałbym wskazać na pewne momenty, które, w związku ze sprawdzaniem przedstawionych do zatwierdzenia projektów, nasuwają potrzebę udzielenia wyjaśnień.

Ponieważ w naszych warunkach nie możemy posługiwać się metodą dokładnego obliczenia objętości przepływu wielkiej wody zapomocą młynków, musimy ograniczać się do metody mniej ścisłej, t. j. wyznaczenia tej objętości z przekroju zwilżonego, spadku zwierciadła. W. w. i średniej chyżości przepływu.

Największą tutaj trudność stanowi zazwyczaj określenie najwyższego katastrofalnego stanu wód. Przy określaniu tego stanu, co do którego zawsze należy wskazać z jakiego pochodzi roku, posługiwać się musimy wskazówkami miejscowej ludności, lub wyszukiwać ślady pozostałe na stromych brzegach i na pniach drzew. Należy przytem zbadać, czy stan wskazany nie pozostaje w związku z utworzeniem się zatoru lub czy nie powstał skutkiem działania cofki rzeki większej, której badana rzeka stanowi dopływ.

Ponieważ od należytego ustalenia zwierciadła wód katastr. zależny jest wynik dalszych obliczeń, które prowadzę do ustalenia światła względnie rozpiętości mostu, przeto zbieranie odnośnych danych powinno być połączone ze szczególną ostrożnością i starannością i dlatego uznać należy za konieczne notowanie nazwisk osób, udzielających tych ważnych informacji.

Bardzo rzadko mamy sposobność do bezpośredniego, wykonania pomiaru spadku zwierc. wód katastrofalnych, spadek ten wyznaczamy zazwyczaj przy jakimś średnim stanie. Jeśli możemy zmierzyć spadek zwierciadła przy różnych stanach, to należy wykonać to nieodzownie, ażeby uzyskać możność ustalenia pewnego prawa zmian spadku zależnie od zmian stanu wód w rzece, ażeby następnie stąd wyznaczyć w przybliżeniu spadek przy stanie najwyższym.

Jeżeli z jakichbądź powodów nie jest możliwe przeprowadzenie takich obserwacji, to w ostateczności zmuszeni jesteśmy do uwzględnienia spadku przy średnim stanie, o ile kierunek prądu W. w. zgodny jest z kierunkiem koryta m. w. w przeciwnym bowiem razie t. j. kiedy prąd. W. w. kieruje się krótszą, prostszą drogą, jako spadek z W. w. należałoby przyjąć spadek, wyznaczony z różnicy pomiarów badanego zwierciadła na początku i końcu, odniesionej do skróconej odległości między punktami obserwowanymi.

Przy projektowaniu mostów, położonych poniżej zakładów, o sile wodnej należy liczyć się z ewentualnością przerwania grobli stawu i runięcia masy wód pod most drogowy.

W takim wypadku należy zbadać, czy przerwanie grobli już miało kiedykolwiek miejsce, jaką była szerokość i głębokość wyrwy i przy jakim stanie wody katastrofa nastąpiła.

Te dane pozwolą osądzić z jaką masą wód w najniekorzystniejszym wypadku musimy się liczyć przy ustalaniu otworu mostowego.

Odnośnie mostów, połączonych bezpośrednio z urządzeniami wodnemi M. R. P. udzieliło szczegółowych wskazówek przy rozp. z dnia 13.III 1923 r. L. XIII-222/23.

Wogóle łączenie obu urządzeń powoduje uciążliwość dla ruchu na drogach publicznych, przeto należy dążyć, aby urządzenia drogowe były dla siebie samoistne i nie obciążone używalnościami.

O ile nie można uniknąć połączenia nasypu drogowego z przegrodą piętrzącą i mostu ze szluzą, natenczas, godząc się na współużywanie tych urządzeń, należy przy komisji wodno-prawnej, w której odnośny Zarząd Drogowy powinien wziąć udział, ustalić: 1—warunki założenia i u-

żytkowania oraz II — rozdział tak kosztów budowy, jak i utrzymania budowli.

W każdym wypadku należy zważyć, czy leży w interesie funduszu drogowego, aby przegroda dla stawu prywatnego była zarazem nasypem drogi publicznej, a szluza opierała się o most na takiej drodze.

Przy ocenianiu potrzeby łączenia urządzeń drogowych z urządzeniami zakładów wodnych nie należy się kierować potrzebami stron interesowanych, lecz przedewszystkiem miarodajne być winny względy publiczne.

Zdjęcia terenowe, potrzebne do opracowania projektu mogą być wykonywane przez studentów-praktykantów pod ścisłą kontrolą nad temi pracami ze strony kierownika Zarządu Drogowego, który udzielić winien szczegółowych wskazówek, tak co do wyboru miejsca, w których przekroje poprzeczne mogą być zdjęte, jako też co do całokształtu powierzonych im robót.

Opracowanie projektów technicznych powinno być uskutecznione zawczasu t. zn. przynajmniej na dwa lata przed zamierzonem rozpoczęciem budowy, a to celem umożliwienia odnośnym władzom należytego sprawdzenia i zakwalifikowania projektu oraz celem wstawienia potrzebnych sum do preliminarza budżetowego.

Łącznie z projektem mostu winien być opracowany projekt dojazdów do mostu i grobli w terenie zalewowym, tak, że kosztorys winien obejmować wydatki na budowę mostu razem z budową grobli.

Przyjęcie ekonomiczniejszego typu dróg.

Ogrom pracy w dziedzinie budowy dróg i szczupłość funduszów zmusza nas do szukania sposobów, ażeby budowa kilometra drogi wypadła jaknajtaniej przy zachowaniu jednak wszelkich wymagań technicznych.

Najwyższą pozycją kosztorysu budowy drogi, jak wiadomo jest dostawa materjału kamiennego zwłaszcza w powiatach ubogich w odpowiedni materjał.

Jeżeli w tych powiatach koszt budowy kamiennej nawierzchni wynosi około 70% ogólnych kosztów budowy, to musimy się zastanowić, czy nie byłoby możliwe zmniejszenie tego kosztu.

Ponieważ przekrój normalny dla dróg ważniejszych przy szerokości jezdni 4,0 i 4,5 m. nie może uledz zmianom i musi tu być zastosowany wyższy typ nawierzchni, wykonanej jako nawierzchnia bita, lub bruk z półkostek, to jednak materjały te, zastosowane do dróg podrzędniejszych o znaczeniu lokalnem należałoby uważać narazie za zbyt kosztowne. Dla dróg takich za zupełnie odpowiednią i wystarczającą możnaby przyjąć nawierzchnię tańszą, a mianowicie brukowaną kamieniem polnym, lub łamanym.

Dalszą oszczędność moglibyśmy osiągnąć przez redukcję szerokości jezdni do 3,0 m. nie zmniejszając przepisanej dla dróg II klasy szerokości w koronie 6,5 m. przy równoczesnem przeznaczeniu jednego pobocza na drogę letnią. Jeśliby zatem całkowita szerokość korony drogi wynosiła 6,5 m. to składałaby się ona z pobocza o szerokości 1,0 jezdni, 3,0 m. i drogi letniej 2,5 m.

Jako zarzut przeciwko zastosowaniu jezdni 3,0 metrowej podnosi się możliwość tworzenia się kolein, ale przecież zarzut ten dotyczy również jezdni 4-metrowej, zatem nie może być zwłaszcza w naszych warunkach, uważany za istotny, tem więcej, że użycie jej będzie znacznie mniejsze przy istnieniu drogi letniej, która przyjmie na siebie znaczną część ruchu kołowego.

Niewątpliwie nawierzchnia brukowana nie jest wygodną dla jazdy, ale w porze suchej mamy do dyspozycji drogę letnią, ta niewygoda zatem nie będzie znowu tak wielką, gdyż będzie istniała tylko w porze nie odpowiedniej dla jazdy po drodze gruntowej.

Konkretne korzyści materjalne przy zastosowaniu powyższych zmian w typie przekroju normalnego dla dróg o znaczeniu lokalnem wyraża się w następującem zestawieniu kosztów budowy nawierzchni:

1) Dla 1 km. drogi o szerokości jezdni **4,0 m. szabrowej:**

kamień (0.14 × 4,0 × 1000) = 560 m³ po 30 zł. = ...	16.800 zł.
tłuczka: 560 m³ × 4.0 zł. . . .	2.240 „
podkład kamienny: 0,15 × 4 × 100 = 600 m³ po 8 zł, = ...	4.800 „
ułożenie podkładu: 4.0 × 1000 = 400 m² po 0.40 zł. = . . .	1.600 „
piasek: 0.15 × 4 × 100 = 600 m³ po 8 zł. =	4.800 „
Wałowanie wraz z rozsypaniem szabru =	1.500 „
Razem:	31.740 zł.

2) Dla drogi o szerok. jezdni **4.0 m. brukowanej:**

kamień: 0.17 × 4.0 × 1000 = 680 m³ po 30 zł. = ...	20.400 zł.
brukowanie 4,0 × 1000 = 4000 m² po 0.80 zł. = . . .	3.200 „
piasek: 0.7 + 4 × 1000 = 680 m³ po 8 zł. = ...	5.440 „
Razem	29.040 zł.

3) Dla drogi o szerok. jezdni **3.0m. brukowanej:**

kamień 0.17 × 3 × 1.000 = 510 m³ po 30 zł. =	15.300 zł.
brukowanie 3.0 × 1000 = 3000 m² po 0.80 zł. =	2.400 „
piasek 0.17 × 3.0 × 1000 = 510 m³ po 8 zł. =	4.080 „
Razem:	21.780 zł.

Ponieważ wszystkie inne roboty będą dla tych trzech wypadków z niewielką różnicą te same, to przychodzimy do wniosku, że zamiast 2 kilometrów drogi o nawierzchni szabrowej 4.0 m. szerokiej, możemy wybudować około 3-ch km. drogi brukowanej 3.0 m. szerokiej.

Spółki Drogowe.

Dalszym ważnym czynnikiem, mogącym przyczynić się do rychłego osiągnięcia wydatnych rezultatów przy rozbudowie dróg są Spółki Drogowe.

Artykuły 25, 26 i 27 Ustawy z dnia 10 grudnia 1926 r. ustalają ogólne zasady, na jakich możliwe jest powstanie Spółki drogowej, zaś rozp. M. R. P. z dnia 8 października 1921 r. zasady te rozwija i ustala wzorowy statut spółki.

Celem spółki drogowej może być budowa lub utrzymanie określonych odcinków dróg samorządowych wszystkich kategoryj, a więc wojewódzkich, powiatowych i gminnych, o ile budowa lub utrzymanie danej drogi przekracza możność finansową odnośnego związku samorządowego, lub też o ile związek ten nie przewidział budowy danej drogi w swoim programie budowy dróg.

Spółki drogowe powstają z inicjatywy grona zainteresowanych, którzy dobrowolnie powołując spółkę do życia, są jej założycielami.

Pierwszą czynnością założycieli spółki jest opracowanie statutu, który ma obejmować: wykaz członków spółki, jej zakres działania, źródła dochodowe i rozkład obowiązujących opłat.

Członkami spółki drogowej mogą być zarówno osoby fizyczne jak i prawne, a więc: właściciele posiadłości ziemskich, właściciele nieruchomości miejskich, zakłady przemysłowe i handlowe oraz gromady wiejskie, gminy wiejskie i miejskie.

Cel, dla jakiego spółka powstała, musi być przez inicjatorów ściśle określony t. zn. musi być wyraźnie oznaczony odcinek drogi, czy też most, który będzie kosztem spółki budowany, lub utrzymywany przyczem muszą być wiadome przy najmniej w przybliżeniu ogólne koszta budowy czy utrzymania tego odcinka. Zazwyczaj grono zainteresowanych w urzeczywistnieniu przedsięwzięcia nie będzie ograniczało się do grupy inicjatorów. Poza tą grupą zawsze znajdzie się szereg zainteresowanych, którzy z tego, czy innego powodu będą usiłowali uchylić się od udziału w spółce. Z drugiej zaś strony stopień zainteresowania poszczególnych członków spółki i osób interesowanych stojących poza spółką nie jest jednakowy. Otóż zadaniem inicjatorów—założycieli jest ustalenie całego grona zainteresowanych, łącznie z pozostającymi poza spółką oraz ustalenie stopnia zainteresowania poszczególnych osób tego grona, względnie i ewentualnych korzyści poszczególnych członków z urzeczywistnienia zamierzeń.

Art. 26 ustawy drogowej daje spółce b. ważne uprawnienie, mocą którego, spółka powstać może na żądanie grupy osób interesowanych nawet przy braku zgody ze strony części interesowanych, pod warunkiem, że założyciele spółki zadeklarują poniesienie przynajmniej dwóch trzecich części kosztów budowy, czy utrzymania drogi.

W tym wypadku spółka zawiązuje się przymusowo na podstawie orzeczenia Wydziału Powiatowego, wydanego na wniosek założycieli, a wcielającego do spółki przymusowo tych z pośród interesowanych, którzy dobrowolnie do niej nie przystąpili.

Przymusowi członkowie pokrywają pozostałą część kosztu, nie pokrytą przez dobrowolnych członków.

Zależnie od stopnia zainteresowania członków spółki, ustalonego przez założycieli, określa się wysokość udziałów poszczególnych interesowanych, w procentach kosztów wykonania zamierzonego celu spółki.

Udział może być wpłacany w gotówce, lub też wnoszony w naturze.

W razie nie wpłacenia udziału, może on być ściągnięty w drodze egzekucji administracyjnej, tak jak inne podatki i opłaty komunalne.

Władzą nadzorczą nad działalnością Spółek drogowych jest Wydział Powiatowy, który czuwa nad umiejętnem i prawidłowem prowadzeniem spraw Spółki.

Jak w każdej instytucji tego rodzaju, od osobistych cech organizatorów, względnie członków Zarządu, zależy w głównej mierze postęp w realizowaniu zamierzeń Spółki.

Panowie Kierownicy Zarządów Drogowych winni jaknajenergiczniej współdziałać z miejscowymi organami samorządowymi w propagowaniu idei tworzenia Spółek drogowych, które, jak to z powyższego widoczne, są dostatecznie wyposażone w środki prawne, ażeby być zdolnemi do twórczej pracy.

Urząd Wojewódzki (Okręgowa Dyrekcja Robót Publ.) ze swojej strony poczyni starania, ażeby powstające Spółki drogowe uzyskały pomoc materjalną, w formie zapomóg ze strony Skarbu Państwa.

Wybór systemu prowadzenia budowy.

a) Przedsiębiorczy i gospodarczy:

Rozróżniamy dwa systemy prowadzenia robót i wykonywania dostaw: sposobem gospodarczym i sposobem przedsiębiorczym.

Sposób gospodarczy będzie wtedy, jeżeli robotę wykonujemy we własnym zarządzie t. j. przy pomocy własnego personelu technicznego i własnymi lub wydzierżawionymi narzędziami, w odróżnieniu od sposobu przedsiębiorczego, kiedy wykonanie roboty lub dostawy oddajemy osobie trzeciej, która podejmuje się wykonania pewnej ściśle określonej ilości robót za umówioną sumę. W tym wypadku cała organizacja robót, najem robotników i tp. należą do obowiązków przedsiębiorcy.

Znaczne opłaty podatkowe i zysk przedsiębiorczy zmuszają go do odpowiednio wysokiej kalkulacji cen i stanowią znaczny procent ogólnych kosztów budowy, od procentu tego wolne są koszta budowy, prowadzonej we własnym zarządzie.

Nie należy jednak sądzić, że właśnie o ten procent koszta budowy we własnym zarządzie będą mniejsze, gdyż koszta te zależne są od osobistych właściwości personelu technicznego i od mniejszej lub większej gorliwości kierownictwa i zdolności organizacyjnej, wówczas kiedy przedsiębiorca jest bezpośrednio zainteresowany w wyszukiwaniu jaknajtańszych źródeł zakupu i w jaknajwiększem wyzyskaniu wydajności pracy robotnika.

Musimy mieć na uwadze, że przedsiębiorca zużyje dużo czasu i nakładu energji zanim znajdzie materjał, którego cena odpowiadałaby jego kalkulacjom i że stale zatrudniony przezeń ro-

botnik ukwalifikowany może się zadawalniać mniejszym zarobkiem, aniżeli wówczas kiedy jest przez nas do danej tylko roboty zaangażowany.

Ponadto od przedsiębiorcy żądamy odpowiednich gwarancji materjalnych, zabezpieczających należyte wykonanie budowy i jej trwałość, których zazwyczaj udzielić nie może kierownik, własnego zarządu jakkolwiek nie pomija się faktu, że dysponuje on również poważnym kapitałem w formie opinji dobrego fachowca.

Wynika z powyższego, że nie można zgóry przesądzać i orzec, że ten albo inny system stosować należy we wszystkich wypadkach, przeciwnie dla każdego wypadku należy liczyć się ze specjalnymi warunkami właściwymi danym robotom, czy dostawom i zależnie od wyniku badań winien Wydział Powiatowy zdecydować sposób, w jaki roboty te prowadzone być mają.

W każdym razie należy się spodziewać, że przy odpowiednio dobranym personelu technicznym system gospodarczy będzie korzystniejszym od przedsiębiorczego.

Mógłby on być bezwzględnie korzystniejszym, gdyby kierownika budowy ożywiały pobudki i cechy analogiczne z przedsiębiorcą.

Niektóre samorządy powiatowe wykonywujące budowę dróg we własnym zarządzie już wprowadziły, a niektóre zamierzają wprowadzić system premjowania inżynierów, kierujących budową, zależnie od ilości wybudowanych kilometrów nowej drogi, lub też wyznaczają kierownikowi budowy, pewien procent od ogólnych kosztów budowy.

Zwrócić trzeba uwagę, że ten drugi sposób jest nieodpowiedni, gdyż czyni inżyniera zainteresowanym nie w ilości wykonanej roboty, lecz w wysokości wydatkowanych sum pieniężnych, co zawsze wywoływać będzie zrozumiałe komentarze.

Mając na względzie powyższe uwagi należałoby zalecić wykonywanie wszelkich robót drogowych, o ile możliwe, sposobem gospodarczym, natomiast dostawę matarjału kamiennego, którego brak na miejscu zmusza do sprowadzania z dalszych okolic, oddawać przedsiębiorcy.

Sposobem przedsiębiorczym można również wykonywać budowę większych objektów stałych, do czego potrzebny jest specjalny fachowy personel.

Wałowanie nawierzchni szosowej, jako wymagające szczególnej troskliwości i dozoru, winno się wykonywać przy konserwacji dróg zawsze we własnym zarządzie.

Jeżeli Wydział Powiatowy poweźmie decyzję ażeby robotę lub dostawę przy budowie drogi samorządowej powierzyć przedsiębiorcy, to należy bezwzględnie przestrzegać, ażeby stosowano się do rozesłanych w swoim czasie „Przepisów tymczasowych o oddawaniu państw. dostaw i robót w zakresie działania Ministerstwa R. P.“, zatwierdzonych rozporz. Ministerstwa R. P. za L. III. 396/26, jako normujących i zabezpieczających właściwy tok postępowania przy robotach i dostawach, które mają być wykonane sposobem przedsiębiorczym.

b) Ciągły i fragmentaryczny:

Prawie wszystkie samorządy, które budują drogi bite, prowadzą budowę w dwu lub kilku punktach powiatu równocześnie. W ciągu pierwszych kilku lat istnienia samorządów powiatowych przeważnie budowano tylko jeden odcinek drogi w powiecie, następnie jednak czyniąc zadość życzeniom ludności innych okolic, Sejmik równocześnie otwierał budowę na innym odcinku.

Nie jest to oczywiście pożądane z punktu widzenia technicznego, gdyż utrudnia kierownictwu należyty nadzór nad prawidłowem wykonywaniem budowy, jednak ze względu na potrzebę poprawy warunków gospodarczych powiatu, musimy się z tym pogodzić, a nawet winniśmy zalecić, ażeby wszędzie, gdzie ludność zadeklaruje dostawę materjału w ilości dostatecznej do wybudowania przynajmniej 1 klm. drogi, budowa mogła być rozpoczęta, przestrzegając, ażeby koszta administracji pozostawały w odpowiednim stosunku do ilości zamierzonych robót. Wtedy większy zakres ludności ma szybko doraźne korzyści, a widząc realne rezultaty swoich świadczeń, tem chętniej ponosi ona dalsze ofiary na rzecz budowy dróg.

Wywieramy w tem sposób wpływ na uświadomienie szerokich mas ludności powiatu, co do konieczności rozwoju budownictwa drogowego, odnosi się to nietylko do okolic obfitujących w kamień, ale także i do tych, które miejscowego kamienia nie posiadają. Pierwszeństwo należy zawsze udzielać odcinkom, należącym do wcześniejszej kolejności w ustalonym programie.

Dalszym motywem przemawiającym za zaleceniem wykonywania budowy w różnych punktach danej drogi jest dążenie do jaknajrychlejszego poprawienia jej stanu. Są bowiem drogi, które z większym lub mniejszym trudem przebyć się dadzą w każdej porze roku i tylko niektóre jej odcinki, jako najbardziej uciążliwe dla komunikacji, są jak to się mówi, nie do przebycia. Otóż trudno byłoby odmówić słuszności, gdyby ludność zażądała rozpoczęcia budowy od tych właśnie najgorszych miejsc. W takie najgorsze miejsca każda prawie droga obfituje, a przez ich usunięcie jazda na całej drodze odrazu staje się możliwą.

W końcu należy zwrócić uwagę na konieczność zajęcia się odcinkami dróg, które łączą, czy to istniejące drogi bite, czy też ważniejsze ośrodki powiatu, ze stacjami kolejowemi, a to celem ułatwienia odpływu produkcji rolnej bo tych recypientów, jakiemi są koleje żelazne.

Wogóle usiłowania nasze powinny zmierzać do tego, ażeby, unikając szablonu, starać się zaspokoić najistotniejsze w zakresie drogowym potrzeby życiowe powiatu, budząc równocześnie zainteresowanie jaknajszerszych kół ludności przez stwarzanie korzystnych warunków komunikacyjnych w różnych okolicach powiatu i wciągając ją w sposób wyżej omówiony do bezpośredniego udziału przy budowie dróg.

238.

L. 1790/VII.

PROTOKUŁ

z zebrania organizacyjnego, Towarzystwa Przemysłu Ludowego w Lublinie

odbytego dnia 21.VI 27 r. w sali Stow. Urz. Państw. przy ul. Początkowskiej w Lublinie.

Zebranie trwało od godz. 18.40 do godz. 21. Protokułował referent Urz. Wojewódzkiego p. Janisławski Kazimierz. Obecnych 35 osób. Zebranie zostało zwołane przez Komitet Organizacyjny Tow. Przem. Ludowego za zaproszeniami.

Zebranie zagaja p. Wojewoda Lubelski Remiszewski witając zebranych, wskazując na cel niniejszego zebrania, oraz na szczytne cele jakie będzie miało przed sobą Tow. Przem. Ludowego w Lublinie do wypełnienia na terenie Woj. Lubelskiego. Kończąc swe przemówienie p. Wojewoda wysuwa na przewodniczącego zebrania kandydaturę p. Kłopotowskiego.

P. Kłopotowski ze swej strony na przewodniczącego zebrania wysuwa kandydaturę p. Wojewody, co zebrani jednomyślnie akceptują. Na assesorów p. Wojewoda powołuje pp. Zylską, Ostowicza, Miazgę i Pajdowskiego. Z kolei P. Wojewoda odczytuje porządek dzienny zebrania, który się przedstawia następująco:

1) zagajenie,
2) wybór prezydjum,
3) referat o przemyśle ludowym,
4) organizacja Towarzystwa Przemysłu Ludowego:
   a) uznanie się za Walne Zgromadzenie członków,
   b) przyjęcie statutu,
   c) wybory Władz Towarzystwa (Zarząd-Komisja Rewizyjna)
5) sprawa bazaru,
6) wolne wnioski.

Zebrani przyjmują zgłoszony porządek dzienny bez sprzeciwu.

Uważając dwa pierwsze punkty porzadku dziennego za wyczerpane p. Wojewoda przechodzi do punktu 3.

P. inż. Kryński Tadeusz wygłasza referat o przemyśle ludowym.

Po referacie wywiązała się ożywiona dyskusja, w której zabierają głos:

Dr. Garbaczewski zapytuje na jakich terenach działają Tow. Przem. Ludowego.

P. Kryński wyjaśnia, że terenem szerokiej ekspansji Tow. Przem. Lud. są dotychczas województwa: Poznańskie, Warszawskie i Białostockie, oraz cała Małopolska.

P. Kłopotowski zastanawia się nad zagadnieniem, czy mające powstać stowarzyszenie winno być instytucją samodzielną, czy też oddziałem stowarzyszenia warszawskiego.

P. Kryński nawiązując do przemówienia p. Kłopotowskiego oświadcza się za powołaniem do życia w Lublinie oddziału Tow. Warszawskiego.

Dr. Grużewski prosi o stwierdzenie na podstawie listy obecności jakie ośrodki przemysłu ludowego są reprezentowane.

P. Kryński stwierdza, że są reprezentowane następujące gałęzie przemysłu ludowego: Tkactwo (pow. Krasnystaw, Biłgoraj, Puławy, Zamość — Sukiennictwo (pow. Puławy), Rzeźbiarstwo i snycerstwo (pow. Puławy), Obręczarstwo (Kazimierz nad Wisłą), Koszykarstwo (Lublin).

Wobec wyczerpania tego punktu porządku dziennego zebrani przechodzą do punktu następującego t. j. 4-go.

Zebrani przyjmują bez sprzeciwu wniosek p. Szyszki, by zebranie niniejsze uznać za Walne Zgromadzenie członków Tow. Przed. Lud. w Lublinie.

W myśl przyjętego porządku dziennego z kolei p. Kryński odczytuje statut Tow. Przem. Lud. opracowany przez Kom. Pop. P. L. przy M. P. i H. w Warszawie.

Po odczytaniu części I-ej statutu p. Wojewoda otwiera nad nią dyskusję, w której zabierają głos:

P. Szaynowski stwierdza, że zasadniczej wagi zagadnieniem jest ustalenie czy stowarzyszenie ma być instytucją samodzielną, czy też oddziałem stow. warszawskiego. W zależności od tego zostanie przyjętym albo odczytywany statut albo też trzeba będzie przyjąć statut opracowany dla Oddziałów przez Warszawskie Tow. Pop. Przem. Lud.

P. Szyszko wypowiada się za powołaniem do życia samodzielnego stowarzyszenia, zgłaszając odpowiedni wniosek.

P. Dudek wypowiada się przeciwko tworzeniu w Lublinie Oddziału twierdząc, że Warszawskie Tow. Pop. Przem. Lud. nie pracuje tak sprężyście i intensywnie jak to dawniej miało miejsce. Zdaniem mówcy samodzielność daje gwarancję lepszej, chętniejszej pracy. Społeczeństwo będzie miało również większe zaufanie do stowarzyszenia samodzielnego.

P. Pajdowski wypowiada się za stworzeniem w Lublinie Oddziału.

Dr. Garbaczewski wypowiada się za scentralizowaniem poszczególnych Tow. Przem. Lud. w Warszawie przez nadanie im charakteru oddziałów.

P. Kryński wyjaśnia stosunek centrali Warszawskiej do poszczególnych oddziałów.

P. **Wojewoda** zarządza głosowanie nad tem, czy stowarzyszeniu należy nadać charakter oddziału czy też instytucji samodzielnej.

W przemówieniu swojem p. Wojewoda stwierdza, że nie widzi poważnych argumentów, któreby uzasadniały konieczność tworzenia samodzielnego stowarzyszenia. Natomiast widzi cały szereg plusów jakie dać może utworzenie oddziału. Zdaniem p. Wojewody utworzenie oddziału nie przesądza bynajmniej sprawy na przyszłość. Każ-

dej chwili o ile stosunek ten będzie dla oddziału Lubelskiego niewygodnym będzie go można rozwiązać, tworząc stowarzyszenie samodzielne.

P. **Kryński** wyjaśnia dotychczas podjęte kroki przez Lubelski Urząd Wojewódzki i Komitet organizacyjny na polu uruchomienia przemysłu ludowego i w sprawie zorganizowania T-wa Przem. Lud. w Lublinie. Nadto mówca wyjaśnia stosunek materjalny Centrali Warszawskiej do jej oddziałów prowincjonalnych.

P. **Zylska** wskazuje na nadmierną formalistykę jaka ma miejsce w Warszawskiem T-wie Pop. Przem. Lud.

P. **Wojewoda** ustala stosunek Tow. Przem. Lud. do Bazaru Przem. Lud. stwierdzając, że Bazar jako taki będzie instytucją całkowicie lokalną i niezależną od analogicznej instytucji Warszawskiej i Tow. Przem. Lud. w Warszawie.

P. **Szyszko** wobec gruntownego wyjaśnienia sprawy cofa swój ostatni wniosek.

W głosowaniu 30 osób wypowiada się za utworzeniem oddziału przeciw 2 osoby. Wobec uchwalenia, iż stowarzyszenie ma mieć charakter oddziału p. Kryński odczytuje w dalszym ciągu statut, lecz jedynie w celach informacyjnych.

Zebranie podporządkowuje się statutowi Warszawskiego T-wa Przem. Lud.

P. **Wojewoda** oznajmia zebranym, że na skutek starań Urzędu Wojewódzkiego na posiedzeniu wdniu 7.VI b. r. uchwalił Komitet Pop. Przem. Lud. przy M. P. i H. zarezerwować pewną sumędla Tow. Przem Lud. w Lublinie po ukonstytuowaniu się Tow.

P. **Kryński** proponuje ustalenie składek w następującej wysokości:

Wpisowe 2 zł.

Składka roczna 6 zł. (50 gr. mies.), dla organizacji wpis 25 zł. (mies. 5 zł.)

Członk. popier. nie mniej 10 zł. czł. protekc. nie mniej 100 zł.

Dr. Grużewski zastrzega, że w statucie Warszawskiego T-wa może być już ustaloną wysokość składki. Wobec tego, by uchwała zebrania nie weszła w kolizję ze statutem proponuje, by uchwalone składki obowiązywały o tyle o ile kategorycznie nie ustala wysokości składek stat Warszawskiego T-wa.

W głosowaniu zebrani przyjmują proponowane składki wraz z wnioskiem D-ra Grużewskiego.

P. Wojewoda zarządza 10-io minutową przerwę.

W czasie przerwy odbył się pokaz wytworów lokalnych przemysłu ludowego. Reprezentowane były:

1) Zakład rzeźbiarsko-snycerski p. Żylskiej w Nałęczowie.

2) Spółdzielnia Tkacka dawnych uczenic przy Szkole Gospodarczej w Teodorówce pow. Biłgorajskiego.

Wyroby czysto lniane (ręczniki, firanki, ścierki, serwety. fartuszki (i pasiaki) wełniane i bawełnione).

3) Zakład p. Ostowicza w Szczebrzeszynie. Wyroby wełniane, bawełniane i lniane (portjery, laufry, kapy na łóżka, serwety, serwetki, pasiaki, sukienki łowickie).

4) Zakład p. Dudka w Krasnymstawie. Wyrabia wszelkie rzeczy w zakresie tkactwa.

5) Zakład p. Boratyńskiego Alberta w Opolu. Wyrabia koce, derki, sukna na burki, materjały garniturowe.

6) Szkoła Ziemianek w Nałęczowie dział tkactwa (Szkoła gospodarcza dla dziewcząt). Wyroby płócienne i pasiaki.

7) Wytwórnia wyklejników i wycinanek p. Dobrzyńskiego w Garbowie.

Po przerwie zabiera głos p. Wojewoda stawiając wniosek, że zebrani na sali, a którzy podpisali listę obecności tem samem zgłaszają swój akces do stowarzyszenia.

Wniosek ten zebrani przyjmują bez sprzeciwu, jedynie kpt. W. P. Jamka-Koperski uzależnia swe przystąpienie w zależności od decyzji władz wojskowych.

P. Wojewoda odczytuje zgłoszoną listę kandydatów do zarządu, Komisji Rewizyjnej i zastępców Komisji Rewizyjnej. Zebrani listę akceptują bez sprzeciwu wobec czego przechodzą:

do Zarządu p.p.

1) Wojewoda Remiszewski
2) Starosta Biłgorajski Bobek,
3) Szyszko,
4) Miazga,
5) Dudek,
6) Dr. Garbaczewski,
7) E. Kłopotowski,
8) Kryński,
9) Żylska.

Do Komisji Rewizyjnej p. p.:

1) Szaynowski,
2) Lübek,
3) Wilko.

Na zastępców do Komisji Rewizyjnej p.p.:

1) Michniewski,
2) Pajdowski.

Przechodząc do następnego punktu porządku dziennego p. Kryński omawia charakter, cele i organizację Bazaru Przemysłu Ludowego.

P. **Wojewoda** stwierdza, że najbardziej zainteresowani sprawą Bazaru t. j. producenci są b. nielicznie na zebraniu reprezentowani. Sprawa Bazaru na bieżącem zebraniu ma charakter wyłącznie informacyjny i ma na celu zapoznanie zebranych z tym dalszym etapem pracy w dziedzinie przemysłu ludowego. Sprawą Bazaru należy zająć się wczesną jesienią t. j. wówczas gdy już będzie należycie funkcjonowało T-wo Przem Lud.

Dr. Grużewski zwraca uwagę na konieczność podjęcia bezzwłocznie przez Zarząd T-wa wstępnych prac organizacyjnych nad uruchomieniem Bazaru, przyczem zwraca uwagę, że udziały Bazaru mogą być wnoszone nietylko w gotówce, lecz również i w naturze.

P. **Kryński** wraca się do obecnych o wszczęcie energicznej propagandy na rzecz T-wa Przem. Lud. i Bazaru. W celach informacyjnych i agitacyjnych mówca odczytuje statut Bazaru.

Ponieważ nikt w wolnych wnioskach nie zabiera głosu P. Wojewoda zamyka posiedzenie, zwracając się do zebranych z apelem, by byli rozsadnikiem idei Tow. Przem. Ludowego i Bazaru.

Po zebraniu odbyło się pierwsze posiedzenie zarządu, na którem ukonstytuował się on w następujący sposób:

1) Prezes p. Remiszcwski Wojewoda Lub.
2) vice-prezes p. E. Kłopotowski,
3) skarbnik Dr. Garbaczewski,
4) sekretarz inż. Kryński,
5) zast. sekr. p. Żylska.

C.

OGŁOSZENIA:

1) Licytacje i postępowania spadkowe.

Po raz pierwszy:

Wydział Hipoteczny w Hrubieszowie obwieszcza, iż otwarto postępowania spadkowe po zmarłych:

Józefie Gancarzu, wierzycielu sumy 2000 rubli z odsetkami. subintabulowanych w wykazie hipotecznym nieruchomości w Hrubieszowie Nr. hipoteczny 357.

Wolfie-Jojnie i Szajndli małżonkach Heringach, właścicielach sklepu w Hrubieszowie Nr. hipoteczny 41.

Termin zamknięcia postępowań spadkowych i regulacji powyższych spadków wyznaczony został na dzień 7 lutego 1928 roku, w którym interesowani winni zgłosić prawa swoje do takowych w kancelarji hipotecznej w Hrubieszowie pod skutkami prekluzji.

Wydział Hipoteczny powiatu Sokołowskiego obwieszcza, że na dzień 15 października 1927 r. wyznaczony został termin do pierwiastkowych regulacji hipotek dla następujących nieruchomości:

1) osady włościańskiej w obrębie wsi Kosów-Ruski, powiatu Sokołowskiego, o przestrzeni około 3 morgów ziemi i łąki, pozostałej po zmarłym Boruchu-Wólfie Rogowym' należącej obecnie do Srula-Lejby Ternera i innych spadkobierców po Cheni-Fejdze z Rogowych Ternerowej.

2) nieruchomości miejskiej w Sokołowie, przy ulicy Kupiętyńskiej pod Nr. 3, składającej się z domu drewnianego i placu o ogólnej przestrzeni 1056 metrów kwadratowych, należącej do Stanisława i Cecylji małżonków Krzestowskich i Stanisława i Jadwigi małżonków Włodawiec.

3) osady szlacheckiej w obrębie wsi Sikory-Duże, gminy Kudelczyn, powiatu Sokołowskiego, składającej się z 28 morgów 211 prętów gruntu z budynkami, należącej dawniej do Juljana Rucińskiego, a obecnie do Władysława i Marjanny małżonków Jaworowskich, jako nabytej od Aleksandry Rucińskiej

i 4) nieruchomości miejskiej w obrębie miasta Sokołowa, pozostałej po zmarłej Ludwice z Matyszków Kozak, składającej się z kolonji o przestrzeni 12 morgów gruntu z lasem, należącej obecnie do jej spadkobierców: męża Jana Kozaka i dzieci ich Stefanji i Wiktorji Kozak i Jadwigi zamężnej Pawlickiej.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa w kancelarji hipotecznej w Sokołowie pod skutkami prekluzji.

Pisarz Wydziału Hipotecznego
przy Sądzie Pokoju w Sokołowie
J. Bieliński.

Akt Nr. 243/27 r.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Białej-Podlaskiej, J. Gałach, mający kancelarję w tymże mieście, niniejszym obwieszcza, że w dniu 3 października 1927 r. od godziny 10 rano w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej-Podlaskiej, na zaspokojenie należności wierzyciela hipotecznego Władysława Braunszteina; odbędzie się sprzedaż publiczna dóbr ziemskich Turna położonych w gminie Turno, powiatu Włodawskiego, województwa Lubelskiego, należących przez zastrzeżenie do Tomasza hr. Potockiego i innych, przestrzeni dwieście pięćdziesiąt (250) morgów i 115 prętów i zabudowań w tym majątku znajdujących się — domu mieszkalnego zwanego pałacem drugiego domu drewnianego, starego czworaka, dwóch stajni, stodoły, szopy i szpichrza bez inwentarza roboczego i narzędzi rolniczych.

Dobra te mają uregulowaną księgę hipoteczną, przechowywaną w Wydziale Hipotecznym przy Siedleckim Sądzie Okręgowym, w zastawie lub dzierżawie nie są, lecz znajdują się w Posiadaniu parcelantów Knopmachera, Makarczuka i innych, którzy takowe użytkują.

Dobra te zgodnie z działem IV wykazu hipotecznego obciążone są długami i różnymi obowiązkami hipotecznymi, a mianowicie: pod Nr. 1 sumą 10000 złotych pożyczki Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, pod Nr. 6 sumą 10000 rubli z kaucją i %, pod Nr. 10 kaucją w kwocie 16400000 marek, pod Nr. 11 sumą 7750 złotyuh z kaucją, pod Nr. 12 długiem 15000 złotych z kaucją, pod Nr. 13 i 14 ostrzeżeniami dla sum 1240 złotych i 450 złotych i pod Nr. 15 kaucją 25692 złote. W dziale III wykazu hipotecznego szczegółowo wymienione ścisniania własności i ciężary.

Licytacja powyższych dóbr na zasadzie opisu dokonanego przez Komornika Sądowego na powiat Włodawski W. Skibniewskiego w dniu 15 lutego 1927 roku, rozpocznie się od sumy sześćdziesięciu tysięcy (60000) złotych.

Życzący sobie przyjąć udział w licytacji, przed rozpoczęciem takowej, winni złożyć Komornikowi prowadzącemu licytację, wadjum (kaucję) w kwocie sześciu tysięcy (6000) złotych i na żądanie dowód obywatelstwa Polskiego.

Opis, szacunek i inne dokumenty, tyczące się tej sprzedaży, mogą być przejrzane w kancelarji Sądu Okręgowego i u obwieszczającego Komornika w Białej-Podlaskiej w godzinach biurowych.

m. Biała-Podlaska, dnia 13 czerwca 1927 r.

Komornik Sądowy *J. Gałach.*

Akt Nr. 460/27 r.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Białej-Podlaskiej, J. Gałach, mający kancelarję w tymże mieście, niniejszym obwieszcza, że w dniu 3 października 1927 r. od godziny 10 rano w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej-Podlaskiej, na zaspokojenie wierzycieli Rzechulków, Lachowskiego i Woroszyło odbędzie się sprzedaż publiczna położonej w mieście Parczewie, pow. Włodawskiego, przy ulicy Rynek nieruchomości należącej do Fejliksa i Katarzyny małż. Dąbrowskich, składającej się z placu i istniejących na nim zabudowań murowanych—domu parterowego i 11 budek handlowych.

Nieruchomość ta w zastawie lub dzierżawie nie znajduje się. Przed wojną nieruchomość miała uregulowaną księgę hipoteczną, przechowywaną w Wydziale Hipotecznym przy Sądzie Pokoju we Włodawie oznaczona była hipotecznym Nr. 40, lecz w czasie wojny Europejskiej księga ta wraz z całym archiwum hipotecznym została zniszczona i księga tej nieruchomości nie jest wznowiona.

Licytacja wspomnianej nieruchomości na podstawie opisu dokonanego przez Komornika na powiat Włooawski W Skibniewskiego w dniu 5 kwietnia 1927 roku, rozpocznie się od sumy 8000 złotych.

Życzący sobie przyjąć udział w licytacji, przed rozpoczęciem takowej winni złożyć Komornikowi, prowadzącemu licytację, wadjum (kaucję) w kwocie 800 złotych i na żądanie dowód obywatelstwa Polskiego.

Opis, szacunek i dokumenty, tyczące się sprzedaży, mogą być przejrzane w kancelarji Sądu Okręgowego i u obwieszczającego Komornika w Białej-Podlaskiej w godzinach biurowych.

m. Biała-Podlaska, 30 czerwca 1927 r.

Komornik Sądowy *J. Gałach.*

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Białej-Podlaskiej J. Gałach, mający kancelarję w tymże mieście, niniejszym obwieszcza, że w dniu 3 października 1927 r. od godziny 10 rano w Sali Posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej-Podlaskiej, na zaspokojenie należności parafji Konstantynów, odbędzie się sprzedaż publiczna zabudowań drewnianych należących do dłużnika Jana Guza a) domu drewnianego niewykończonego z przybudówką krytego słomą, którego połowa nie jest jeszcze wykończona b) chlewka w części obitego deskami w lichym stanie i c) 65 kawałków starego podgnitego drzewa. Powyższy dom i chlewek pobudowane przez J. Guza na gruncie kościelnym pounickim położonym w osadzie Konstantynów, gminy Zakanale, powiatu Konstantynowskiego, województwa Lubelskiego i nabywca takowych winien znieść z tego gruntu wraz z 65 kawałkami drzewa.

Budynki w zastawie lub dzierżawie znajdują się i hipoteki nie mają. Licytacja domu, chlewka i drzewa z obowiązkiem zniesienia z placu, na którym istnieją, rozpocznie się od sumy 900 złotych.

Życzący sobie przyjąć udział w licytacji, przed rozpoczęciem takowej, winni złożyć Komornikowi prowadzącemu licytację, wadjum (kaucję) w kwocie 90 złotych i na żądanie dowód obywatelstwa Polskiego.

Opis, szacunek i inne dokumenty tyczące się tej sprzedaży, mogą być przejrzane w Kancelarji Sądu Okręgowego i u obwieszczającego Komornika w Białej-Podlaskiej w godzinach biurowych.

m. Biała-Podlaska, dnia 25 czerwca 1927 roku.

Komornik Sądowy *Gałach.*

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Białej-Podlaskiej J. Gałach, mający kancelarję w tymże mieście niniejszym obwieszcza, że w dniu 3 października 1927 roku o godzinie 10 rano w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej-Podl., na zaspokojenie należności wierzycieli Mikołaja Demczuka, Justyny Kuprjaniuk i Stefanji Panasiuk, odbędzie się sprzedaż publiczna części dóbr ziemskich Zahorów, gminy Piszczac, pow. Bialskiego, należącej przez zastrzeżenie do Aleksandra Kucharewicza przestrzeni 6 morgów 270½ prętów bez zabudowań.

Dobra Zahorów mają wieczystą księgę hipoteczną przechowywaną przy Siedleckim Sądzie Okręgowym.

Część Kucharewicza w zastawie lub dzierżawie i wspólnym z kim innym posiadaniu nie znajdzie się.

Zgodnie z działem IV wykazu hipotecznego na całych dobrach Zahorów ciążą pożyczki Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w 5% listach zastawnych pod Nr. 1 — 7550 rubli i pod Nr. 2 — 11050 rubli, zaś współwłasność Kucharewicza obciążona jest przez zastrzeżenie długami i kosztami na ogólną sumę 200 rubli i 1116 złotych 70 groszy.

Licytacja powyższych 6 morgów 270½ prętów na zasadzie opisu dokonanego w dniu 9 maja 1927 roku, rozpocznie się od suma 1500 złotych.

Życzący sobie przyjąć udział w licytacji przed rozpoczęciem takowej winni złożyć Komornikowi prowadzącemu licytację wadjum (kaucję) w kwocie 150 złotych i na żądanie dowód obywatelstwa Polskiego.

Opis, szacunek i inne dokumenty tyczące się tej sprzedaży, mogą być przejrzane w kancelarji Sądu Okręgowego i u obwieszczającego Komornika w Białej-Podlaskiej w godzinach biurowych.

m. Biała-Podlaska dnia 25 czerwca 1927 roku.

Komornik Sądowy *J. Gałach.*

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Zamościu, Wiktor Klaude, w Zamościu zamieszkały, na zasadzie art. 1133-1149 U. P. C, niniejszem ogłasza, że dla wyekzekwowania na rzecz Leokadji Sidor spłaty spadkowej w sumie 4641 zł. 90 gr. z kosztami, dnia 18 października 1927 roku, o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu odbędzie się publiczna sprzedaż z licytacji majątku nieruchomego nieletnich Władysława, Jana i Marjanny Mazurków.

Podlegająca sprzedaży nieruchomość położona jest we wsi Krasne, gm. Stary Zamość, pow. Zamojskiego, wojew. Lubelskiego, składa się z połowy osady włościańskiej, zapisanej w tab. likw. tejże wsi pod № 14 i 13, o przestrzeni 7 morgów 281½ pr. ziemi ornej w jednej działce, mając przywiązane ku sobie prawa do serwitutu leśnego w lasach Ordynacji Zamojskiej i ogólnego pastwiska.

Zabudowań, stanowiących własnością dłużników na osadzie tej niema, są natomiast budynki obce, a mianowicie: dom mieszkalny, stanowiący własność Anny Domino, oraz obora i stodoła — Leokadji Sidor.

Nieruchomość ta w zastawie i dzierżawie się nie znajduje, księgi hipotecznej urządzonej nie posiada, obciążona jest egzekwowaną spłatą, oraz prawem dożywotniego użytkowania w jednej czwartej części na rzecz Anny Domino i w jednej ósmej części na rzecz Józefa Mazurka i podlega sprzedaży w całkowitym komplecie według opisu, sporządzonego w dniu 14 kwietnia 1927 r. Sprzedaż z licytacji rozpocznie się od sumy szacunkowej 4000 zł.

W licytacji przyjmować mogą udział tylko osoby, mające prawo nabywać osady włościańskie, przy złożeniu rękojmi w wysokości 1/10 części sumy szacunkowej t. j. 400 złotych.

Warunki licytacyjne, tudzież dokumenty, dotyczące sprzedaży mogą być przejrzane w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu.

Zamość, dnia 22 czerwca 1927 r.

Komornik Sądowy *Wiktor Klaude.*

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Zamościu. Wiktor Klaude, w Zamościu zamieszkały, na zasadzie art, 1133-1149 U. P. C. niniejszem ogłasza, że dla wyegzekwowania na rzecz Marjanny Hyzowej, Rozalji Ostasz i Stanisława Korby sumy 4600 zł. 98 gr., dnia 18 października 1927 r., o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu odbędzie się publiczna sprzedaż z licytacji majątku nieruchomego Macieja Korby.

Podlegająca sprzedaży nieruchomość położona jest we wsi Pisklaki, gm. Łukowa, pow. Biłgorajskiego, woj. Lubelskiego, składa się z połowy osady włościańskiej, zapisanej w tab. likw. pod Nr. 13, o przestrzeni 9 morgów z prętami ziemi ornej i łąki, mając przywiązane ku sobie prawa do serwitutu leśnego w lasach Ordynacji Zamojskiej i ogólnego pastwiska wsi Pisklaki.

Na nieruchowości tej znajdują się następujące zabudowania drewniane, kryte słomą: dom mieszkalny, stodoła i poddasze (bez ścian). Dom i stodoła są w stanie średnim.

Nieruchomość ta w zastawie i dzierżawie się nie znajduje, księgi hipotecznej urządzonej nie posiada, obciążona jest długami na ogólną sumę 7668 zł. 30 gr, oraz podatkami w sumie 21 zł. i podlega sprzedaży w całkowitym komplecie, według opisu, sporządzonego przez Komornika Sądowego w Biłgoraju w dniu 4 kwietnia 1927 roku.

Sprzedaż z licytacji rozpocznie się od sumy szacunkowej 6000 zł.

W licytacji przyjmować mogą udział tylko osoby, mające prawo nabywać osady włościańskie, przy złożeniu rękojmi w wysokości $^{1}/_{10}$ części sumy szacunkowej t. j. 600 złotych.

Warunki licytacyjne i dokumenty, dotyczące sprzedaży mogą być przejrzane w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu.

Zamość, dnia 22 czerwca 1927 r.

Komornik Sądowy *Wiktor Klaude.*

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Zamościu, Wiktor Klaude, w Zamościu zamieszkały, na zasadzie art. 1133-1149 U. P. C. niniejszem ogłasza, że dla wyegzekwowania na rzecz Marjanny Matwij spadkowej w sumie 2115 zł. 70 gr., dnia 18 października 1927 roku, o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu odbędzie się publiczna sprzedaż z licytacji majątku nieruchomego nieletnich Walentego i Feliksy Dziadoszów.

Podlegająca sprzedaży nieruchomość położona jest we wsi Kąty, gm. Mokre, pow. Zamojskiego, Wojew. Lubelskiego, składa się z osady włościańskiej, zapisanej w tab. likw. Nr. 5 i zawiera przestrzeni 9 morgów 135 pr. ziemi ornej i łąk, mając przywiązane ku sobie prawa do serwitutu leśnego w lasach Ordynacji Zamojskiej.

Na osadzie tej znajdują się następujące zabudowania drewniane, kryte słomą, w stanie średnim: dom mieszkalny o 4-ch ubikacjach z piwnicą murowaną, stodoła o dwuch zapolach i obora.

Nieruchomość ta w zastawie i dzierżawie się nie znajduje, księgi hipotecznej urządzonej nie posiada, obciążona jest egzekwowaną spłatą, podatkami w sumie 20 zł., oraz prawem dożywotniego użytkowania na rzecz Katarzyny Dziadosz w $^1/_{12}$ części i podlega sprzedaży w całkowitym komplecie, według opisu, sporządzonego w dniu 7 maja 1927 r.

Sprzedaż z licytacji rozpocznie się od sumy szacunkowej 7000 złotych.

W licytacji przyjmować mogą udział tylko osoby, mające prawo nabywać osady włościańskie, przy złożeniu rękojmi w wysokości $^1/_{10}$ części sumy szacunkowej, t. j. 700 złotych

Warunki licytacyjne i dokumenty, dotyczące sprzedaży mogą być przejrzane w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu.

Zamość, dnia 22 czerwca 1927 r.

Komornik Sądowy *Wiktor Klaude.*

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Zamościu, Wiktor Klaude, w Zamościu zamieszkały, na zasadzie art. 1133—1149 U.P.C. niniejszem ogłasza że dla wyegzekwowania od spadkobierców Grzegorza Dudy, na rzecz Michała Pytlowskiego sumy 731 zł. 50 gr. z kosztami, dnia 18 pazdziernika 1927 r., o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu odbędzie się publiczna sprzedaż z licytacji majątku nieruchomego niepodzielnej własności Józefa i Stanisława Dudów.

Podlegająca sprzedaży nieruchomość położona jest we wsi Wielączy, gm. Mokre, pow. Zamojskiego, wojew. Lubelskiego, składa się z $^1/_4$ części osady włościańskiej, zapisanej w tab. likw. pod Nr. 13/13, o przestrzeni 6 morgów 237$^1/_2$ pr. ziemi ornej i łąki, wtem łąki około 75 prętów i położona jest w jednej działce. Do osady tej przywiązane są prawa do serwitutu leśnego i ogólnego pastwiska wsi Wielącza.

Na opisanej osadzie znajdują się następujące zabudowania drewniane: a) dom mieszkalny, kryty gontem, b) dom mieszkalny, kryty słomą, c) stodoła i d) obora ze stajnią pod jednym dachem, z których dom wymieniony pod lit. a) jest własnością Józefa Dudy, zaś wym. pod lit. b—d—spadkobierców Grzegorza Dudy.

Osada ta w zastawie i dzierżawie się nie znajduje, księgi hipotecznej urządzonej nie posiada, obciążona jest egzekwowaną sumą, innemi długami i podatkami w ogólnej sumie około 2722 zł., oraz dożywociem na rzecz Marjanny Duda w $^1/_{16}$ części i podlega sprzedaży w całkowitym komplecie, według aktu opisu, sporządzonego w dniu 13 maja 1927 r.

Sprzedaż z licytacji rozpocznie się od sumy szacunkowej 5000 zł.

W licytacji przyjmować mogą udział tylko osoby, mające prawo nabywać osady włościańskie, przy złożeniu rękojmi w wysokośai $^1/_{10}$ części sumy szacunkowej, t. j. 500 złotych.

Warunki licytacyjne, oraz dokumenty, dotyczące sprzedaży mogą być przejrzane w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu.

Zamość, dnia 9 lipca 1927 r.

Komornik Sądowy *Wiktor Klaude.*

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Zamościu, Wiktor Klaude, w Zamościu zamieszkały, na zasadzie art. 1133 — 1149 U. P. C. niniejszem ogłasza, że dla wyegzekwowania na rzecz Józefa Szczębary sumy 100 dolarów Stanów Zjedn. Ameryki Półn z % i kosztami, dnia 18 października 1927 roku, o godzinie 10 rano, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu odbędzie się publiczna sprzedaż z licytacji majątku nieruchomego Antoniego Ożgi.

Podlegająca sprzedaży nieruchomość położona jest w Działach pod Krzeszowem, gm. Krzeszów, pow. Biłgorajskiego, wojew. Lubelskiego i składa się z ogrodu, o przestrzeni około 2-ch morgów i drzew owocowych około 100 sztuk.

Nieruchomość ta w zastawie i dzierżawie się nie znajduje, księgi hipotecznej urządzonej nie posiada, obciążona jest tylko egzekwowaną sumą i podlega sprzedaży w całkowitym komplecie, według opisu, sporządzonego przez Komornika Sągowego w Biłgoraju w dniu 17 stycznia 1927 r.

Sprzedaż z licytacji rozpocznie się od sumy szacunkowej 2000 zł.

W licytacji przyjmować mogą udział wszyscy obywatele Państwa Polskiego, przy złożeniu rękojmi w wysokości $^1/_{10}$ części sumy szacunkowej t. j. 200 zł.

Warunki licytacyjne, oraz dokumenty, dotyczące sprzedaży mogą być przejrzane w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu.

Zamość, dnia 24 czerwca 1927 r.

Komornik Sądowy *Wiktor Klauda.*

2) Postępowania scaleniowe gruntów:

Na zasadzie art. 18 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 roku o scalaniu gruntów (Dz. Ust. R. P. Nr. 39 1926 r. poz. 244 Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie z dnia 29 stycznia 1927 roku postanowiono: I. Wniosek gospodarzy wsi Ruchna, gminy Ruchna, pow. Węgrowskiego o wdrożenie postępowania scaleniowego gruntów ich wsi, wyrażony w uchwale gromadzkiej z dnia 26 lipca 1923 r., zgłoszony do Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Węgrowie w dniu 10 sierpnia 1923 r. zatwierdzić II. Do obszaru scaleniowego włączyć:

1) wszystkie grunta ukazowe wsi Ruchna 205,3853 ha
2) „ „ zaserwitutowe „ 189,9963 ha
3) 10 ha gruntów, uregulowanych w księdze wieczystej dóbr ziemskich p. n. „Miasto Węgrów“ na imię Stanisława Łubieńskiego — czyli ogółem objąć jednym obszarem scaleniowym 405,3816 ha gruntu. Odpisy niniejszego orzeczenia doręczyć stronom z wyjaśnieniem, że to orzeczenie może być zaskarżone przez osoby zainteresowane do Głównej Komisji Ziemskiej za pośrednictwem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie w ciągu dni trzydziestu, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia stronom odpisów motywowanego orzeczenia. Wobec nie zaskarżenia niniejszego orzeczenia przez osoby zainteresowane w terminie i trybie właściwym stało się ono prawomocnem i podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Na zasadzie art. 18 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 roku o scaleniu gruntów (Dz. Ust. R. P. № 39/1926 r. poz. 244) Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie z dnia 29 grudnia 1926 roku postanowiono: I. Wniosek 18-tu gospodarzy wsi Szaruty, gminy Ruchna, powiatu węgrowskiego o wdrożenie postępowania scaleniowego gruntów ich wsi, zgłoszony dnia 14 maja 1924 r. do Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Węgrowie zatwierdzić. II. Do obszaru scaleniowego włączyć 1) grunty ukazowe, zapisane w akcie nadawczym wsi Szaruty 217.0997 ha 2) grunty, które posiadacze osad tabelowych wsi Szaruty otrzymali za zrzeczenie się praw do służebności 56,9689 ha, czyli jednem postępowaniem scaleniowem objąć — 274,0686, ha gruntu. III. Odpisy niniejszego orzeczenia doręczyć stronom z wyjaśnieniem, że to orzeczenie może być zaskarżone przez osoby zainteresowane do Głównej Komisji Ziemskiej za pośrednictwem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie w ciągu dni trzydziestu, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia stronom odpisu motywowanego orzeczenia. Wobec niezaskarże-

nia niniejszego orzeczenia przez osoby zainteresowane w terminie i trybie właściwym stało się ono prawomocnem i podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie zawiadamia ss. Kopsyńskiego Leona nieznanych z miejsca pobytu, że w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego gruntów wsi Blizocin, gminy Łysobyki pow. Łukowskiego orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej z dn. 29 kwietnia 1927 r. postanowiono:

1) Uchwałę, wniosek gospodarzy wsi Blizocin z dn. 21.V 1923 r. o wdrożenie postępowania scaleniowego ich gruntów—zatwierdzić.

Do obszaru scaleniowego włączyć:

a) grunty ukazowe wsi Blizocin 310.42 ha,

b) grunty które posiadacze osad tej wsi otrzymali wzamian na zrzeczenie się praw do służebności 135.60 ha,

c) część uregulowanych w księdze hipotecznej dóbr ziemskich „Blizocin" pow. Łukowskiego, czyli działkę Nr. 45, stanowiącą niepodzielną własność Józefa i Marjanny małż. Sęk 1,08 ha, oraz celem wyprostowania granic scalanego obszaru włączyć:

1) część gruntu dóbr z „Blizocin" pow. Łukowskiego, stanowiących własność Warszawskiego Towarzystwa Patronatu nad nieletnimi 19.40 ha,

2) część gruntów ukazowych wsi Podlodówek o pow 8,40 ha, zapisanych w tabeli likwidacyjnej tej wsi pod Nr. Nr. 6/12, 7/12, 8/7, 9/7, 10/8, 11/9 i 13/11,

3) część dóbr ziemskich „Podlodów", pow. Łukowskiego, stanowiących własność Mieczysława Mejzera 1,68ha (przy północno - zachodniej granicy obszaru scal. dział łąkowy),

4) część dóbr ziemskich Sobieczyn pow. garwolińskiego, stanowiących własność Warszawskiego Towarzystwa Patronatu nad nieletnimi 3,00 ha,

5) część dóbr ziemskich „Blizocin" 53,75 ha, stanowiących własność Warszawskiego Towarzystwa Patronatu nad nieletnimi (t.j. 2 działy ziemi ornej na zachodzie i dział łąki na południu obszaru scalenia), czyli jednem postępowaniem scaleniowem objąć 533 hektary 33 ary gruntu.

Odpisy niniejszego orzeczenia doręczyć stronom z wyjaśnieniem, że to orzeczenie może być zaskarżone przez osoby zainteresowane do Głównej Komisji Ziemskiej za pośrednictwem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie w ciągu dni trzydziestu, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia stronom odpisów motywanego orzeczenia.

Odpis wspomnianego orzeczenia wyżej wymien otrzywać mogą w Urzędzie Gminy Łysobyki, pow. Łukowskiego.

Na zasadzie art. 18 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 roku o scaleniu gruntów (Dz. Ust. R. P. № 39/1926 r. poz. 244) Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie z dnia 30 grudnia 1926 roku postanowiono: I. Wnioski gospodarzy wsi Ogródek, złożone do Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Węgrowie w dn. 15.XI 1923 r. i 29.I 1925 r. o wdrożenie postępowania scaleniowego gruntów tej wsi zatwierdzić. II. Jednemu postępowaniu scaleniowemu poddać 1) wszystkie grunty ukazowe, zapisane w tabeli likwidacyjnej wsi Ogródek o powierzchni 149,52 ha 2) grunty zaserwitutowe tejże wsi 46,82 ha, 3) części działek łąkowych osad tabelowych wsi Jabłonna Nr. Nr. 1, 2, 3, 4, 5 i 6 — o obszarze 1,89 ha czyli ogółem objąć jednym postępowaniem scaleniowym 198,23 ha gruntu. III. Odpisy orzeczenia niniejszego doręczyć stronom z wyjaśnieniem, że orzeczenie to może być zaskarżone do Głównej Komisji Ziemskiej za pośrednictwem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie w ciągu dni trzydziestu po upływie 2 dni od doręczenia stronom odpisu motywowanego orzeczenia.

Wobec niezaskarżenia niniejszego orzeczenia przez osoby zainteresowane w terminie i trybie właściwym, stało się ono prawomocnem i podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Na zasadzie art. 18 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 roku o scalaniu gruntów (Dz. Ust. R. P. № 39/1926 r. poz. 244) Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie z dnia 28 lutego 1927 roku postanowiono: I. Wnioski gospodarzy wsi Suchodół, gminy Wyszków z dnia 7 grudnia 1921 r. i wsi Karczewiec, gminy Jaczew z dn. 16 maja 1925 r. o wdrożenie postępowania scaleniowego gruntów obu wsi, zgłoszone do P. U. Z. w Węgrowie zatwierdzić. II. Do obszaru scaleniowego włączyć: I. a) wszystkie grunty ukazowe wsi Suchodół 12.3843 ha, b) wszystkie grunty które posiadacze osad tabelowych wsi Suchodół otrzymali za zrzeczenie się praw do serwitutów 11,2328 ha, c) całe stanowiące przedmiot księgi hipotecznej dobra ziemskie „Wyszków A" położone w powiecie węgrowskim 185,7095 ha, d) całe, stanowiące przedmiot księgi hipotecznej dobra ziemskie „Suchodół część A" 169,4863 ha e) całe stanowiące przedmiot księgi hipotecznej dobra ziemskie p. n. „Część ziemska na wsi Suchodole część A"—31,9967 ha, f) grunty t. zw. drobnoszlacheckie wsi Suchodół—118, 4313 ha II. g) wszystkie grunty ukazowe wsi Karczewiec 31,0599 ha, h) wszystkie grunty, które posiadacze osad wsi Karczewiec otrzymali za zrzeczenie się praw do służebności — 8, 4947 ha i) całe, stanowiące przedmiot księgi hipotecznej dobra ziem. „Karczewiec"—128,5141 ha. j) grunty t. zw. drobnoszlacheckie wsi Karczewiec 55,9863 ha czyli ogółem 753 ha 2959 m² gruntu. Odpisy niniejszego orzeczenia doręczyć stronom z wyjaśnieniem, że to orzeczenie może być zaskarżone przez osoby zainteresowane do Głównej Komisji Ziemskiej za pośrednictwem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie w ciągu dni trzydziestu, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia stronom odpisu motywowanego orzeczenia. Wobec niezaskarżenia niniejszego orzeczenia przez osoby zainteresowane w terminie i trybie właściwym, stało się ono prawomocnem i podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Na zasadzie art. 18 Ustawy z dnia 31 lipca 1023 roku o scalaniu gruntów (Dz. Ust. R. P. Mr. 39/1926 r. poz. 244) Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie podaje do ogólnej wiadomości, że orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie z dnia 29 stycznia 1927 roku postanowiono: I. Wniosek 18-tu gospodarzy wsi Dolne Pole, gminy Grochów, powiatu Sokołowskiego o wdrożenie postępowania scaleniowego gruntów ich wsi, zgłoszony dnia 10 grudnia 1225 roku do Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Sokołowie zatwierdzić. II. Do obszaru scaleniowego włączyć: 1) grunty ukazowe wsi Dolne Pole o powierzchni 30,7058 ha, 2) grunty zaserwitutowe tej wsi o powierzchni 92,3788 ha czyli ogółem 223,0846 ha gruntu. Odpisy niniejszego orzeczenia doręczyć stronom z wyjaśnieniem, że to orzeczenie może być zaskarżone przez osoby zainteresowane do Głównej Komisji Ziemskiej za pośrednictwem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie w ciągu dni trzydziestu, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia stronom odpisu motywowanego orzeczenia Wobec niezaskarżenia niniejszego orzeczenia przez osoby zainteresowane w terminie i trybie właściwym, stało się ono prawomocnem i podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Na zasadzie art. 18 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 roku o scalaniu gruntów (Dz. Ust. R. P. Nr. 39/1926 r. poz. 244) Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie z dnia 29 grudnia 1927 roku postanowionono I Wniosek 16-tu gospodarzy wsi Wola Czołnowska, pow. Puławskiego o wdrożenie postępowania scaleniowego gruntów ich wsi, zgłoszony do P. U. Z. w Puławach dnia 22 lutego 1924 r. zatwierdzić. II. Do obszaru scaleniowego włączyć: 1) grunty ukazowe wsi Wola Czołnowska wraz z obszarem otrzymanym w wyniku zamiany 372.83 ha) grunty, które posiadacze osad tabelowych wsi Wola Czołnowska otrzymali za zrzeczenie się praw do serwitutów 96,11 ha oraz, 3) na wyprostowanie granic część gruntów, stanowiących przedmiot księgi hipotecznej p. n. dobra ziemskie Abramów, pow. Puławskiego o powierzchni 0.29 ha, t. j. obszar, który jawnym z wykazu hipotecznego, właścicielem jest Ludwik Ziomek, czyli jednem postępowaniem scaleniowem objąć 469,23 ha. Odpisy niniejszego orzeczenia doręczyć stronom z wyjaśnieniem, że to orzeczenie może być zaskarżone przez osoby zainteresowane do Głównej Komisji Ziemskiej za pośrednictwem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie w ciągu dni trzydziestu, licząc od

dnia następującego po dniu doręczenia stronom odpisu motywowanego orzeczenia. Wobec niezaskarżenia niniejszego orzeczenia przez osoby zainteresowane w terminie i trybie właściwym, stało się ono prawomocnem i podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Na zasadzie art. 18 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 roku o scalaniu gruntów (Dz Ust. R. P. Nr. 39/1926 r. poz. 244) Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie podaje do publicznej wiadomości, że orzeczenie Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie z dnia 29 stycznia 1927 r. postanowiono: I. Wniosek gospodarzy wsi Wronkowizna, gminy Miedzna, powiatu Węgrowskiego Szymona Krypy, Franciszka Krypy, Adama Wronki, Józefa Szlechta i Stanisława Różyckiego o wdrożenie postępowania scaleniowego gruntów ich wsi, zgłoszony do Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Węgrowie w dniu 13 listopada 1923 roku zatwierdzić. II. Do obszaru scaleniowego włączyć:

1) wszystkie grunty ukazowe wsi Wronkowizna — 29,5556 ha,

2) wszystkie grunty zaserwitutowe wsi Wronkowizna — 29,7997 ha,

3) 10 ha gruntów uregulowanych w księdze wieczystej dóbr ziem. p. n. „Folwark Miednik" na imię Krystyna Rawita Ostrowskiego celem wyprostowania granic i zniesienia enklaw, czyli ogółem objąć jednym obszarem scaleniowym 69,3553 ha gruntu. III. Odpisy niniejszego orzeczenia doręczyć stronom z wyjaśnieniem, że to orzeczenie może być zaskarżone przez osoby zainteresowane do Głównej Komisji Ziemskiej za pośrednictwem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie w ciągu dni trzydziestu, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia niniejszego orzeczenia. Wobec niezaskarżenia niniejszego orzeczenia przez osoby zainteresowane w terminie i trybie właściwym, stało się ono prawomocnem i podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Na zasadzie art. 18 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 roku o scalaniu gruntów „Dz. Ust. R. P. Nr. 39/1926 r. poz. 244) Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie z dnia 29 grudnia 1926 roku postanowiono: I. Wniosek 37 gospodarzy wsi Łęczycki, gminy Tarków, powiatu Siedleckiego o wdrożenie postępowania scaleniowego gruntów ich wsi, zgłoszony do Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Siedlcach z dnia 24.VIII.1925 r. zatwierdzić. II. Jednem postępowaniem scaleniowem objąć 487 6316 ha gruntu drobno-szlacheckiej wsi Łęczycki. III. Odpisy niniejszego orzeczenia doręczyć stronom z wyjaśnieniem, że to orzeczenie może być zaskarżone przez osoby zaiteresowane do Głównej Komisji Ziemskiej za pośrednictwem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie w ciągu dni trzydziestu, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia stronom odpisu motywowanego orzeczenia. Wobec niezaskarżenia niniejszego orzeczenia przez osoby zainteresowane w terminie i trybie właściwym stało się ono prawomocnem i podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie zawiadamia Kazimierza Piątka, nieznanego z miejsca pobytu, że w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego gruntów wsi Kobylany Kozy, pow. Siedleckiego orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej z dn. 28 lutego 1927 r. postanowiono:

1) wniosek 5 gospodarzy wsi Kobylany Kozy gm. Tarków pow. Siedleckiego o wdrożenie postępowania scaleniowego w ich wsi, zgłoszony do Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Siedlcach w dniu 7 marca 1925 r.—zatwierdzić.

Do obszaru scaleniowego włączyć:

1) wszystkie grunty t. zw. drobnoszlacheckie wsi Kobylany Kozy — 127.59 ha,

2) wszystkie grunty uregulowane w księdze wieczystej dóbr ziemskich p. n. „Kobylany Kozy—A 89, 42 ha czyli ogółem objąć jednem postępowaniem scaleniowem 217,01 ha gruntu.

Odpisy niniejszego orzeczenia doręczyć stronom z wyjaśnieniem, że to orzeczenie ma być zaskarżone przez osoby zainteresowane do Głównej Komisji Ziemskiej za pośrednictwem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie w ciągu dni trzydziestu, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia stronom odpisów motywowanego orzeczenia.

Odpis wspomnianego orzeczenia wyżej wymieniony otrzymać może w Urzędzie gminy Tarków.

Okręgowa Komisja Ziemska w Lublinie wzywa pod skutkami prawa p. Jana Smala, sukc. Andrzeja Szymańczuka, sukc. Anny Saczuk, nie znanych z miejsca pobytu do lokalu Komisji (Lublin, Krak.-Przed. 57) na dzień 2 sierpnia 1927 roku o godz. 10-ej rano w charakterze interesowanych w sprawie wdrożenia we wsi Przechodzisko, gm. Zahajki, pow. Radzyńskiego, postępowania scaleniowego".

Okręgowa Komisja Ziemska w Lublinie, wzywa pod skutkami prawa p. Józefa Stefanka, nieznanego z miejsca pobytu, do lokalu Komisji (Lublin, Krak.-Przedm. 57) na dzień 2 sierpnia 1927 roku o godz. 10-ej rano w charakterze interesowanego w sprawie wdrożenia we wsi Dobre, gm. Szczekarków, pow. Puławskiego, postępowania scaleniowego.

Okręgowa Komisja Ziemska w Lublinie wzywa pod skutkami prawa p. Bolesława Nowosielskiego, Jakóba Jastrzębskiego, Piotra Salamończyka, Franciszka Celińskiego, Antoniego Chromińskiego, Antoniego Jastrzębskiego, Wojciecha Chromińskiego i Tomasza Żurawskiego, nieznanych z miejsca pobytu, do lokalu Komisji (Lublin, Krak.-Przedm. 57) na dzień 2 sierpnia 1927 roku o godz. 10-ej rano w charakterze interesowanych w sprawie wdrożenia we wsi Okniny, Radomyśl, Januszówka-Koziestany i części Zabłobia, pow. Siedleckiego, postępowania scaleniowego.

Okręgowa Komisja Ziemska w Lublinie, wzywa pod skutkami prawa p. Agnieszkę Benc i Franciszka Widza, nieznanych z miejsca pobytu, do lokalu Komisji (Lublin, Krakowskie-Przedmieście 57). na dzień 2 sierpnia 1927 r. o godz. 10 rano w charakterze interesowanych w sprawie postępowania scaleniowego.

3) Ostrzeżenia w sprawie sprzedaży i parcelowania gruntów majątków prywatnych.

Okręgowy Urząd Ziemski niniejszem ostrzega osoby zainteresowane, że Dom Komisowo-Handlowy F. Moskalewski i S-ka z siedzibą w Lublinie, ul. Krakowskie-Przedmieście Nr. 49, ogłaszający się w „Głosie Lubelskim" (Nr. 146 z dnia 29 maja 1927 r.) upoważnienia Urzędów Ziemskich do sprzedaży i parcelowania gruntów majątków prywatnych nie posiadn (Dz. Ust. Nr. 1 1925 roku poz. 1), Dom Komisowo Handlowy F. Moskalewski i S-ka nie ma więc prawa zajmować się pracami, związemi z parcelacją majątków prywatnych, oraz zgodnie z art. 67 cytowanej ustawy zawarte z wyżej wymienionym Domem Komisowo-Handlowym umowy na kupno ziemi i parcelację majątków prywatnych z mocy prawa są nieważne.

Prezes *H. Janiszowski.*

Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie, ostrzega osoby, ubiegające się o nabycie gruntu z parcelacji majątków prywatnych, by nie wpłacały zadatków na ręce mieszkańca mst. Chełma, p. Andrzeja Pawłowskiego i nie zawierały z nim umów przyrzeczenia kupna-sprzedaży, gdyż p. Pawłowski upoważnienia Urzędu Ziemskiego do zawodowego wykonywania czynności parcelacyjnych nie posiada.

Prezes *H. Janiszowski.*

Okręgowy Urząd Ziemski niniejszem ostrzega osoby zainteresowne, że Spółdzielnia Handlowa Rolniczo-Osadnicza „Rolnik Krajowz" z siedzibą w Lublinie, ulica Kościuszki Nr. 7, której Zarząd stanowią: Przemysław Przeradzki, Franciszek Gołębiowski i Czesław Bielski, ogłaszająca się w „Głosie Lubelskim" (Nr. 122 z dnia 5.V 1027 r.) upoważnienia Urzędów Ziemskich do sprzedaży i parcelowania gruntów majątków prywatnych w myśl

art. 62 Ustawy z dnia 28.XII.25 r. o wykonaniu reformy rolnej nie posiada (Dz. Ust. R. P. Nr. 1 r. 1925, poz. 11), a więc Spółka ta niema prawa zajmować się pracami związanemi z parcelacją majątków prywatnych oraz zgodnie z art. 67 cytowanej ustawy umowy, zawarte z wyżej wymienioną Spółką na kupno ziemi z parcelacji majątków prywatnych z mocy prawa są nieważne.

Prezes *H. Janiszowski*.

4) Założenie Spółek wodnych w kolonji Górki pow. Garwoliński i we wsi Milanów pow. Radzyńskiego.

Wyciąg ze statutu Spółki Wodnej kol. Górki gminy Górzno, pow. Garwolińskiego.

1) Nazwa Spółki, Spółka „Górki".

2) Data statutu 30 marca 1827 r.

3) Siedziba Spółki kol. Górki E. gminy Górzno, pow. Garwolin.

4) Cel Spółki: Wykonywanie meljoracji szczegółowej w/g projektu sporządzonego przez Krajowe Towarzystwo Meljoracyjne w Warszawie z dn. 10.I 1927 r. i zatwierdzonego przez władzę nadzorczą oraz należyte utrzymanie wykonanych w tym celu urządzeń i budowli.

5) Zwołanie Walnego Zgromadzenia Członków wraz z podaniem terminu i porządku obrad musi być ogłoszone przynajmniej na tydzień przed terminem zebrania.

Protokuły obrad Zgromadzenia Członków wraz z uchwałami wpisuje się do osobnej księgi protokułów, każdy protokuł podpisuje przewodniczący i członkowie Zarządu.

6) Do zakresu czynności walnego Zgromadzenia należy:

a) wybór przewodniczącego i członków zarządu oraz komisji rewizyjnej,

b) uchwalenie na podstawie projektu sposobu i ogólnego planu przeprowadzenia przedsięwzięcia oraz sposobu pokrycia kosztów, wykonania i utrzymania w należytym stanie urządzeń spółkowych.

c) zatwierdzenie przedłożonych przez Zarząd rocznych sprawozdań, rachunków, budżetu i bilansu,

d) ustanowienie wynagrodzeń dla płatnych funkcjonarjuszów spółki,

e) uchwalenie zasadniczych zmian w projekcie przy zachowaniu celu spółki, skreślonego w art. 2-gim statutu.

f) uchwalenie rozwiązania spółki zgodnie z przepisami art. 178 ust. wodnej oraz sposobu zlikwidowania interesów spółki.

Uchwały walnego zgromadzenia członków spółki, wymienione w punktach d, e, f, wymagają dla uzyskania prawomocności, zatwierdzenia władzy nadzorczej.

7) Ogłoszenia Zarządu, dotyczące członków spółki, wywieszane być mają u przewodniczącego zarządu, zastępcy przewodniczącego i u sołtysa wsi w miejscu do ogłoszeń przeznaczonych, widocznem i dla każdego dostępnem.

8) Ogłoszenia dotyczące spółki, a mające na celu powiadomienie o danym przedmiocie szerszego ogółu, czynione są w dzienniku wojewódzkim urzędowym i według uznania zarządu w innych pismach.

Ogłoszenia podpisuje przewodniczący spółki.

W myśl art. 222 ustęp 4 Ustawy Wodnej z dnia 19 września 1922 roku (Dz. Ust. № 102 p. 936) podaje się do wiadomości wyciąg Statutu utworzonej Spółki Wodnej we wsi i gminie Milanów.

§ 1. Spółka Wodna we wsi i gminie Milanów.

§ 2. Celem Spółki jest wykonanie meljoracji szczegółowej gruntów według projektu sporządzonego przez Wydział Meljoracyjno-pomiarowy C. Z. K. R. z dnia 13 listopada 1925 roku i zatwierdzonego przez władzę nadzorczą, oraz należyte utrzymanie wykonanych w tym celu urządzeń i budowli.

Projekt zawiera: a) generalny plan techniczny złożony z dwóch planów sytuacyjnych i podłużnych profilów, b) sprawozdanie objaśniające c) przybliżony kosztorys przedsięwzięcia d) wykaz gruntów włączonych do Spółki z wymienieniem ich właścicieli.

§ 7. Do ważności uchwał walnego zgromadzenia członków zwołanego w sposób w § 18 niniejszego statutu wskazany potrzebną jest obecność nie mniej niż połowy członków; którzy nadto muszą przedstawić właścicieli przynajmniej połowy obszarów gruntów włączonych do spółki.

W razie niezebrania się ilości członków dostatecznej dla prawomocności uchwał zgromadzenia zostanie zwołane walne zgromadzenie z tym samym porządkiem obrad w terminie od 7 do 14 dni po upływie terminu pierwotnie wyznaczonego. Uchwały tego zgromadzenia, zwołanego w drugim terminie są prawomocne bez względu na ilość obecnych na nim członków.

Protokóły obrad zromadzenia członków wraz z uchwałami wpisuje się do osobnej księgi protokółów, każdy protokół podpisuje przewodniczący i członkowie zarządu.

§ 8. Do zakresu czynności walnego zgromadzenia członków należy: a) wybór przewodniczącego i członków zarządu oraz Komisji rewizyjnej; b) uchwalenie na podstawie projektu sposobu i ogólnego planu przeprowadzenia przedsięwzięcia oraz sposobu pokrycia kosztów wykonania i utrzymania w należytym stanie spółkowych, c) zatwierdzenie przedłożonych przez zarząd rocznych sprawozdań, rachunków, budżetu i bilansu, d) ustanowienie wynagrodzeń dla potrzebnych funkcjonarjuszów spółki, e) uchwalenie zasadniczych zmian w projekcie przy zachowaniu celu spółki, określonego w art. 2-gim statutu, f) uchwalenie zmian w statucie spółki, g) uchwalenie rozwiązania spółki zgodnie z przepisami art. art. 178 Ustawy Wodnej oraz sposobu zlikwidowania interesów spółki. (Uchwały walnego zgromadzenia członków spółki, wymienione w punktach d, e, f, g, wymagają dla uzyskania prawomocności zatwierdzenia władzy nadzorczej).

§ 14. Pierwsze walne zgromadzenie członków spółki po jej zawiązaniu zwołuje w celu dokonania wyboru zarządu i jego przewodniczącego władza nadzorcza, sporządzając w tym celu obliczenie wartości głosów dla każdego z członków na podstawie przewidzianych korzyści z urządzeń spółki.

Następne walne zgromadzenie zwołuje zarząd w myśl art. 10 statutu w ciągu miesiąca po otrzymaniu szczegółowego projektu w celu ponownego dokonania wyborów na podstawie dokładnego obliczenia wartości głosów członków spółki.

§ 18. Ogłoszenia zarządu dotyczące członków spółki, wywieszone być mają u przewodniczącego zarządu, zastępcy przewodniczącego i u sołtysa wsi w miejscu do ogłoszeń przeznaczonem, widocznem i dla każdego dostępnem.

Zwołanie walnego zgromadzenia członków wraz z podaniem terminu i porządku musi być ogłoszone przynajmniej na tydzień przed terminem zebrania; również na tydzień naprzód obowiązany jest powiadomić pisemnie przewodniczący zarządu władzę nadzorczą o zwołaniu zgromadzenia członków z podaniem terminu i porządku obrad.

Ogłoszenie dotyczące spółki, a mające na celu powiadomienia o danym przedmiocie, szeregu ogółu, czynione są w niniejszym dzienniku wojewódzkim urzędowym i według uznania zarządu w innych pismach. Ogłoszenie podpisuje przewodniczący spółki.

Statut Spółki wodnej zatwierdzony został przez Starostę Radzyńskiego dn. 23 grudnia 1925 r. za L: 31780.

Przewodniczącym Spółki Wodnej jest Wacław Niwiński, adm. dóbr Milanów.

5) Przetargi.

Powiatowy Zarząd Drogowy w Tomaszowie-Lub. ogłasza niniejszem przetarg publiczny na dostawę drzewa opałowego do klinkierni państwowej w Budach, położonej przy drodze państwowej Lwowskiej № 9 w odległości 22 klm. od Zamościa i 13 klm. od Tomaszowa-Lub. w ilości około 2000 (dwóch tysięcy metrów przestrzennych drzewa.

Drzewo winno być łupane w 80% twarde (buk, grab, brzoza), 20% może być sosny: winno być dostarczone na plac klinkierni i ułożone w stosy (szeregi) 2 mtr. wysokie, dobrej miary.

Termin dostawy do dnia 1 październ-ika 1927 roku.

Oferty w zalakowanych kopertach z napisem „Oferta do przetargu na dostawę drzewa opałowego do klinkierni

w Budach" w dniu 1 sierpnia 1927 r. odbyć się mającego, należy składać do dnia 1 Sierpnia 1927 r. do godz. 12-ej w południe w biurze Zarządu Drogowego w Tomaszowie Lub. (gmach Sejmiku).

W ofercie należy podać cenę za 1 m. p. drzewa twardego i sosnowego z dostawą na plac klinkierni, również zaznaczyć, że „przepisy tymczasowe" o oddawaniu państwowych dostaw i robót w zakresie działania Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 31 lipca 1926 roku № III-396/26 są oferentowi znane i ich postanowieniom oferent poddaje się bez zastrzeżeń.

Termin rozprawy ofertowej wyznacza się na tenże dzień 1 sierpnia r. b. o godz. 12-ej w biurze Zarządu Drogowego w Tomaszowie Lub. tamże można przeglądać bliższe warunki dostawy.

Do oferty należy dołączyć kwit Kasy Skarbowej na złożone wadjum w wysokości 5% oferowanej sumy przetargowej, lub wadjum to złożyć w gotówce w dniu przetargu do rąk Przewodniczącego Komisji.

Z oferentem, który utrzyma się przy przetargu spisana zostanie osobna umowa która obowiązywać będzie strony dopiero po zatwierdzeniu jej przez Okręgową Dyrekcję Robót Publicznych w Lublinie.

Zastrzega się ocenę i wybór oferty nie tylko w zależności i od oferowanej sumy, lecz i od gwarancji, jakie zdaniem Komisji Przetargowej będzie przedstawiał oferent co do należytego i terminowego wykonania dostawy, jak również zastrzega się prawo nieprzyjęcia żadnej z przedstawionych ofert i unieważnienia przetargu.

Urząd Wojewódzki (Okręgowa Dyrekcja Robót Publ.) w Lublinie ogłasza niniejszem przetarg ofertowy pisemny:

1) na budowę mostu drewnianego na rzece Podłodówce na drodze państwowej 4/1 Moszczanka — Kock — Radzyń o rozpiętości około 30 m.

2) na zasypanie trzech mostów na rzece Krznie pod Wozkrzenicą na drodze państwowej Nr. 4 Warszawa — Brześć w ogólnej ilości robót ziemnych około 10.000 m³, wraz z wykonaniem nawierzchni brukowanej i robót faszynowych,

3) na wykonanie dojazdów do mostu na rzece Wolicy pod Wólką Orłowską na drodze państwowej Nr. 9 Warszawa—Lwów długości około 500 m.b., wraz z wykonaniem nawierzni brukowanej.

Całkowite wykonanie robót winno być ukończone ad 1) budowa mostu do dnia 1 stycznia 1928 r.

ad 2) i 3) — zasypanie mostów i wykonanie dojazdów do dnia 15 listopada 1927 r.

Ogólna ilość robót może być zwiększona, lub zmniejszona o 25%. Oferty winny być składane na każdą z powyższych robót oddzielnie. Oferty w zalakowanych kopertach z napisem: „Oferta na . . . . . " winny być składane w Urzędzie Wojewódzkim (Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych) Plac Litewski Nr. 5, do godz. 12-ej dnia 20 sierpnia 1927 r. Otwarcie ofert nastąpi w tymże dniu o godz. 13-ej.

Do oferty muszą byc dołączone: kwit Kasy Skarbowej na złożone wadjum w wysokości 5% ofertowanej sumy.

Oferty winny zawierać: nazwisko i dokładny adres oferenta, oświadczenie, że oferent zapoznał się z warunkami przetargu i dostawy i że warunkom tym całkowicie się poddaje.

Treść i forma oferty winna być ściśle zastosowana do przepisów Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 31 lipca 1926 r. L. III-396/26 w przedmiocie oddawania robót i dostaw w zakresie działania Ministerstwa Robót Publicznych.

Oferty nadesłane po terminie, oferty bez wadjum, oferty bez oświadczenia, że oferent zna warunki przetargu i całkowicie im się poddaje, oraz oferty nieodpowiadające jakimkolwiek warunkom przetargu nie będą rozpatrywane.

Urząd Wojewódzki (Okręgowa Dyrekcja Robót Publ.) zastrzega sobie prawo wyboru oferty niezależnie od oferowanej ceny, oraz prawo unieważnienia przetargu.

Złożone do przetargu wadjum w zależności od decyzji Komisji przetargowej może być zatrzymane do ostatecznego roztrzygnięcia przetargu przez Ministerstwo Robót Publicznych.

Szczegółowe informacje o warunkach przetargu i ślepe kosztorysy otrzymać można w biurze Urzędu Wojewódzkiego (Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych pokój № 31.

Urząd Wojewódzki (Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych) w Lublinie, ogłasza niniejszem przetarg publiczny na budowę gmachu Urzędu Pośrednictwa Pracy w Lublinie, a w szczególności na roboty: ziemne, murarskie, dostarczenie i osadzenie belek żelaznych, ciesielskie i blacharskie, oraz część stolarskich.

Oferty należy wnieść w terminie do dnia 16 sierpnia 1927 r. do godz. 12-ej w południe do Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Lublinie, Plac Litewski № 5 tel. 72 w zapieczętowanych kopertach zaopatrzonych napisem. „Oferta na budowę gmachu Urzędu Pośrednictwa Pracy w Lublinie".

Otwarcie ofert nastąpi w tym samym dniu o godz. 12-ej w południe.

Cena przetargowa ma być oferowana według t. zw. ślepego kosztorysu (wykazu robót).

Do oferty należy dołączyć pokwitowanie Kasy Skarbowej na złożone wadjum w wysokości 5% oferowanej sumy, jako depozyt dla Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie. Oferent winien zaznaczyć w składanej ofercie, że znane mu są „Przepisy Tymczasowe" o oddawaniu państwowych dostaw i robót w zakresie działania Ministerstwa Robót Publicznych L. III-396/26, które oferenta obowiązują.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie dowolny wybór oferanta, oraz prawo przeprowadzenia dodatkowego przetargu.

Wszelkich informacji udziela Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych w godzinach urzędowych, gdzie są do przejrzenia i otrzymania ślepe kosztorysy, warunki techniczne i plany.

6) Konkursy.

Wydział Powiatowy Sejmiku powiatu Sokołowskiego ogłasza konkurs na stanowisko sejmikowego lekarza weterynaryjnego w Sterdyni z uposażeniem według VII-ej grupy płac urzędników państwowych wraz z 15% dodatkiem komunalnym. Beznia i Targowica specjalnie opłacane.

Ubiegający się o posadę zechcą nadesłać do Wydziału Powiatowego w Sokołowie-Podlaskim oferty wraz z życiorysem, dyplomem, dowodem obywatelstwa polskiego i dowodami dotychczasowej praktyki.

Termin składania ofert do dnia 20 sierpnia 1927 r.

Oferty nieuwzględnione pozostają bez odpowiedzi.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego

Starosta (—) *Stępiński.*

Niniejszem rozpisuję konkurs na posadę praktykanta lekarskiego (pomocnika lekarza powiatowego), przy Starostwie w Stanisławowie z poborami X st. sł. urzędników państwowych.

Podania o nadanie powyższej posady, należycie udokumentowane (metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dyplom lekarski, dowód uprawnienia do wykonywania praktyki lekarskiej, po myśli art. 2 ustawy z dnia 2.XII 1921 (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 762), dowód zadośćuczynienia obowiązkowi służby wojskowej i curriculum vitae:), wnosić należy do dnia 31 lipca b. r. do Wydziału Prezydjalnego Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie.

Pierwszeństwo w otrzymaniu powyższej posady będą mieli kandydaci, mogący wykazać się dłuższą praktyką lekarską.

Kandydaci, pozostający obecnie w służbie państwowej, winni podania wnosić w przepisanej drodze służbowej.

Wojewoda w. z. *Koncowicz.*

7) Zezwolenia na uruchomienie komunikacji samochodowej.

Lubelski Urząd Wojewódzki Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych, Oddział Drogowy w Lublinie, udzielił pozwolenie Stanisławowi Kokoszce, zamieszkałemu w Lublinie, Namiestnikowska 34 m. 8 na uruchomienie i utrzy-

mywanie komunikacji samochodowej na linji Lublin—Ryki na przeciąg jednego roku do dnia 31/V 1928 r.

Opłata za przejazd:

z Lublina do Ryk lub odwrotnie:

I klasa, osoby cywilne zł. 7.45, wojskowi i urz. państwowi za okazaniem legitymacji zł. 6.00.

II klasa, osoby cywilne zł. 6.20, wojskowi i urz. państwowi za okazaniem legitymacji zł. 5.00.

Bagaż ręczny przy bilecie do 10 kg bezpłatnie, za każde dalsze 5 kg. po 1.20 zł. za całą przestrzeń.

Rozkład jazdy:

Wyjazd z Ryk godz. 5,30 — przyjazd do Lublina godz. 8,30.

Wyjazd z Lublina godz. 16 — przyjazd do Ryk godz. 19.

Postój autobusu w Lublinie na Placu za Magistratem

Dyrekcja Rob. Publ. w Lublinie reskryptem z dnią 28.V.27 r. L. 3989/IX udzieliła Jakóbowi Jańcowi zamieszkałemu w Garwolinie pozwolenie na uruchomienie i utrzymanie przedsiębiorstwa przewozowego samochodowo-osobowego od 1.III.29 r. do 28.II.28 r. na przestrzeni:

1) z miasta Garwolina do st. kol. Garwolin do wszystkich przychodzących i odchodzących pociągów osobowych.

2) na zamówienie do dowolnych miejscowości województwa Lubelskiego pod warunkiem, że autobus marki „Ford" Nr. silnika 11161465, opatrzpny znakiem rejestrac. LB —3237 utrzyma połączenie Garwolina ze stacją Garwolin w ciągu całej doby bez przerwy.

Opłaty za przejazd.

1) z miasta Garwolina do st. kol. Garwolin lub odwrotnie:

a) osoby cywilne zł. 1, b) wojskowi i urzędn. państwowi za okazaniem legitymacji 80 gr., c) dzieci do 1mtr. wzrostu 50 gr.

2) na zamówienie do dowolnych miejscowości województwa Lubelskiego, pod warunkiem wykupienia wszystkich 12 miejsc siedzących, po 10 gr. od 1 osoby za 1 klm· Bagaż ręczny do 10 kg. bezpłatnie.

8) Dopuszczalne obciążenie autobusu 14 osób włącznie z kierowcą i do 140 kg. bagażu ręcznego.

9) Inspekcyjna służba drogowa korzysta z przejazdu bezpłatnie na odcinkach drogi powierzonych ich dozorowi.

10) Przewozić nie wolno nabitej broni materjałów wybuchowych, łatwopalnych, żrących, cuchnących i brudzących.

8) Zaprowadzenie nowych ksiąg ludności.

Sporządzenie nowych ksiąg ludności w gminie Zabłocie.

Urząd Gminy Zabłocie starostwa Bialskiego podaje do publicznej wiadomości, że na miejsce wywiezionych do Rosji w roku 1915 ksiąg stałej ludności gminy Zabłocie przystąpił obecnie do sporządzenia nowych ksiąg.

Wobec powyższego wzywa się wszystkie osoby zainteresowane, które były lub mają prawo być zapisane do ksiąg ludności stałej gminy Zabłocie, aby w terminie do dnia 15 sierpnia 1927 roku zgłosiły się osobiście lub piśmiennie i wykazały się dokumentem publicznym wystawionym przed upływem 1915 roku, stwierdzającym przynależność ich do gminy tutejszej.

Prócz tego należy przedłożyć wszystkie metryki urodzenia na wszystkich żyjących członków rodziny, zaś żonaci i zamężne winny złożyć metryki swego ślubu w celu zapisania ich do nowych ksiąg ludności stałej.

O ile w terminie wyżej wykazanym ktokolwiek nie złoży wymienionych dokumentów to w późniejszym czasie będzie mógł być zapisanym do ksiąg ludności stałej tutejszej gminy jedynie na podstawie ogólnych przepisów.

Urząd Gminny prosi wszystkie Urzędy gminne i Magistraty miast o podanie powyższego do publicznej wiadomości osobom zainteresowanym.

9) Założenie gminnych Kas pożyczkowo-oszczędnościowych.

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. Urz. R. P. Nr. 118/1924 poz. 1069) i Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 13 marca 1925 roku o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych (Dz. Urz. R. P. № 35/1925, poz. 239) została założona gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa z siedzibą w Huszczy pow. Bialskiego.

Kapitał zakładowy kasy ustalono w sumie dwa tysiące złotych (2.000 zł.)

Kasa może zaciągać zobowiązania do 10 krotnej wysokości kapitałów zakładowego i zasobowego kasy.

Na zasadzie rozporządzenia p. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o organizacji i ustalaniu statutów gminnych i wiejskich kas pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30.XII.24 r. Dz. U. R. P Nr 118/924 poz. 1069 i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 13.III.25 r. o statucie normalnych gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych D.U. Nr. 35/1925 roku poz. 239 została założona gminna kasa pożyczkowo - oszczędnościowa dla gminy Piszczac z siedzibą w osadzie Piszczac.

Kapitał zakładowy kasy ustalono na 2000 złotych. Kasa może zaciągać zobowiązania w dwudziestokrotnej wysokości kapitału zasobowego i zakładowego kasy.

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o organizacji i ustalaniu statutów gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30 grudnia 1924 roku) Dz. Ustaw № 118, poz. 1069 z 1924 r.) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 13 marca 1925 roku o statucie normalnym gminnych Kas Pożyczkowo oszczędnościowych (Dz. U. R. P. № 35, poz. 239 z 1925 roku) została założona gminna Kasa pożyczkowo-oszczędnościowa z siedzibą we wsi i gminie Biszcza, powiatu Biłgorajskiego.

Kapitał zakładowy Kasy ustalono na 3.000 zł.

Kasa może zaciągać zobowiązania do 20-krotnej wysokości kapitału zakładowego i zasobowego Kasy.

Na zasadzie rozporządzenia P. Prezydenta Rzeczypospoliuej o organizacji i ustaleniu statutówgminnych kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30 grudnia 1924 roku (Dz. Ust. R. P. № 118/1624 poz. 1069) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewn. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 13 marca 1925 r. o statucie normalnym Gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych (Dz. Ust. R. P. № 35/1925 poz. 239), została zsłożona Gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa z siedzibą w Urzędzie Gminnym Swiniarów w Łosicach powiatu Konstantynowskiego, którą otwartą w dniu 1 lipca 1927 roku.

Kapitał zakładowy kasy ustajono w kwocie 4321 zł. 20 g.

Kasa może zaciągać zobowiązania do 20 krotne wysokości kapitału zakładowego i zasobowego kasy.

Na zasadzie zarządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30.XII 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 118/24 poz. 1069) i rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 13.III 1925 r. o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo - oszczędnościowych (Dz. Ust. Nr. 35/25 poz. 239) została założona gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa dla gminy Moniatycze, pow. Hrubieszowskiego z siedzibą we wsi Moniatyczach.

Kapitał zakładowy kasy ustalono w sumie 5.300 zł.

Kasa może zaciągać zobowiązania w dwudziestokrotnej wysokości kapitałów zakładowego i zasobowego kasy·

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i ustaleniu statutów gminnych i wiejskich kas pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30

grudnia 1924 roku (Dz. Urz. R. P. № 118/24 r. poz. 1069) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dn. 13 marca 1925 roku o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo oszczędnościowych (Dz. U. № 35/25 r. poz. 239), została założona gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa z siedzibą w Siemieniu.

Kapitał zakładowy kasy ustalono na 2.300 zł.

Kasa może zaciągnąć zobowiązania do 20-krotnej wysokośai kapitału zasobowego i zakładowego Kasy.

Na zasadzie Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. R. P. № 118/1924, poz. 1069) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 13 marca 1924 r. o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych (Dz. U. R. P. № 35/25 poz. 239) została założona gminna Kasa pożyczkowo-oszczędnościowa z siedzibą w Wyszkowie, gminy Wyszków, powiatu Węgrowskiego.

Kapitał zakładowy kasy ustalono w sumie 2.000 zł.

Kasa może zaciągać zobowiązania do 20-krotnej wysokości kapitałów zakładowego i zasobowego kasy.

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30 grudnia 1824 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118/1924 poz. 1069) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 13.III 1925 r. o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo (Dz. U. R. P. Nr. 35/1925 r. poz. 239) została założona gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa z siedzibą w Urzędzie gminy Krzywowierżba, pow. Włodawskiego.

Kapitał zakładowy kasy ustalono w kwocie 4500 zł.

Kasa może zaciągać zobowiązania do 20-krotnej wysokości kapitału zakładowego i zasobowego kasy.

10) Ogłoszenia Sądu Okręgowego w Siedlcach o wciągnięciu Firm do rejestru handlowego.

Do rejestru handlowego, Dział A, tom VII Sądu Okręgowego w Siedlcach wciągnięto następujące firmy:

dnia 20 maja 1927 r. pod №№

1079. „Witalis Kostrzewa". Sprzedaż gazet, napoi gazowych, słodyczy, oraz wyrobów tytoniowych. Węgrów, ul. Rynek-Kiosk. Istnieje od 7 sierpnia 1926 roku, właściciel Witalis Kostrzewa zamieszkały w Węgrowie.

1080. „Fejga Akierman". Sprzedaż artykułów spożywczych. Węgrów, ul. Garbarska 16. Istnieje od 1918 roku, właścicielka Fejga Akierman, zamieszkała w Węgrowie.

1081. „Aron Kawer". Handel zbożem i nasionami. Węgrów, ul. Rynek 22. Istnieje od 1924 r., właściciel Aron Kawer, tamże zamieszkały.

1082. „Chaja Rzetelna". Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych. Węgrów, ul. Tylna 2. Istnieje od 1 stycznia 1927 r., właścicielka Chaja Rzetelna, tamże zamieszkała.

1083. „Etka Wiernik". Sprzedaż biżuterji. Węgrów, ul. Rynek 22. Istnieje od 1886 r., właścicielka Etka Wiernik, tamże zamieszkała.

1084. „Boim Kukawka". Sprzedaż artykułów spożywczych. Węgrów, ul. Rynek 17. Istnieje od 1924 roku, właściciel Boim Kukawka, tamże zamieszkały.

1085. „Lejba Brzostek". Sprzedaż artykułów spożywczych i wypiek pieczywa, wieś Jasiorówka, w gminie Łochów, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1919 roku, właściciel Leba Brzostek, zamieszkały we wsi Jasiorówka, w gminie Łochów, powiatu węgrowskiego.

1086. „Hersz-Ajzyk Ptak". Sprzedaż obuwia. Węgrów, ulica Rynek. Istnieje od 1899 roku, właściciel Hersz-Ajzyk Ptak, zamieszkały w Węgrowie.

1087. „Józefa Szczęsna". Sprzedaż wyrobów masarskich i artykułów spożywczych. Wieś Laski, w gminie Łochów, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1 stycznia 1926 r., właścicielka Józefa Szczęsna, tamże zamieszkała.

1088. „Bolesław Ziołkowski". Sprzedaż atykułów. spożywczych. Wieś Brzóza, w gminie Łochów, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1 stycznia 1926 r., właściciel Bolesław Ziołkowski, tamże zamieszkały.

1089. „Necha Zylbersztejn". Sprzedaż atykułów spożywczych i galanterji wieś Łopianka, w gminie Łochów, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1 stycznia 1927 r., właścicielka Necha Zylbersztejn, zamieszkała we wsi Łopianka, w gminie Łochów, powiatu węgrowskiego.

1090. „Herszko Warum". Sprzedaż mąki i pieczywa. Węgrów, ulica Berka-Joselewicza 3. Istnieje od 1903 roku, właściciel Herszko Warum tamże zamieszkały.

1091. „Filomena Trojanek". Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów tytoniowych. Węgrów, ul. Trzeciego-maja 26. Istnieje od 1 stycznia 1927 r., właścicielka Filomena Trojanek, zamieszkała w Węgrowie.

1092. „Moszko Laufer". Sprzedaż mięsa i wędlin. Węgrów, ulica Jatkowa 1. Istnieje od 1918 r., właściciel Moszko Laufer, zamieszkały w Węgrowie.

1093. „Moszko Mandelbaum". Sprzedaż galanterji. Węgrów, ul. Starowiejska. Istnieje od 3 stycznia 1927 r., właściciel Moszko Mandelbaum, tamże zamieszkały.

1094. „Pesia Szlachtan". Sprzedaż mięsa. Węgrów, ul. Rynek. Istnieje od 1885 r., właścicielka Pesia Szlachtan, zamieszkała w Węgrowie.

1095. „Moszko-Josek Galant". Sprzedaż wyrobów tytoniowych. Osada Stoczek, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 18 stycznia 1927 roku. Właściciel Moszko Josek Galant, zemieszkały tamże.

1096. „Jan Andrysiak". Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów tytoniowych. Węgrów, ul. Rynek 23, właściciel Jan Andrysiak, zamieszkały w Węgrowie, ul. Rucheńska 4.

1097. „Szmul Pomaraniec". Eksploatacja młyna wodnego, wieś Kalinowice, w gminie Starawieś, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1922 r., właściciel Szmul Pomaraniec, tamże zamieszkały.

1098. „Abram Siekierka". Sprzedaż skór i przyborów szewckich. Węgrów, ul. Berka Joselewicza 3. Istnieje od 1920 roku, właściciel Abram Siekierka, zamieszkały w Węgrowie, ul. Berka Joselewicza 3.

1099. „Szymon Blum". Sprzedaż artykułów spożywczych oraz galanterji i manufaktury, wieś Ostrówek, w gminie Łochów, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1921 roku, właściciel Szymon Blum, tamże zamieszkały.

1100. „Jan Komadzki". Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów tytuniowych, wieś Ostrówek, w gmimie Lechów, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1921 roku, właściciel Jan Komadzki, tamże zamieszkały.

dnia 24 maja 1927 roku pod №№.

1101. „Stefanja Czarnogórska". Herbaciarnia. Osada Stoczek, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1924 roku, właścicielka Stefanja Czarnogórska, tamże zamieszkała.

1102. „Herszko Kijak". Sprzedaż wyrobów tytoniowych. Osada Stoczek, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 22 lipca 1925 roku, właściciel Herszko Kijak, tamże zamieszkały.

1103. „Fajga Mandelbaum". Sprzedaż wyrobów glinianych, fajansowych i szklanych. Węgrów, ulica Rynek 20. Istnieje od 1920 r., właścicielka Fejga Mandelbaum, zamieszkała w Węgrowie.

1104. „Dwojra Gruszka". Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych, wieś Ostrówek, w gminie Łochów, powiatu węgrowskiego, właścicielka Dwojra Gruszka, tamże zamieszkała.

1105. „Szyja Don. Sprzedaż mięsa, wieś Łopianka, w gminie Łochów, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1924 roku, właściciel Szyja Don, tamże zamieszkały.

1106. „Lejzor Jabłonka". Pośrednictwo handlowe, wieś Budziska, w gminie Łochów, powiatu węgrowskiego, właściciel Lejzor Jabłonka, zamieszkały we wsi Budziska, w gminie Łochów, powiatu węgrowskiego.

1107. „Karol Skłodowski". Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów tytoniowych, wieś Wielgie-Grabo-

wiec, w gminie Stoczek, powiatu węgrowskiego, właściciel Karol Skłodowski, tamże zamieszkały.

1108. „Bracia Ciok". Spółka firmowa powstała na mocy aktu z dnia 14 maja 1927 roku z przedsiębiorstwa pod firmą „Bracia Ciok, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością". Przedmiotem przedsiębiorstwa jest sprzedaż materjałów budowlanych, opałowych i ogniotrwałych, wyrobów żelaznych i smarów, oraz wszelkich towarów, wchodzących w zakres branży budowlano-opałowo-żelaznej. Siedzibą miasto Siedlce, ul. Warszawska 63. Spólnikami są Stefan Sylwester, Józef i Janina Ciokowie, zamieszkali w Siedlcach, ulica Florjańska 87. Czas trwania spółki nieograniczony. Zarząd stanowią spólnicy Stefan i Sylwester Ciokowie. Wszelkie zobowiązania i umowy oraz weksle i akty urzędowe winny być podpisywane przez obu zarządców łącznie pod stemplem firmy. Zwykła korespondencja, rachunki i czeki oraz pokwitowania z odbioru pieniędzy, towarów i przesyłek, nie wyłączając pieniężnych, mogą być podpisywane przez każdego z zarządców oddzielnie.

1109. „Abram Zylberberg". Sprzedaż artykułów spożywczych i galanterji, wieś i gmina Sadowne, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1 stycznia 1927 r, właściciel Abram-Chaim Zylberberg, tamże zamieszkały.

1110. „Stanisław Dąbrowski". Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów tytoniowych, wieś Szynkarzyzna, w gminie Miedzna. powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1 stycznia 1926 r., właściciel Stanisław Dąbrowski, tamże zamieszkały.

1111. „Moszko Wajsberg". Sprzedaż manufaktury i artykułów spożywczych, wieś i gmina Miedzna, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1 stycznia 1927 r., właściciel Moszko Wajsberg, tamże zamieszkały.

1112. „Jan Dmowski". Sprzedaż wyrobów masarskich, wieś i gmina Miedzna, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1921 r. Właściciel Jan Dmowski, tamże zamieszkały.

1113. „Wincenty Kędziora". Sprzedaż wędlin i mięsa. Wieś i Gmina Miedzna, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1923 roku, właściciel Wincenty Kędziora, tamże zamieszkały.

1114. „Stanisław Kosiorek". Sprzedaż wódek i wyrobów tytoniowych, wieś i gmina Miedzna, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 13 stycznia 1927 r., właściciel Stanisław Kosiorek, tamże zamieszkały.

Dnia 30 maja 1927 r. pod №№

1115. „Stanisława Swinarska". Sprzedaż artykułów spożywczych i galanterji, wieś Łochów, w pow. węgrowskim, właścicielka Stanisława Swinarska, tamże zamieszkała· Istnieje od 1924 r.

1116. „Paweł Kobyliński". Piwiarnia. Osada Stoczek, w pow. węgrowskim. Istnieje od 1907 r., właściciel Paweł Kobyliński, tamże zamieszkały.

1117. „Władysław Dejnarowicz". Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów tytoniowych, wieś Międzyleś, w gminie Miedzna, pow. węgrowskiego. Istnieje od 1926 r., właściciel Władysław Dejnarowicz, tamże zamieszkały.

1118. „Wojciech Korkosa". Sprzedaż artykułów spożywczych i wędlin, wieś Brzóża, w gm. Łochów, pow. węgrowskiego. Istnieje od 1925 r., właściciel Wojciech Korsa, tamże zamieszkały.

1119. „Symcha Zima". Sprzedaż olejów, smarów i farb. Węgrów, ul. Rynek 6, właściciel Symcha Zima tamże zamieszkały.

1120. „Katarzyna Górska". Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów tytoniowych, wieś Zarnówka, w gm. Grębków, pow. węgrowskiego. Istnieje od 1 grudnia 1926 r., właścicielka Katarzyna Górska tamże zamieszkała.

1121. „Paweł Dominik". Sprzedaż wódek i wyrobów tytoniowych, wieś Wierzbno, w gm. Osówno, pow. węgrowskiego. Istnieje od 1925 r., właściciel Paweł Dominik, tamże zamieszkały.

1122. „Marjem Kiczkowska". Sprzedaż artykułów spożywczych. Osada Stoczek, w pow. węgrowskim. Istnieje od 1917 r., właść. Marjem Kiczkowska tamże zamieszkała.

1123. „Ejnoch Łosicki". Sprzedaż artykułów spożywczych. Osada Stoczek, w pow. węgrowskim. Istnieje od 1925 r., właśc. Ejnoch Łosicki tamże zamieszkały.

1124. „Szlama-Dawid Frajman". Sprzedaż artykułów spożywczych i galanterji, Osada Stoczek w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1925 roku. Właściciel Szlama-Dawid Frajman, tamże zamieszkały.

1125. „Rywka Flam". Cukiernia i sprzedaż piwa. Osada Stoczek, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1924 r., właścicielka Rywka Flam, tamże zamieszkała.

1126. „Judel Najman". Sprzedaż artykułów spożywczych i galanterji. Osada Stoczek, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1926 roku, właściciel Judel Najman, zamieszkały w osadzie Stoczek, powiatu węgrowskiego.

1127. „Moszko Denenberg". Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych i galanterji. Osada Stoczek, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1924 roku, właściciel Moszko Denenberg, tamże zamieszkały.

1128. „Sura Zieleniec". Sprzedaż artykułów spożywczych, wieś Budziska w gminie Łochów, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1926 roku, właścicielka Sura Zieleniec, tamże zamieszkała.

1129. „Aleksander Replin". Sprzedaż artykułów spożywczych i galanterji, wieś Wierzbno, w gminie Osówno, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1926 r., właściciel Aleksander Replin, tamże zamieszkały.

1130. „Wacław Cichocki". Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych, wieś Wierzbno, w gminie Osówno, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1926 r., właściciel Wacław Cichocki tamże zamieszkały.

1131. „Fejga Kwiatek". Sprzedaż artykułów spożywczych i żelaza. Osada Stoczek, w powiecie węgrowskim, właścicielka Fejga Kwiatek, zamieszkała tamże.

1132. „Motel Kochan". Sprzedaż artykułów spożywczych. Osada i gmina Stoczek w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1900 r., właściciel Motel Kochan, tamże zamieszkały.

1133. „Franciszek Kuryłek". Restauracja z wyszynkiem napojów alkoholowych. Osada i gmina Stoczek w w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1918 roku, właściciel Franciszek Kuryłek, tamże zamieszkały.

1134. „Wacław Czarnok". Młyn motorowy. Osada gmina Stoczek, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1911 r., właściciel Wacław Czarnok, tamże zamieszkały.

1135. „Władysław Rowicki". Sprzedaż mięsa i wędlin. Osada Stoczek, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1902 roku, właściciel Władysław Rowicki, tamże zamieszkały.

1136. „Herszko Skorupka". Sprzedaż artykułów spożywczych, galanterji i wyrobów tytoniowych. Osada i gmina Stoczek, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1925 roku, właściciel Herszko Skorupka, tamże zamieszkały.

1137. „Stanisław Kaczorowski". Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów tytoniowych, wieś Kołądziąż, w gminie Sadowne, powiatu węgrowskiego, właściciel Stanisław Kaczorowski, tamże zamieszkały.

1138. „Blima Grodzicka". Sprzedaż manufaktury i galanterji, wieś i gmina Prostyń, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1 stycznia 1927 roku, właścicielka Blima Grodzicka, zamieszkała tamże.

1139. „Anna Jankowska". Sprzedaż towarów bławatnych i galanterji, wieś i gmina Sadowne, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1923 roku, właścicielka Anna Jankowska, tamże zamieszkała.

1140. „Leon Lubkiewicz". Wypiek i sprzedaż pieczywa, wieś i gmina Sadowne, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1926 roku, właściciel Leon Lubkiewicz, tamże zamieszkały.

1141. „Franciszek Pilawa". Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów masarskich, wieś Baczki, w gminie Łochów, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1920 r., właściciel Franciszek Pilawa, tamże zamieszkały.

1142. „Szymon Grabarczyk". Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych, wieś Sucha, w gminie Grębków, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1 lipca 1926 r., właściciel Szymon Grabarczyk, zamieszkały tamże.

1143. „Moszko Rotbard". Sprzedaż artyków spożywczych, wieś Bojmie, w gminie Sinołęka, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1 stycznia 1926 r., właściciel Mordko

Rotbard, zamieszkały we wsi Bojmie, gm. Sinołęka, pow. węgrowskięgo.

1144. „Stefan Kuć". Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów tytoniowych, wieś Bojmie, w gminie Sinołęka, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1 stycznia 1927 roku, właściciel Stefan-Feliks Kuć, tamże zamieszkały.

1145. „Jan Głuchowski". Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów tytoniowych, wieś Polaki, w gminie Sinołęka, powiatu węgrowskiego, właściciel Jan Głuchowski, tamże zamieszkały.

1146. „Kazimierz Polkowski". Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów tytoniowych, wieś Polków Sagały, w gminie Wyszków, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1 lipca 1926 r., właściciel Kazimierz Polkowski, tamże zamieszkały.

1147. „Stanisław Rudnicki". Sprzedaż artykułów spożywczych, wieś i gmina Wyszków, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1 stycznia 1927 r., właściciel Stanisław Rudnicki, tamże zamieszkały.

1148. „Franciszek Dyra". Sprzedaż wódek i artykułów spożywczych, wieś Bojmie, w gminie Sinołęka, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 15 grudnia 1924 roku, właściciel Franciszek Dyra, tamże zamieszkały

1149. "Stanisław Kot". Sprzedaż artykułów spożywczych, wieś Kuzki, w gminie Grębków, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1 stycznia 1927 r., właściciel Stanisław Kot, tamże zamieszkały.

1150. „Abram Szmuklarz". Sprzedaż artykułów spożywczych, wieś i gmina Miedzna, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1916 roku,właściciel Abram Szmuklarz tamże zamieszkały.

1151. „Piotr Marczuk". Sprzedaż artykułów spożywczych, wieś Mingosy, w gminie Sinołęka, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1923 r., właściciel Piotr Marczuk, tamże zamieszkały.

dnia 2 czerwca 1927 roku pod №№.

1152. „Weronika Tomaszewska". Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych i wędlin, wieś i gmina Starawieś, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 4 stycznia 1927 roku, właścicielka Weronika Tomaszewska, tamże zamieszkała.

1153. „Zofja Hryniewicz". Bufet w III klasie na stacji kolejowej Sadowne. Stacja kolejowa Sadowne, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 15 grudnia 1926 roku, właścicielka Zofja Hryniewicz, tamże zamieszkała.

1154. „Bolesław Bubel". Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów tytoniowych, wieś Zając, w gminie Ruchna, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1 stycznia 1927 r., właściciel Bolesław Bubel, tamże zamieszkały.

1155. „Moszko Obrączka". Sprzedaż towarów kolonjalno-spożywczych, wieś Żdżar, w gminie, Sinołęka, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1 stycznia 1926 roku. właściciel Moszko-Chaim Obrączka, tamże zamieszkały,

1156. „Zofja Koziarska". Sprzedaż artykułów spożywczo-kolonjalnych, galanterji oraz piwa, wieś i gmina Wyszków, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1926 roku właścicielka Zofja Koziarska, tamże zamieszkała.

1157. „Sura Karp". Sprzedaż manufaktury i galanterji, wieś i gmina Sadowne, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1926 roku, właścicielka Sura Karp, tamże zamieszkała.

1158. Konstanty Weszpiński". Sprzedaż artykułów spożywczych i galanterji, osada Miedzna, powiecie węgrowskim. Istnieje od 1925 r., właściciel Konstanty Weszpiński, tamże zamieszkały.

1159. „Cyrla Orlean". Skład piwa, Węgrów, ulica Apteczna 2. Istnieje od 1924 roku, właścicielka Cyrla Orlean, zamieszkała w Węgrowie, ulica Trzeciego Maja 1.

1160. „Kejla-Leja Wolman". Sprzedaż artykułów spożywczych i galanterji, wieś i gmina Sadowne, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1926 roku, właścicielka Kejla-Leja Wolman, tamże zamieszkała.

1161. „Zyśko Przestrzeleniec". Sprzedaż drzewa materjałowego i opałowego oraz węgla. Wieś i gmina Sadowne, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1926 roku, właściciel Zyśko Przestrzeleniec, tamże zamieszkały.

dnia 10 czerwca 1927 r. pod №№

1162. „Józef Żebrowski". Wypiek i sprzedaż pieczywa, wieś Liw, w gminie Ruchna, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1926 r., właściciel Józef Żebrowski, tamże zamieszkały.

1163. „Tadeusz Putkowski". Sprzedaż artykułów spożywczych, wieś Popów, w gminie Korytnica, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1 lipca 1926 roku, właściciel Tadeusz Putkowski, tamże zamieszkały.

1164. „Bronisława Panufnik". Sprzedaż artykułów spożywczych, wieś Jarnice, w gminie Ruchna, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1 stycznia 1927 r., właścicielka Bronisława Panufnik, tamże zamieszkała.

1165. „Benedykt Kalata". Piwiarnia. Wieś Liw, w gminie Ruchna, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1917 roku, właściciel Benedykt Kalata, tamże zamieszkały.

1166. „Marjanna Jaszczur". Sprzedaż artykułów kolonjalnych, wieś Liw, w gminie Ruchna, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1922 r., właścicielka Marjanna Jaszczur, tamże zamieszkała.

1167. „Aleksander Bonczek". Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów tytoniowych, wieś Paplin, w gminie Starawieś, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1918 roku, właściciel Aleksander Bonczek, tamże zamieszkały.

1168. „Moszko Jęczmień". Sprzedaż artykułów spożywczych, Węgrów, ul. Rynek 23. Istnieje od 1926 roku. Właściciel Moszko Jęczmień tamże zamieszkały.

1169. „Icko Abkowicz". Sprzedaż artykułów spożywczych i pieczywa. Wieś Jasiorówka, w gminie Łochów, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1924 roku, właściciel Icko Abkowicz, tamże zamieszkały.

1170. „Chawa Zelizer". Sprzedaż artykułów spożywczych, wieś Liw, w gminie Ruchna, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1926 roku, właścicielka Chawa Zelizer, tamże zamieszkała.

1171. „Estera Wileńska". Sprzedaż manufaktury, galanterji i artykułów kolonjalnych, wieś i gmina Sadowne, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1926 r., właścicielka Estera Wileńska, tamże zamieszkała.

1172. „Szejna Granatsztejn". Sprzedaż manufaktury, wieś i gmina Sadowne, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1925 r., właścicielka Szejna Granatsztejn, tamże zamieszkała.

1173. „Bejla Frejlich". Sprzedaż artykułów spożywczych i galanterji, wieś i gmina Sadowne, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 28 grudnia 1926 r., właścicielka Bejla Frejlich, tamże zamieszkała.

1174. „Ruchla Skorupka". Sprzedaż artykułów sporywczych. Węgrów, ul. Rynek 16. Istnieje od 1922 r., właścicielka Ruchla Skorupka, tamże zamieszkała.

1175. „Władysław Moll". Sprzedaż żelaza i wyrobów żelaznych, Psada Maciejowice, w powiecie Garwolińskim, właściciel Władysław Moll, tamże zamieszkały.

1176. „Dwojra Paw". Sprzedaż artykułów spożywczych, wieś Golicynów, w gminie Starawieś, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1926 roku, właścicielka Dwojra Paw, tamże zamieszkała.

1177. „Basia Litwak". Sprzedaż artykułów spożywczych, wieś Huta-Gólicynów, w gminie Starawieś, pow. węgrowskiego. Istnieje od 1 stycznia 1927 roku, właścicielka Basia Litwak, tamże zamieszkała.

1178. „Stanisław Gołębiowski". Apteka, wieś i gmina Sodowne, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1910 roku, właściciel Stanisław Gołębiowski, zamieszkały w Ostrowi-Mazowieckiej, województwie Białostockim.

Dnia 15 czerwca 1927 r. pod №№.

1179. „Tadeusz Chmielewski". Apteka. Osada i gmina Parysów, w powiecie garwolińskiem. Istnieje od 1909 roku, właściciel Tadeusz-Juljan Chmielewski, tamże zamieszkały.

1180. „Szymon Góral". Sprzedaż manufaktury i artykułów kolonialnych. Osada i gmina Stoczek w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1924 roku, właściciel Szymon Góral, tamże zamieszkały.

1181. „Leja Zylbersztejn“. Sprzedaż artykułów spożywczych. Węgrów, ulica Berka Joselewicza 8. Istnieje od 1914 roku, właścielka Leja Zylbersztejn, tamże zamieszkała.

1182. „Marja Zielińska“ Apteka. Osada i gmina Łaskarzew w powiecie garwolińskim. Istnieje od 1896 roku, właścicielea Marja Zielińska, tamże zamieszkała.

1183. „Herszek Halpern“. Sprzedaż maszyn i narzędzi rolniczych, oraz materjałów budowlanych. Osada i gmina Ryki, w powiecie garwolińskim. Istnieje od 1906 roku, właściciel Herszek Halpern, tamże zamieszkały.

1184. „ Rojza Zylbersztejn“. Sprzedaż przyborów szewckich. Węgrów, ulica Berka Joselewicza 4. Istnieje od 1926 roku, właścicielka Rojza Zylbersztej tamże zamieszkała.

1185. „Majer-Chil Łażewnik“. Sprzedaż artykułów spożywczych. Węgrów, ulica Berka Joselewicza 22 Istnieje od 1918 roku, właściciel Majer-Chil Łażewnik zamieszkały w Węgrowie.

1186. „Felicja Jasińska“. Piwiarnia. Osada i gmina Maciejowice, w powiecie garwolińskim. Istnieje od 1915 roku, właścicielka Felicja Jasińska, zamieszkała tamże.

1187. „Emiljan Krzemiński“. Sprzedaż artykułow kolonjalno-spożywczych i wyrobów tytoniowych. Osada i gmina Maciejowice, w powiecie gaiwolińskim. Istnieje od 1 lipca 1926 roku, właściciel Emiljan Krzemiński ,tamże zamieszkały.

1188. „Froim Ejzenbaum“. Sprzedaż wódek. Osada i gmina Maciejowice, w powiecie garwolińskim. Istnieje od 1904 roku, właściciel Froim Ejzenbaum tamże zamieszkały.

1189. „Józefa Kiełpszowa“. Wyszynk napoi alkoholowych. Osada i gmina Parysów, w powiecie garwolińskim. Istnieje od 1 stycznia 1827 r., właścicielka Józefa Kiełpszowa, tamże zamieszkała.

Dnia 24 czerwca 1927 r. pod №№

1190. „Szlama Przepiórka“ Sprzedaż artykułów spożywczych. Węgrów, ulica Rynek 12, właściciel Szlama Przepiórka, zamieszkały w Węgrowie.

1191. „Enia Zylbersztejn“. Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych i pieczywa, wieś Kąty, w gminie Korytnica powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1910 roku, właścicielka Enia Zylbersztejn, tamże zamieszkała.

1192. Szymon Landau“. Sprzedaż artykułów spożywczych, wieś i gmina Korytnica, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1916 roku, właściciel Szymon Landau, tamże zamieszkały.

1193. „Toba Rozenbaum“. Sprzedaż artykułów spożywczych, osada i gmina Stoczek, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1890 roku, właścicielka Toba Rozenbaum, tamże zamieszkała.

1194. „Manes Maliszewicz“. Sprzedaż wyrobów tytoniowych, osada i gmina Stoczek, w powiecie węgrowskim, właściciel Menes Maliszewicz, tamże zamieszkały.

1195. „Zawel Czerwonogóra“. Sprzedaż wyrobów żelaznych, osada i gmina Stoczek, w powiecie węgrowskim, właściciel Zawel Czerwonogóra, tamże zamieszkały.

1196. „Chaja Werner“. Sprzedaż artykułów spożywczych, Węgrów, ulica Berka Joselewicza. Istnieje od 1918 roku, właścicielka Chaja Werner“, zamieszkała w Węgrowie.

1197. „Chaja-Rywka Tejblum“. Sprzedaż towarów kolonjalnych, Węgrów, ulica Berka Joselewicza 8. Istnieje od 1926 roku, właścicielka Chaja-Rywka Tejblum, tamże zamieszkała.

1198. „Marjem Wajsman“. Sprzedaż manufaktury i galanterji, Węgrów, ulica Rynek 2. Istnieje od 1918 roku, właścicielka Marjem Wajsman, zamieszkała w Węgrowie.

1199. „Fejga Kogut“. Sprzedaż artykułów spożywczych. Wieś i gmina Gębków, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1913 roku, właścicielka Fejga Kogut. tamże zamieszkała.

1200. „Walenty Turek“. Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych i wędlin. Wieś i gmina Łochów, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1919 r., właściciel Walenty Turek, tamże zamieszkały.

1201. „Pinkus Orensztejn“. Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych i pieczywa. Wieś i gmina Korytnica, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1910 r., właściciel Pinkus Orensztejn, tamże zamieszkały.

1202. „Wojciech Orczykowski“. Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych i wędlin. Wieś i gmina Sobienie-Jeziory, w powiecie garwolińskim. Istnieje od 1 lipca 1926 roku, właściciel Wojciech Orczykowski tamże zamieszkały.

1203. „Berek Ryba“. Piwiarnia. Wieś Pilawa, w gminie Osieck, powiatu garwolińskiego. Istnieje od 1916 roku, właściciel Jankiel-Berek Ryba, tamże zamieszkały.

1204. „Marja Zabielska“. Restauracja z wyszynkiem napoi alkoholowych. Osada i gmina Ryki, w powiecie garwolińskim. Istnieje od 1925 r. właścicielka Marja Zabielska, tamże zamieszkała.

1205. „Srul Firanka“. Sprzedaż manufaktury. Osada i gmina Ryki, w powiecie garwolińskim. Istnieje od 1896 r., właściciel Srul Firanka tamże zamieszkały.

1206. „Herszko Najsztejn“. Sprzedaż mięsa. Wieś i gmina Prostyń, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1 stycznia 1927 r., właściciel Herszko Najsztejn, tamże zamieszkały.

1207. „Rywka Werner“. Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów tytoniowych. Wieś Wieliczna, w gminie Stoczek, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1895 roku, właścicielka Rywka Werner, tamże zamieszkały.

1208. Józefa Wójcikowa“. Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych, wieś Zieleniec, w gminie Sadowne powiatu węgrowskiego. Istnieje od 1923 roku, właścicielka Józefa Wójcikowa, tamże zamieszkała.

1209. „Nachman - Szymon Przepiórka“. Sprzedaż skór i przyborów szewckich, Węgrów, ulica Berka Joselewicza 5, właściciel Nachman-Szymon Przepiórka, tamże zamieszkały.

Dnia 30 czerwca 1927 roku pod №№:

1210. „Franciszek Janiszewski“. Sprzedaż artykułów kolonjalno - spożywczych, wieś Twarogi, w gminie Łochów, pow. węgrowskiego. Istnieje od 1925 roku, właściciel Franciszek Janiszewski, tamże zamieszkały.

1211. „Mendel Klein“. Młyn wodno-motorowy, Węgrów, ulica Miedzyńska 10. Istnieje od 9 listopada 1922 r. właściciel Mendel Klein, tamże zamieszkały.

1212. „Weronika Głogosz“. Sprzedaż artykułów spożywczych, wieś Turna, w gminie Korynica, pow. węgrowskiego. Istnieje od 4 stycznia 1927 roku, właścicielka Weronika Głogosz, tamże zamieszkała.

1213. „Stefan Domański“ Apteka, wieś Korytnica, w pow. węgrowskim, właściciel Stefan Domański, tamże zamieszkały.

1214. „Jospa Jagodnik“. Sprzedaż artykułów spożywczych. Węgrów, ul. Berka Joselewicza 10. Istnieje od 19 stycznia 1927 r., właściciel Jospa Jagodnik, tamże zamieszkały.

1215. „Srul Fryd“. Sprzedaż artykułów spożywczych i galanterji. Wieś Łopianka, w gm. Łochów, pow. węgrowskiego, właściciel Srul Fryd tamże zamieszkały.

11) Zagubione dokumenty.

Starosta Bialski ogłasza:

Zak Moszko Chaim zam. w Białej Podlaskiej zgubił dowód osobisty № 251.461 wydany przez Starostwo Bialskie.

Po raz drugi:

Kugler Marja Zofja zam. w Styrzyńcu zagubiła dowód osobisty № 946669 wydany przez Starostwo Bialskie.

Po raz trzeci:

Jan Supronowicz z osady Kodeń powiatu Bialskiego zagubił świadectwo obywatelstwa polskiego wydane przez Starostwo Bialskie z dn. 4.XI.1926 r. L. 25644.

Starosta Biłgorajski ogłasza:

Gruca Ewa Lucja zamieszkała w osadzie Tarnogród gminy Tarnogród zgubiła dowód osobisty wydany przez Starostwo Biłgorajskie z dnia 15 października 1923 roku № 17460/937 serja 461899.

Starosta Garwoliński ogłasza:

Po raz drugi:

Strzeżesz Piotr roczn. 1894 ze wsi i gminy Wola Rębkowska pow. Garwoliński zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Puławy.

Starosta Krasnostawski ogłasza:

Bojarczuk Stanisław zam. w Małochwieju gm. Krasnystaw zgubił dnia 10 czerwca 1927 r w Izbicy książeczkę wojskową, wydaną mu przez P. K. U. Zamość.

Huskowski Stanisław zam. w Czernięcinie Głównym gm. Turobin, zgubił bezterminowy dowód osobisty, wydany mu przez Starostwo Krasnostawskie.

Huskowska Beata Felicja zam. w Czernięcine Głównym, gm. Turobin, zgubiła bezterminowy dowód osobisty, wydany jej przez Starostwo Krasnostawskie.

Szczepanik Wacław s. Józefa ur. 1898, zam. w Borowcu, gm. Żółkiewka, zgubił książeczkę wojskową i kartę mob., wydane mu przez P.K.U. Zamość.

Po raz drugi:

Kuśmierz Michał zam. w Giełczwi gm. Wysokie zgubił w roku 1924 książeczkę wojskową wydaną mu przez P. K. U. Zamość.

Skrzypek Marceli zam. w Tarnawce gm. Zakrzew zgubił książeczkę wojskową i kartę mob.

Starosta Lubartowski ogłasza:

Po raz drugi:

Iwanek Bolesław, zamieszkały w Łęcznej, powiatu Łubartowskiego, zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P.K.U. w Chełmie w sierpniu 1926 r.

Po raz trzeci:

Lechowi Janowi 1893 zamieszkałemu w Kurowie powiatu Lubartowskiego skradziono książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. Chełm.

Starosta Lubelski ogłasza:

Zgubiono dowód osobisty wydany przez Starostwo Lubelskie na imię Konstantego Rayskiego.

Stelmasiak Józef w Lublinie zagubił pozwolenie na broń na rok 1927 № 219580 i karę łowiecką № 98370, które unieważnia się.

Ze sprzedaży znaczka w Lublinie 24 maja 1927 roku na rzecz Towarzystwa „Tomchaj Wojflim" osiągnięto czystego zystego 141 zł. 40 gr. Zarząd.

Ze sprzedaży znaczka w dn. 28 kwietnia 1927 roku na rzecz Ochrony dla sierot i starców przy gminie wyznaniowej w Lublinie osiągnięto czystego zysku 364 złotych 30 gr.

Ze sprzedaży znaczka w dniu 8 maja 1927 roku na rzecz Ochotniczej Straży Pożarnej w Bystrzejowicach osiągnięto zysku 52 zł. 33 gr.

Z kwesty urządzonej w dniu 24 sierpnia 1926 r., w Bychawie na rzecz Organizacji Sjonistycznej osiągnięto czystego zysku 67 zł. 32 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej w dniu 21 listopada 1926 r. na rzecz Katolickiego Związku Polek w Lublinie osiągnięto czystego zysku 350 zł. 47 gr. Zarząd.

Ze sprzedaży znaczka w dniu 14 lipca 1927 r. na rzecz Żyd. T-wa Hachnosas Orchym osiągnięto czystego zysku 83 zł. 98 gr. Zarząd.

Ze zbiórki ulicznej w dniu 8.XII 1926 r. na rzecz Komitetu Budowy „Domu Żołnierza" w Lublinie osiągnięto zysku 1270 zł. 76 gr. Zarząd.

Ze sprzedaży znaczka w dn. 22 listopada 1925 r. na rzecz T-wa Pań Św. Wincentego à Paulo osiągnięto zysku 617 zł. 43 gr. Zarząd.

Kwesta urządzona w dniu 21 czerwca 1927 r. przez Żyd. T-wo Dobroczynności „Hachnosas Orchym" w Lublinie dała czystego dochodu 88 zł. 63 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej w dniu 8.VIII b. r. na rzecz Straży Pożarnej w Wojciechowie osiągnięto czystego zysku 85 zł. 70 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej w dniu 19 czerwca b. r. na rzecz T-wa „Żłobek Dziecinny" osiągnięto czystego zysku 560 zł. 78 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej w dniu 22 grudnia 1926 r. na rzecz Stow. Kult. Ośw. „Tarbut" w Piaskach osiągnięto zysku 38 zł. 48 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej w dniu 24 i 25 czerwca 1927 r. na rzecz Sali Sierot w Lublinie osiągnięto czystego zysku 497 zł. 93 gr. Zarząd.

Ze sprzedaży znaczka w dn. 18 października 1926 r. na rzecz T-wa Achi Ezer Lublinie osiągnięto czystego zysku 105 zł. 08 gr. 1 koronę Zarząd.

Z kwesty urządzonej w dn. 25 maja 1927 r. na rzecz T-wa S-go Wincentego à Paulo w Lublinie osiągnięto zysku 620 zł. 67 gr. Zarząd.

Kwesta urządzona w dniu 3 lipca 1927 r. na rzecz Patronatu Więziennego w Lublinie dała czystego zysku 386 zł. 33 gr. Zarząd.

Starosta Puławski ogłasza:

Dobruk Stanisława zamieszkała w osadzie i gminie Irena, powiatu Puławskiego zgubiła dowód osobisty wydany przez Starostwo Puławskie dnia 2 marca 1925 roku Nr. rej. 380".

Reklewska Stefanja zamieszkała w osadzie i gminie Markuszów, powiatu Puławskiego w dniu 22 grudnia 1925 roku zgubiła legitymację wydaną przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego w Lublinie d. 19 grudnia 1925 r. № 1389.

Starosta Radzyński ogłasza:

Antoniuk Józef rocz. 1904 zam. w Bezwoli, gm. Wohyń, zgubił poświadczenie wydane przez Komisję Poborową w Radzyniu. № 1162.

Frączek Wiktor roczn. 1898 zam. wieś Kozirynek-Nowy zgubił tymczasowe zaświadczenie Komisji Kontrolnej i świadectwo na konia na imię Tubinę Seweryna z Czemiernik.

Matczuk Stefan r. 1897 zgubił książeczkę wojskową poz. 730 wydaną przez Kom. Kontrolną.

Starosta Siedlecki ogłasza:

Laszuk Natalji, zam. w Siedlcach, ul. Teatralna № 1 skradziono w Wilnie dowód osobisty, wydany przez Starostwo Siedleckie dnia 3 czerwca 1925 roku № 304/12015, Serji 029460.

Starosta Sokołowski ogłasza:

Bielskiemu Władysławowi zamieszkałemu na kol. Sokołów spaliła się dnia 10.III 1926 roku książeczka wojskowa wydana przez Pow. Kom. Uzup. Biała-Podl.

Po raz drugi:

Kurowski Piotr zam. na kolonji Jabłonna, gm. Jabłonna zgubił książeczkę wojskową wydaną przez Pow. Kom. Uzup. Biała Podl.

Lipiński Hipolit zamieszkały w Szydłowinie gminy Kowiesy powiatu Sokołowskiego rezerwista 1901 r. zagubił książeczkę wojskową wydaną mu przez P. K. U. w Ostrowiu.

Olesiejuk Franciszek, zamieszkały w Szkopach gm. Repki, pow. Sokołowskiego, zagubił książeczkę wojskową roczn. 1888, wydaną przez P.K.U. Biała-Podlaska.

Fechner Kazimierz zam. w Sokołowie rocznika 1905 zagubił książeczkę wojskową, wydaną przez P.K.U. w Ostrowiu Łomżyńskim.

Starosta Tomaszowski ogłasza:

Po raz trzeci:

Piatniczce Dyonizemu zam. w Podlodowie gminy Łaszczów skradziono książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. Hrubieszów

Starosta Węgrowski ogłasza:

Polkowskiemu Karolowi ze wsi Smolaki gm. Kudelczyn na zabawie weselnej dnia 2 lutego 1925 r. skradziono rewolwer systemu „Mauzer" Nr. 78394 kal. 7.65.

Po raz drugi:

Grabek Edward z Węgrowa zgubił dowód osobisty wydany mu przez Starostwo Węgrowskie z dnia 20.XI 1925 r. L. 317.

Pilawa Wacław z Łopianki gminy Łochów zgubił

książeczkę wojskową wydaną mu przez P. K. U. Ostrów Łomżyński w roku 1923.

Wycechowa Helena zamieszkała w Węgrowie zgubiła legitymację urzędniczą wydaną przez Warszawskie Kuratorjum Szkolne na imię panieńskie Heleny Urbańskiej za L. 6895.

Chełchowski Juljan z Sadownego zgubił pozwolenie na broń, wydane mu przez Starostwo Węgrowskie w roku 1926 № 9418.

Szczechura Tomasz z Wilczogsbów gminy Sadowne zgubił legitymację wydaną mu przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego w Lublinie w 1926 r. № 1999.

Starosta Zamojski ogłasza:

Klimkiewicz Anna zam. w Zamościu zgubiła numer samochodowy (Nr. 3394) przedni.

Ponahajba Antoni zam. w Siedliskach gm. Wysokie zgubił rewolwer Browning Nr. 19009 cal. 7.65.

Ogłoszenia.

Przytuła Ludwik zam. w Rybczewicach pow. Krasnostawskiego zagubił paszport zagraniczny wydany przez Starostwo Krasnostawskie oraz książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Zamość.

Gębarzewski Józef rezer. 1885 roczn. zam. w Pasiece gminy Górki pow. Konstantynowski zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Siedlcach dnia 8.IV 1923 r. za L. 28.

Turek Jan, sołtys gromady Miezbodziczę, wracając w dniu 22 stycznia br. z zebrania sołtysów z Urzędu Gminnego w Jałówce po drodze zagubił pieczęć sołtysowską z napisem „Sołtys gromady Niezbodziczew".

Mazurkiewiczowi Michałowi z kol. Bielany gminy Serokomla, dnia 5 czerwca 1927 r. we wsi Wola-Gułowska na odpuście skradziono weksle cztery na sume 400 zł. na Jankla i Elke Łęcznowskich, dwa weksle po 100 zł. każdy na Marcina Wierzbickiego, jeden weksel na 200 zł. na Franciszka Dzido, kwit prywatny na 100 zł. na Chaima-Jankla Rozenberga, jeden weksel na Jana Goljana na 100 złotych.

W razie odnalezienia ich uprasza się o zwrócenie Mazurkiewiczowi w przeciwnym razie powyższe weksle unieważnia się.

Po raz drugi:

Kołodziejski Antoni ze struży gm. Brzozówka pow. Janowskiego, roczn. 1885 zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. Biłgoraj.

Po raz trzeci:

Jasik Andrzej mieszkaniec gm. Zakrzew powiatu Krasnostawskiego zagubił książeczkę wojąkową i kartę mobilizacji wydaną przez P.K.U. w Zamościu.

Redakcję zakończono 29 lipca 1927 r.

Drukarnia M. Kossakowska w Lublinie.